

Herrani elää!

Lyhyitä hartaus- ja opetuskirjoituksia
kirkkovuoden aiheista ja muista
kristityn uskoon ja elämään liittyvistä asioista

Rupert Efraimson

pastori

kansi

Kimmo Pälikkö

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti

www.luterilainen.com

2008

Tässä kirjassa olevat pastori Rupert Efraimsonin kirjoitukset on julkaistu aikaisemmin yksittäisinä kirjoituksina Luterilainen-lehdessä v. 1959 – 2004.

Luterilainen-lehden numero, jossa kukin kirjoitus on julkaistu, on mainittu kirjan lopussa olevassa sisällysluettelossa.

© Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

ISBN 978-951-9318-57-8 (sid.)

ISBN 978-951-9318-58-5 (PDF)

Gummerus Kirjapaino Oy

Jyväskylä 2008

LYHYT SISÄLLYSLUETTELO

Kirjan pääkohdat

Täydellinen sisällysluettelo on kirjan lopussa.

	sivu
Esipuhe	4
Vapahtajan tulemisen odotus (adventiaikana)	5
Vapahtajan syntymä (jouluaiikana).....	8
Uusi vuosi	34
Marianpäivä	43
Vapahtajan kärsiminen ja kuolema ristillä (kärsimysviikolla)	45
Vapahtajan ylösnousemus (pääsiäisenä)	56
Ylösnoussut Vapahtaja (pääsiäisen jälkeen)	66
Taivaaseen astunut Vapahtaja (helatorstaina)	73
Pyhä Henki, Puolustaja (helluntaina)	76
Juhannus (Johannes Kastajan päivänä)	79
Enkeleistä (mikkelinpäivänä)	83
Uskonpuhdistusjuhla.....	88
Jumalan Sana	96
Herran Pyhä Ehtoollinen.....	104
Rukouksesta	110
Pyhä saarnavirka	120
Paikallisseurakunta — Kirkko	127
Kristillinen koti	170
Kristityn usko	180
Jumalan huolenpito	211
Kristityn vaellus	235
Lapset ja nuoret	258
Lähetystyö.....	264
 Raamatunkohtien hakemisto	 268
Sisällysluettelo	269
Tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta.....	273

Esipuhe

Tähän kirjaan koottujen tekstien kirjoittaja, pastori Rupert Efraimson on äidin puolelta toisen polven ja isän puolelta kolmannen polven amerikan-suomalainen, joka taitaa täydellisesti suomenkielen. Hän syntyi 23.1.1925 USA:ssa, Pohjois-Dakotassa, farmariperheeseen sen nuorimpana, kahdentenatoista lapsena. Vanhemmat ja sisarukset olivat vakaasti kristittyjä ja kuuluivat Amerikansuomalaiseen Evankelis-Luterilaiseen Kansalliskirkkoon.

Efraimson joutui nuorena osallistumaan Korean sotaan v. 1946-47. Sodasta palattuaan hän meni opiskelemaan Springfieldin Concordia -seminariin, missä suoritti pappistutkinnon ja vihittiin saarnavirkkaan Covingtonin, Mich., Ev. Lut. Kansallisseurakunnan kutsumana v. 1952. Hän hoiti myöhemmin Ev. Lut. Kansallisseurakuntaa Kanadan Torontossa. Efraimson sai kutsun v. 1959 Suomeen Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastoriksi. Hän toimi 1960-luvulla myös STLK:n kirkkokunnanjohtajana. V. 1970 hän palasi Amerikkaan, missä oli tunnustuksellisten, itsenäisten evankelisluterilaisten seurakuntien pastorina, ensin Calumetissa, Mich., ja myöhemmin New Yorkissa, NY, mistä virasta hän jäi eläkkeelle v. 1995.

Suomesta lähdettyään Efraimson vieraili täällä useita kertoja ja on v. 1995 alkaen joka kesä ollut Suomessa 2-3 kuukautta osallistuen STLK:n kesäleireille ja palvelleen seurakuntaa.

Tässä kirjassa on Efraimsonin v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä julkaistuja lyhyitä kirjoituksia. Pidemmistä saarnoista ja hartauskirjoituksista on julkaistu toinen kirja, *Sovituksen Sana*. Kirjat julkaistaan tekijän suostumuksella ja Jumalan siunauksen toivotuksin.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin ”ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”. Toivomme, että tämä kirja, *Herrani elää!*, voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja uskonut meille sovituksen sanan. ”Jeesus elää, miksi itket?”

*Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
Syyskuun 1. päivänä 2008*

Vapahtajan tulemisen odotus

Mitenkä matkustat Betlehemiin

Aiomme taas muutaman päivän kuluttua matkustaa hengessämme Betlehemiin "katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti". Haluamme olla varmoja siitä, että todella näemme Hänet, jota olemme tulleet katsomaan. Haluamme nähdä seimessä Vapahtajamme, Jeesuksen. Sillä hänessä yksin on meillä syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Emme näe Vapahtajaamme, jos teemme matkan itsevanhurskauden hengessä. Se joka mielestään on itsessään taivaskelpoinen, näkee seimessä ainoastaan tavallisen lapsen. Hänelle ei kelpaa Vapahtaja, ja kun hänellä ei ole Vapahtajaa omanansa, hänellä ei ole myöskään elämää eikä autuutta, ei tosi rauhaa eikä tosi iloa.

Emme näe Vapahtajaamme myöskään jos teemme matkamme aineellisuuden hengessä. Jos maalliset tavarat ja maailman meno ovat meille kaikki kaikessa, jos jouluku merkitsee meille ainoastaan lahjojen antamista ja saamista ja juhliin osallistumista, ei meillä silloin ole sydämissämme tilaa Vapahtajalle. Ja ilman Vapahtajaa ollaan pimeydessä, kadotuksen tiellä.

Hän, joka matkustaa Betlehemiin katuvaishana syntisenä, uskoen Raamatun sanan: "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja", todella näkee Vapahtajansa seimessä makaavan. Hän ymmärtää, että on synneillensä ansainnut iankaikkisen kadotuksen. Hänelle siis kelpaa Vapahtaja. Jumalan antaman voiman kautta hän uskoo syntinsä anteeksi tässä Seimen Lapsessa, joka on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan. Hän iloitsee varmuudesta, että hän on Jumalan rakas lapsi ja taivaan perillinen, ei oman ansionsa nojalla, vaan tämän Seimenlapsen, Jumalan Pojan, sovintotyön kautta. Hän viettää joulua sydämessään — — Jumalalle otollista joulua.

Mitenkä sinä matkustat Betlehemiin, ystävä? Jumala suokoon ettet matkusta sinne puettuna itsevanhurskauden tai aineellisuuden pukuun, vaan puettuna Jeesuksen vanhurskauden pukuun, joka kudottiin seimessä ja punaiseksi värjättiin Golgatalla. Siinä olet puhdas kuin lumi.

Adventti

Adventti tarkoittaa tulemista. Adventtiaika puhuu meille Messiaan tulemisesta maailmaan. Se puhuu meille siitä, miten Jeesus, Jumalan Poika tuli ihmiseksi pelastaaksensa ihmiset synneistään ja sovittaaksensa koko maailman Jumalan kanssa. Tämä aika puhuu meille myös Jeesuksen tulemisesta viimeisenä päivänä tuomitsemaan maailmaa. Mutta adventtiaika puhuu meille vielä kolmannesta Jeesuksen tulemisesta — Hänen tulemisestaan sydämiimme ja elämäämme armovälineiden kautta.

Kuinka tärkeää on, ettei ainoastaan olla tietoisia Jeesuksen tulemisesta ihmiseksi ja Hänen tulemisestaan viimeisenä päivänä, vaan että myös ollaan tietoisia siitä, miten Hän nytkin tulee Sanan ja Sakramenttien kautta. Tästä hänen tulemisestansa puhutaan paljon Raamatussa. Ennen taivaaseen astumistansa Jeesus sanoi opetuslapsilensa — ja nämä sanat kuuluvat meillekin: "Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Hän sanoi myös: "Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä." Ilmestyskirjassa luemme: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan ja hän minun kanssani."

Ei hyödytä Hänen lihaksitulemisensa muistaminen eli joulun viettäminen, jos Häntä ei ole otettu uskossa vastaan sydämeen. Emme ole valmiita Hänen tulemisellensa viimeisenä päivänä, jos Hän ei asu meissä uskon kautta.

Jeesus tahtoo tulla jokaiseen sydämeen, mutta ihmisellä on voima estää Hänen sinne tulemisensa. Älä sinä, ystävä, estä Hänen tulemistaan. Ota Jumalan antamalla voimalla Hänet vastaan, usko Hänessä syntisi anteeksi ja käytä jatkuvasti Hänen armovälineitään, Sanaa ja Sakramentteja, että Hän tämänkin kirkkovuoden aikana voi saapua luoksesi, vahvistaa uskoasi, lohduttaa ja rohkaista sinua.

Vapahtajan syntymä

Rukous jouluna

Herra Jeesus, iankaikkinen Sana, jonka kautta kaikki on tehty, Sinä olet tullut ihmiseksi maan alimpiin paikkoihin, jotta meidät ylennettäisiin Sinun jumalallisen kuvasi kaltaisiksi. Sinä synnyit veriveljeksemme, jotta me syntyisimme taivaallisen Isän lapsiksi ja perillisiksi. Sinä, joka olet sanomattoman rikas, synnyit äärimmäiseen köyhyyteen, jotta me Sinun köyhyytesi kautta rikastuisimme.

Oi Herra Jeesus, ei meillä ollut Sinulle sijaa majoissamme emmekä sietäneet Sinua, kun Sinä vaelsit ympäri ja teit hyvää. Sillä me punoimme Sinulle piikkisen kruunun, veistimme raskaan ristin, talutimme tuskien tielle, annoimme Sinulle ruoskaa ja sylkeä, herjausta ja häväistystä. Meillä oli Sinulle antaa vain kärsimys, kirous, kuolema ja kadotus. Mutta sitä varten Sinä tulitkin, että vapahtaisit meidät niiden vallasta, antaisit meille siunauksen ja iäisen autuuden.

Rakas Jeesuksemme, me jätämme siis Sinulle tänä syntymisesi suurena juhlanä syntimme raskaan kuorman; jätämme Sinulle huolestamme, surumme, pelkomme ja kaiken kurjuutemme. Me otamme uskossa vastaan Sinun valkeutesi, Sinun rauhasi, Sinun ilosi ja autuutesi. Kiitos, kiitos, kun kaiken lahjana saimme ja kun Sinä armostasi annat uskonkin, jolla me Sinut omistamme.

Me tahdomme nyt uudistettuina olla Sinulle Isän pyhittämä lahja.auta meitä elämään Sinun ominasi täällä ja iäti taivaassa. Aamen.

Vietä joulu sydämessäsi

Ei kenenkään tavallisesti tarvitse kehottaa meitä valmistautumaan jouluihin liittyviä juhlia varten. Siihen olemme liiankin valmiita ilman mitään kehoitusta. Mielellämme teemme vähän kovemmin työtä, että kaikki olisi valmista kodissamme kun siellä jouluaattona vietämme juhlaa. Äiti leipoo, ompelee, kutoo ja siivoaa. Isäkin on valmis yhtymään valmisteluihin ja lapset harjoittelevat ahkerasti lauluja ja runoja joulujuhlaa varten. Seurakunnassammekin toimimme ahkerasti, että seurakuntammekin joulujuhlat onnistuisivat.

Mutta miten on asianlaita kun on kysymyksessä joulun vietto sydämessämme? Olemmeko yhtä valmiita valmistautumaan tällaista joulunviettoa varten? Eiköhän asia ole niin, ettemme ole läheskään niin valmiita siihen, koska maailma, sielun vihollinen ja syntinen lihamme tekevät kaikkensa, ettemme viettäisi joulua sydämissämme. Tällaiseen valmistautumiseen tarvitsemme siis kehoitusta. Ja yksi tämän joululehtemme tarkoituksista on auttaa sinua, rakas lukija, viettämään joulua sydämessäsi. Kaikissa kirjoituksissa on siis kaksi pääaihetta: 1) Sinä tarvitset Vapahtajaa, koska olet syntinen. 2) Vapahtaja on syntynyt juuri Sinulle, Hänessä on Sinulle syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus, omista nämä lahjat uskon kädellä. Kun syntinen huutaa sydämeästään, "Jumala ole minulle syntiselle armollinen", ja löytää lohdutuksensa siinä varmuudessa, että Betlehemin Seimen Lapsessa on hänellekin pelastus synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta hän viettää joulua sydämessään. Tällainen joulun vietto tuo hänelle tosi onnen, ilon ja rauhan.

Monet ehkä sanovat: Miten voi kenenkään sydämessä olla tosi onni, ilo ja rauha tänä jouluna, kun maailma on siinä tilassa, missä se on? Eikö ole aivan turhaa puhua tällaisista asioista, kun asia on niin, että yksi henkilö voi painaa määrättyä nappulaa, ja saada aikaan sellaisen sodan, joka muutamassa tunnissa voi surmata miljoonia ihmisiä? Vastaamme tähän: Tänäkin jouluna, vaikka maailma on tällaisessa tilassa, voi tosi onni, ilo ja rauha täyttää sydämen, mutta ainoastaan jos osataan joulua viettää sydämessä — jos syntisinä turvaam-

Vapahtajan syntymä

me siihen Seimen Lapseen, joka on meidän vanhurskaudemme ja uskomme Hänessä syntimme anteeksi. Kun Häneen, Jumalan Poikaan, turvaamme ja luotamme, ei ole syytä peljätä, koska Hän on luvannut, että kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, ja että Hän on kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Hän on taivaan ja maan Herra, eikä mikään voi tapahtua Hänen sallimattaan. Kun Hänessä olemme, on kuolemakin meille voitto, portti taivaan kirkkauteen ja kunniaan.

Mutta jos ei osata viettää joulua sydämessä, sitten ei todellakaan voi sydämessä olla tosi onnea, iloa ja rauhaa. Sitten on syytä peljätä, sillä hän, joka ei tunne Jeesusta omana Vapahtajanaan, on matkalla iankaikkiseen kadotukseen. Miten hän voisi olla turvallisin mielin, etenkin jos häntä nykyinen maailman tila peljästyttää ja huolestuttaa?

Maria ja Joosef, paimenet ja itämaan tietäjät, viettivät joulua sydämessään. He löysivät siis tosi onnen, ilon ja rauhan, vaikka silloinkin sen ajan maailman tilanne oli niin uhkaava. Suokoon Jumala, että tämä joululehti auttaisi meitä kaikkia seuraamaan heidän esimerkkiään — viettämään joulua sydämessämme, katuvaisina syntisinä turvaamaan Vapahtajaamme Jeesukseen. Sitten meillä voi olla iloinen, onnellinen ja rauhallinen joulu. Voimme laulaa

*Ei kuolemankaan valta
Voi meitä kadottaa.
Kun Kristus synnin alta
Nyt meidät vapahtaa,
Siis Herraa kaikki kiitämme
Riemuiten sydämeistämme
Nyt joulujuhlana.*

*Oi, kuinka olen iloinen,
Kun pyhä Jeesus -lapsonen
On minun rakkahani.
Hän varmaan viimein vievä on
Mun paratiisin ilohon,
Oi suurta autuuttani!
Aamen, Aamen Luona Herran
Saan mä kerran Armostansa
Veisata vain kiitostansa*

VK 1938, n:o 25:5 ja 31:8

Jumalan armo on ilmestynyt

Miten sattuvasti apostoli Paavali kuvaakaan meille joulun tosi merkityksen sanoessansa, että "Jumalan armo on ilmestynyt". Jeesuksen maailmaan tuleminen oli näet juuri armon ilmestymistä näkyvällä, kouriintuntuvalla tavalla. Armo on ansaitsematonta hyvyyttä ja rakkautta — se Jumalan sydämessä oleva ominaisuus, joka sai aikaan sen, että Hän uhrasi oman rakkaan Poikansa meidän tottelemattomien, uppiniskaisten, vihamielisten, turmeltuneiden ihmisten edestä, niin ettei meidän tarvitse iankaikkisesti kärsiä syntiemme rangaistusta. Armo ilmestyi **pelastukseksi**. Pelastus todella hankittiin syntisille, kun Jeesus, Jumalan Poika, syntisten sijaisena täytti lain vaatimukset heidän puolestaan, kärsi heidän rangaistuksensa ja kuoli ja nousi ylös kuolleista. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan", sanoo apostoli Paavali. (2 Kor. 5:19).

Kun vietät joulua, ystävä, ajattele juuri tätä lohduttavaa totuutta, että joulu on armon juhla. Jumala lupasi lähettää Vapahtajan maailmaan huolimatta siitä, että ihmisestä oli syntiinlankeemuksen kautta tullut Hänen vihollisensa. Hän piti lupauksensa. "Kun vielä olimme Jumalan vihollisia tulimme sovitetuiksi Hänen kanssaan Hänen Poikansa kuoleman kautta." (Room. 5:10). Armo ilmestyi pelastukseksi kaikille ihmisille. Sinäkin olet ihminen. Jeesus tuli, eli, kärsi ja kuoli sinunkin tähtesi.

Olemme syntisiä ihmisiä. Ajatellessamme mennyttä vuotta, huomaamme elämässämme maailmallisuutta, epäuskoa, kylmyyttä, rakkaudettomuutta. Huomaamme miten heikosti todistimme Vapahtajastamme, miten vähän aikaa riitti lähimmäisen palveleminen ja Sanan tutkimiseen. Saimme elää armonajassa ja nauttia joka päivä Jumalan hyvyyttä, mutta tuhlasimme tätä kallista aikaa ja

kiittämistemme jäi vähäiseksi. — Jos huomaat nämä asiat, ystävä, ja suret sitä, että näin huonosti onnistut yrityksessäsi elää Hänelle, joka edestäsi kärsi ja kuoli, älä kuitenkaan vaivu epätoivoon. Jumalan armo on ilmestynyt sinulle pelastukseksi. Jeesus, täydellinen Jumalan Poika sinun sijaisnasi täytti kaikki käskyt puolestasi ja täydellisesti kärsi sen rangaistuksen, joka sinun olisi pitänyt kärsiä. "Hänet, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2 Kor. 5:21) Me emme voi kestää Jumalan edessä sellaisina kuin olemme luonnostamme; emme myöskään sellaisina kuin olemme sen jälkeen, kun olemme yrittäneet itseämme parantaa hyvillä aikomuksillamme ja töillämme. Mutta kun Jeesuksessa oleminen on sitä, että me katuvaisina syntisinä uskossa turvaamme Hänen ansioonsa, luotamme evankeliumin lupaukseen: "(Jeesuksessa) meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauksen mukaan." (Ef. 1:7). Uskomme voi olla heikkoa, mutta kuitenkin se tuo meille Jeesuksen täydellisen vanhurskauden. Kun tämä vanhurskaus on omanamme, ei mikään voi erottaa meitä Jumalasta — ei synti, ei sielunvihollinen, ei kuolemakaan.

Ja maassa rauha

Joulu, 1960. Kansat riitelevät keskenänsä. Kylmä sota idän ja lännen välillä jatkuu. Algeriassa ja Kongossa taistellaan. Japanissa on mielenosoituksia hallitusta vastaan. Monet kodit ovat myös ilman rauhaa; — avioerojen lukumäärä aina kasvaa. ja usein saamme kuulla, miten naapurit, työtoverit ja ystävät riitelevät keskenänsä. Joskus käy niinkin, että joku riidan seurauksena menettää henkensä. Missä on se rauha, josta enkelit lauloivat silloin kun Jeesus syntyi? Onko sitä olemassakaan?

On todellakin. Mutta tämä rauha on niiden sydämissä, jotka ovat Pyhän Hengen antamalla voimalla uskoneet syntinsä anteeksi tässä Betlehemin seimen Lapsessa. Tämä lapsi, jonka syntymäjuhlaa jouluna vietämme, todella toi rauhan mukanansa. Hän, näet, tuli sovittamaan maailman Jumalan kanssa ja tämän Hän suoritti maan päällä ollessansa. Tällaista sovittamista tarvittiin, koska ihmiset olivat synneilänsä ansainneet Jumalan vihan ja rangaistuksen. Heidän syntinsä erottivat heidät Hänestä. Profeetta Jesaja kirjoittaa: »Vaun teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa.» (Jes. 59:2) Profeetta Hesekiel sanoo: »Se sielu, joka syntii tekee — sen on kuoltava.» (Hes. 18:19). Ei voinut olla rauhaa ihmissydämissä niin kauan kuin ihmisen ja Jumalan välillä oli väliseinä. Tämän väliseinän Jeesus purki kun Hän ihmisten edestä täytti lain ankarat vaatimukset, kärsi heidän iankaikkisen rangaistuksensa ristin puulla ja kuoli heidän edestänsä. Näin Jumalan vanhurskauden vaatimukset tulivat täytetyiksi ja maailma tuli sovitetuksi Hänen kanssaan. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan.» (2 Kor. 5:19) Poikansa sovittustyön tähden Hän julisti maailman synnit anteeksi ja lupasi, että kuka ikinä Häneen uskoo ei huku vaan saa iankaikkisen elämän. Paavali voi kirjoittaa: »Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.» (Room. 5:1)

Kyllä enkeleillä oli siis syytä veisata »ja maassa rauha» silloin kun Jeesus syntyi. Hän todella toi ihmiskunnalle rauhan ja Hän on tätä rauhaa tarjonnut ja antanut ihmisille kautta aikojen Hänen armovälineittensä kautta. Tämä rauha ei ole maallista rauhaa vaan hengellistä, taivaallista rauhaa; ei rauhaa ruumiille, vaan rauhaa sieluille; ei hetkellistä, rajoitettua rauhaa, vaan rauhaa, joka kestää iankaikkisesti; ei rauhaa, joka riippuu maallisten johtajien päähänpistosta, vaan rauhaa, jonka perustuksena on Jeesuksen, Jumalan Pojan sovintotyö ja Jumalan muuttumattomat lupaukset. Tämä rauha on sydämen, sielun ja omantunnon rauhaa, jonka Pyhä Henki on sydämiimme sytyttänyt, joka antaa meille voimaa, että voimme voittaa tämän elämän murheet ja koettelemukset. Tämä on sitä rauhaa, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Tällaista rauhaa Seimen Lapsi toi ja tällaista rauhaa Hän vieläkin tarjoaa ja antaa syntisille.

Että kansojen välillä ei ole todellista rauhaa ja että ihmiset riitelevät keskenänsä, johtuu siitä, että Jeesus ei saa hallita ihmissyömissä. Monet hylkäävät Hänet epäuskossaan ja mekin, jotka Jumalan armosta olemme uskon kautta rauhan Hänessä löytäneet ja omistaneet, usein heikkoudessamme noudatamme syntisen lihamme tahtoa, emmekä Jeesuksen tahtoa. Siis meidänkään elämämme ei ole aina sellaista, kuin rauhan saaneen elämän tulisi olla. Mutta jos Jeesus kaikkialla uskovin sydämin otettaisiin vastaan, ja jos Hän saisi jokaisessa sydämessä joka hetki hallita, seuraisi myös kansainvälinen ja yksityisten ihmisten välinen rauha. Syy siihen, että maailmassa ei ole rauhaa, ei ole Jumalassa eikä Hänen Pojassansa, vaan se on meissä.

Kuinka autuaita ovat ne, jotka Jeesuksessa ovat tosi rauhan löytäneet, joilla on rauha Jumalan kanssa, ja joilla on siis myös sydämen, sielun ja omantunnon rauha. Seimen Lapsi tuli juuri sinulle tätä rauhaa ansaitsemaan. Hän tahtoo tämän rauhan sinulle antaa. Suokoon Jumala, että sinulla on uskon kautta tämä rauha omanasi. Sitten sinulla voi todella olla iloinen joulukuukausi ja elämäsi voi olla onnellista, vaikka oletkin täällä kyynelten ja surujen maailmassa.

Taas on joulu tullut

*T*aas on joulu tullut maahan, taasen joulun kellot soi;
kuuset kynttilöineen kodit valaisee.
Ne julistavat rauhaa, jonka Seimen Lapsi toi—
moni kylmä sydän taasen lämpenee.

*Kyllä menisin — jos voisin —
myöskin minä seimen luo,
missä itse Herra taivaan odottaa.
Veisin lahjani mä Hälle,
kaikki aarteheni nuo, —
mutta sydäntäni puhtaaksi en saa.*

*Taasen joululaulut kaikuu, uutta iloa ne tuo.
Vanhat, nuoret laulaa silmät loistaen:
"Lapsi annettu on meille, Herra meille onnen suo.
Meille riemunaika alkaa suloinen."*

*Kyllä laulaisin — jos voisin —
myöskin minä lauluni
tälle kuninkaalle taivahan ja maan.
Häntä ylistäisin virsin,
Häntä lauluin kiittäisin,
jos mun sydän musta kelpais laulamaan.*

*Rakas, ystäväni, kallis, miksi Jeesus tullut ois,
jos ei sydämessäs' tahraa olisi?
Hän on tullut juuri meille, jotka "poikkesimme pois",
että tulisimme Häness' puhtaiksi.*

*Tule syntisenä, kelvotonna, Jeesus Lapsen luo.
Laula köyhänä sä Hälle laulusi.
Tämä Lapsi, puhdas, rikas, sulle tosi onnen suo.
Tekee sinut, köyhän ikerikkaaksi.*

Rakas ystävä

Joulu-Luterilaisessa v. 1969 on kirkkoisä Hieronymuksen kirjoitus, jossa hän kertoo sydämessänsä tapahtuneesta keskustelusta Jeesus-lapsen kanssa. Hieronymus kirjoittaa: "Minä lausun... minun täytyy jotakin antaa sinua itseäsi varten tai muuten minä menehdyn murheeseen." Jeesus-lapsi vastaa: "Rakas Hieronymus, kun sinä olet niin antelias, niin tahdon sanoa sinulle, mitä voit antaa minulle: Anna minulle syntisi, paha omatuntosi ja kadotustuomiosi."

Samalla tavalla puhuu Jeesus-lapsi meillekin tänä jouluna. Mutta sinä, ystävä, ehkä kysyt: "Mistä sitten johtuu, että minä kuulen valan toisenlaisen äänen sydämessäni, äänen joka sanoo: Jeesus vaatii sinulta täydellisiä tekoja, täydellistä rakkautta, suurempaa intoa, enemmän hurskautta, vilpittömämpää katumusta? Jos hän ei näitä sinulta saa, olet kadotettu." — Tämä ääni ei ole Jeesuksen ääni. Se on järjen ääni. Sielunvihollinen on yllättänyt sen näin puhumaan. Hän näet yrittää riistää sinulta todellisen jouluilon.

Jeesus ei tullut maailmaan vaatimaan ja tuomitsemaan. Hän tuli pelastamaan ja palvelemaan syntisiä. Älkäämme siis, ystävät, tänä jouluna miettikö miten voimme tyydyttää hänen vaatimuksiaan. Sillä tavalla emme löydä omantunnon rauhaa, emmekä myöskään siten saa voimaa ja intoa häntä palvelemaan. Kuunnelkaamme sen sijaan kun Jumala Sanassansa meille sanoo: "Katso Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit." Antakaamme Jeesukselle syntimme — kaikki pahat ajatuksemme, pahat sanamme, pahat tekomme, kaikki laiminlyöntimme. Uskokaamme, että hänen verensä puhdistaa meidät niistä kaikista. Näin tulee omantunnon ja sydämen rauha. Näin tulee halua ja voimaa palvella häntä.

*Ei muuta lahjaa Jeesus sulta pyydä
Kuin että annat hänelle syntisi
Ei hän sua tuomitse, ei hän sua syytä
Hän tuli maksamaan sun velkasi.
On joulu tosi riemun juhla sulle
Kun syntitaakkas Jeesus kantaa saa
Kun uskot, että sulle tuomitulle
Hän voiton toi — sua yhä puolustaa.*

Hyvää Joulua!

'Hyvää joulua', sanoin kerran eräälle vanhalle miehelle. "Min-käläinen on hyvä joulu?" hän kysyi. Hämmästyin kuullessani tämän kysymyksen. En ollut ennen ajatellut asiaa sen paremmin. Kaikkihan joulun edellä toivottavat "hyvää joulua" toisilleen. Sen jälkeen olen ajatellut tätä kysymystä. Toivottaessani Sinulle nyt "hyvää joulua" tahdon myös kertoa, mitä tarkoitan tällä tervehdyksellä.

Joulumme on 'hyvä joulu' silloin, kun voimme sydämeistämme sanoa Lutherin kanssa: "Minä uskon, että Jeesus Kristus, tosi Jumala, iankaikkisuudessa Isästä syntynyt, ja myös tosi ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta, on minun Herrani, joka on minut kadotetun ja tuomitun ihmisen lunastanut, ja vapahtanut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä, kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan." Ilman sydämen uskoa Jeesukseen ei kenelläkään voi olla todella 'hyvä joulu' huolimatta siitä, että hän saa ulkonaisesti viettää tahtonsa mukaisen joulun. "Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voitaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?" Sielu on turvassa ainoastaan silloin, kun sydän uskoo Jeesukseen. Toivottaessani Sinulle 'hyvää joulua' toivon siis ennen kaikkea, että vietät joulusi uskossa Jeesukseen.

Toivotukseeni sisältyy myös kaikki se, mikä vahvistaa ja lujittaa tätä uskoasi ja tuo sydämeesi autuuden iloa. Jumala yksin tietää, mikä ulkonaiset asiat ja olosuhteet ovat kohdallamme tarpeellisia, että uskomme voi vahvistua ja autuuden ilo voi sydämessämme kasvaa. Jos hän näkee parhaaksi tänä jouluna kuljettaa Sinua vaikeita teitä, antakoon hän Sinulle voimaa ymmärtämään, että joulusi on kuitenkin 'hyvä joulu', sillä kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat. Jos hän sallii Sinun kulkea tasaista tietä ja antaa runsaasti ajallisia lahjoja, antakoon hän myös kiittolisen sydämen, joka muistaa, että Hän on kaiken hyvän antaja.

Näissä merkeissä toivotan Sinulle siis hyvää joulua.

Sinulle on syntynyt Vapahtaja

Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillensä ja he peljästyivät suuresti, mutta enkeli sanoi heille: älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra Daavidin kaupungissa. Luuk. 2:9-11.

Ihmeellinen sanoma! Itse Jumala on astunut alas taivaasta, on tullut ihmiseksi, mutta on samalla pysynyt Jumalana. Betlehemissä syntynyt lapsi ei ole tavallinen lapsi. Hän on kyllä tosi ihminen, mutta myös taivaan ja maan Herra. Enkeli kutsui häntä nimellä: Kristus ja nimellä: Herra. Nyt ovat ennustukset tulleet täytetyiksi. Poika on syntynyt, Lapsi on annettu. Suuri valkeus on koittanut niille, jotka pimeydessä vaeltavat. Nyt on saapunut Hän, joka on rikkipolkeva käärmeen pään. Se profeetta, josta Mooses on kirjoittanut, se Jaakobin Tähti, se Aamun Koitto korkeudesta. Sana on tullut lihaksi, Jumala on tullut ihmisen veljeksi.

Profeetta Jesaja on monta sataa vuotta ennemmin kirjoittanut: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen: Immanuel. Näin on nyt tapahtunut. Lapsi on syntynyt neitsyestä. Tässä on varma todistus, että Lapsi on tosi Jumala. Että nimet Kristus ja Herra ovat hänelle sopivia nimiä.

Mutta enkeli ei ainoastaan kutsu häntä nimellä Kristus ja Herra, hän sanoo myös paimenille ja myös meillekin: Teille on syntynyt Vapahtaja. Tämä on mitä suloisinta puhetta. Meille, jotka synnissä synnyimme, meille, jotka olemme rikkoneet Jumalan tahtoa vastaan ajatuksin, sanoin ja töin. Meille, jotka olemme ansainneet Jumalan vihan ja rangaistuksen. Meille on syntynyt Vapahtaja! Vapahtaja, joka on tullut maailmaan täyttämään käskyt puolestamme, kärsimään sen rangaistuksen, jonka me ansaitsimme, kärsimään sen edestämme. Meille on syntynyt Vapahtaja.

Jumala sanassaan ilmoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.”

Vapahtajan syntymä

Tämän on tämä ihmeellinen Seimen Lapsi saanut aikaan. Jumalan viha on muuttunut armoksi. Syntivelka on maksettu. Syntinen saa olla varma siitä, että kaikki on tehty hänen edestään, Jumala on antanut hänelle anteeksi.

Enkeli sanoo myös: ”Älkää peljätkö.” Paimenet pelkäsivät siksi, että heidän mieleensä muistuivat synnit. Omat synnit, Jumalan laki ja sen julistama tuomio. He tunsivat olevansa Jumalan edessä syntisiä, kadotuksen alaisia ja luulivat jo tuomion hetken tulleen. Mutta enkeli vakuuttaa heille, että heillä ei ole syytä peljätä. Vapahtaja on syntynyt maailmaan. Enkeli lausuu nämä sanat jokaiselle, joka on raskautettu syntikuorman alla. Jokaiselle, joka itkee syntejensä ja joka sanoo: Herra, ole minulle armollinen. Tämä sanoma kuulu heille: Älä pelkää! Ole turvallisin mielin. Jumalalla on mielisuosio sinuun tämän Lapsen tähden.

Tässä ilmoitettu suuri ilo, kestävä, loppumaton ilo, oikea, puhdas, taivaallinen ilo on tullut. Tästä jo Aabraham iloitsi. Tästä lausui Herran profeetta Jesaja: "Sinä olet saattanut sille — kansallesi — suuren ilon, he iloitsevat sinun edessäsi, niin kuin leikkuaikana iloitaan, niin kuin saaliinjaossa riemuitaan, sillä Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu ja hänen hartioillansa on Herraus."

Paimenten pelko muuttuu iloksi ja sen aikaansaa enkelin sanoma. Ja tämä ilo lisääntyi, kun he enkelin ilmoitusta seuraten menivät kii-ruhtaen seimen luo ja löysivät Jeesus—lapsen. Nyt he näkivät omin silmin rakkaan Vapahtajan, josta profeetat olivat ennustaneet, joka oli heidänkin syntiensä kantaja ja sovittaja. Siis älä pelkää, ystävä, vaan iloitse. Iloitse, sillä sinulle on syntynyt Vapahtaja, joka on syntivelkasi maksanut. Iloitse, sillä sinulle on syntynyt Puolustaja, joka Isän edessä rukoilee edestäsi. Iloitse, sillä sinulle on syntynyt Hyvä Paimen, joka pitää sinusta huolen, kulkee sinun kanssasi joka päivä maailman loppuun asti.

Sinulle on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.

Ei muuta lahjaa...

*Ei muuta lahjaa Jeesus
sulta pyydä
kuin että annat hälle
syntisi
ei hän sua tuomitse, ei hän
sua syytä
hän tuli maksamaan sun
velkasi.
On joulu tosi riemun juhla
sulle
kun syntitaakkas Jeesus
kantaa saa
kun uskot, että sulle
tuomitulle
hän voiton toi — sua yhä
puolustaa.*

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut...”

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.

Joh. 3:16

Monille on tämä Raamatun kohta kaikkein rakkain. Lause on minullekin rakas. Ensinnäkin sen tähden, että siinä on tuo sana maailma. Jos Jumala rakasti koko maailmaa, hän rakasti minuakin, sillä minä kuulun maailmaan. Meillä kaikilla on luontainen taipumus ajatella, että Raamatun lupaukset kuuluvat muille, mutta ei minulle. Meissä oleva ääni sanoo: "Niin, Jumala on armollinen hurskaille ja pyhille, niille, jotka ovat tehneet paljon hyvää, mutta sinä olet paha ja olet niin vähän hyvää tehnyt elämäsi aikana, ettei hän varmaan-kaan sinua tarkoita." Yllä olevan lauseen perusteella voin vastata: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut" — hän siis rakasti minuakin. Ja hänen rakkautensa sai aikaan sen, että koko maailma tuli sovitetuksi hänen kanssaan, kuten apostoli Paavali sanoo: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." (2 Kor. 5:19). Minäkin siis tulín sovitetuksi hänen kanssaan.

Lause on minulle rakas myös sen tähden, että se vakuuttaa minulle, että pelastus on armosta uskon kautta Jeesukseen. Jumala antoi ainokaisen Poikansa. Maailma ei ansainnut pelastusta, vaan päinvastoin synnin tähden ansaitsi hänen vihansa ja iankaikkisen rangaistuksen. Mutta siitä huolimatta Jumala rakkaudessaan antoi oman ainokaisen Poikansa, Jeesuksen, tulla ihmiseksi, kärsiä ja kuolla puolestamme, että syntivelkamme tulisi maksetuksi. Tämä on armoa. Pojan ansaitsemat lahjat, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä, annetaan meille vapaina armolahjoina. Jeesus sanoo: "Ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Jeesuksen ansaitsemat lahjat voidaan hyljätä. Näin tekevät ne, jotka eivät usko. He eivät hyödy siitä armahduksesta, joka on

heillekin ansaittu, vaan hyljätessään Jeesuksen he "tuottavat itselleen äkillisen perikadon." (2 Piet. 2:1)

Maailmassa kaikkialla (jopa kristinuskon nimessäkin) opetetaan, että ihmisen täytyy itse ansaita pelastus. Kristityilläkin on vielä lihansa puolesta tämä synnynnäinen käsitys, jota vastaan heidän täytyy jatkuvasti taistella. Tässä Raamatun kohdassa (Joh. 3:16) on meillä tehokas taisteluase. Se vakuuttaa, että pelastus on yksin armosta, uskon kautta Jeesukseen. Tämä vakuutus lohduttaa ja tuo rauhan: Minulla, syntisellä ihmisellä, lainrikkojalla, on syntienanteeksiantamus ja iankaikkinen elämä, armosta uskon kautta Jeesukseen.

Syntyikö Jeesus neitsyestä

Joitakin kymmeniä vuosia sitten ilmestyi englanninkielinen Raamatun käännös, jossa hebreankielinen sana, jonka oikea käännös on "neitsyt", käännettiin sanoilla "nuori nainen" (Young woman). On todennäköistä, että tämä väärä käännös johtui kääntäjien halusta kumota oppi siitä, että Jeesus syntyi neitseestä. Sillä se yhteys, jossa sana ilmenee, osoittaa selvästi, että kysymyksessä on neitsyt.

Profeetta kirjoittaa: "Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää Pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel." (Jes. 7:14). Ymmärtääkseen tämän lauseen on tarpeellista, että tiedämme missä olosuhteissa profeetta Jesaja nämä sanat lausui.

Vapahtajan syntymä

Israel, pohjoinen valtakunta ja Assyria olivat liittoutuneet Juudaa, eteläistä valtakuntaa vastaan. Aahas, Juudan kuningas, vapisi kun sai kuulla, että nämä kaksi valtakuntaa olivat lähteneet sotimaan Jerusalemia vastaan. Jumala lähetti profeetta Jesajan ilmoittamaan kuninkaalle, ettei hänellä ollut mitään syytä peljätä. Jesaja jopa määräsi, että Aahaan oli pyydetävä merkkiä, joka todistaisi, että tämä hänen tuomansa sanoma oli Jumalalta. Mutta Aahas kieltäytyi pyytämästä merkkiä. Silloin Jesaja sanoi "Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää Pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel."

On selvää, että profeetta puhuu ihmeteosta — neitseellisestä syntymästä, koska hän käyttää sanaa "merkki". Ei se, että nuorelle naiselle syntyy lapsi ole mikään ihmeteko, eikä tällaista syntymää olisi sanottu merkiksi. Mutta se, että neitsyt synnyttää lapsen on todella ihmeteko, jota voidaan merkiksi kutsua.

Matteuksen Evankeliumista käy myös ilmi, että profeetta Jesaja puhuu neitseellisestä syntymästä. Kun enkeli on Joosefille unessa vakuuttanut, että se mikä on Mariassa siinnyt on Pyhästä Hengestä, Matteus sanoo: "Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme." (Matt. 1:22,23)

Jotkut sanovat: Älkäämme kiistelkö opeista. Uskokoot ne, jotka tahtovat neitseelliseen syntymään. Tärkeää on, että uskomme Jeesuksessa syntimme anteeksi. — Tämä on epäjohdonmukaista puhetta. Sillä jos kiellämme neitseellisen syntymän, ei meille silloin ole syntienanteeksiantamusta. Silloin teemme Jeesuksesta vain tavallisen ihmisen, jolla on sekä inhimillinen isä että äiti. Ei tällainen Jeesus olisi voinut hankkia meille syntienanteeksiantamusta. Vapahtajamme täytyi olla myös tosi Jumala, niin että hän jaksoi elämällään ja kuolemallaan maksaa kaikkien ihmisten puolesta täyden lunastushinnan ja sovittaa meidät Jumalan kanssa. Tavallisen ihmisen elämä ja kuolema eivät olisi voineet meitä lunastaa. Mutta Jumal-ihminen pystyi suorittamaan meistä täysin riittävän lunastushinnan.

Tunnusta siis edelleenkin, ystävä: "Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta..." Ja vaikka jotkut kieltävät tämän Raamatun opin, älä sinä seuraa heidän esimerkkiään. Usko sinä Raamatun Sana. Sinun Vapahtajasi on Immanuel, Jumala meidän kanssamme.

Kristillistä hyväntekeväisyyttä

Joulukuu merkitsee joulua — ja joulukuukuu merkitsee rakkautta. On ensiksi Jumalan rakkaus syntisiä kohtaan, rakkaus, joka tuli ilmi, kun Hän toi maailmalle Vapahtajan. Sitten on myös tämän Vapahtajan lunastamien ihmisten rakkaus puutteessa oleviin, sairaisiin ja hyljättyihin lähimmäisiinsä. On luonnollista, että tämän kuukauden aikana, jolloin erikoisesti muistetaan Jumalan antamaa Suurta Lahjaa, Vapahtajaa, kristityitä muistutetaan siitä kalliista etuoikeudesta, mikä heillä on, kun he saavat "lainata Herralle" auttamalla köyhiä ja tekemällä rakkauden töitä.

Joulu merkitsee antamista — ei ainoastaan ystävillemme ja sukulaisillemme — vaan myös niille, jotka erikoisesti tarvitsevat rakkauttamme, niille jotka ovat köyhiä sekä ruumiissaan että sieluissaan. Lahjojen vaihtaminen ystävien ja sukulaisten kesken jouluna ei ole todellista antamista. Niin usein annamme joululahjoja vain niille, jotka eivät todella niitä tarvitse, ja ne, jotka todella tarvitsevat apuamme, jäävät ilman. Jeesus ajatteli juuri näitä asioita, kun Hän sanoi fariseuksille: "Jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva?" (Matt. 5:46) Todellinen antaminen on antamista ilman palkan toivoa, ilman kiitoksen pyyntöä, antamista, jonka syynä on vain rakkaus Jeesukseen. Tämä on todellista kristillistä hyväntekeväisyyttä, jonka tulisi puhjeta täyteen kukkaan jouluaikana, jolloin Jumalan antamaa sanomatonta lahjaa erikoisesti muistamme.

”Pankaa Jumala Kristukseen”

”Pankaa Kristus takaisin jouluun”. Nämä sanat ovat varmaan tuttuja meille kaikille. Ajatus niiden takana on hyvä, sillä on paljon joulunviettoa, joka aivan tykkänään syrjäyttää Kristuksen. Joku on kuitenkin sanonut, että vielä sopivampi kehoitus tälle aikakaudelle olisi: ”Pankaa Jumala Kristukseen”.

Olemme samaa mieltä. Monille Jeesus on vain jalo ihminen, erinomainen opettaja — mutta ei Jumala. Jouluna he muistavat hänen syntymäänsä samalla tavalla kuin he muistavat jonkun suurmiehen syntymää. Siis vaikka Jeesus on heidän joulussaan, heillä siitä huolimatta on joulusta, jonka juhlaa jouluna vietämme. Tämä Jeesus näet on sekä tosi ihminen, että tosi Jumala. Ja ainoastaan se, joka tuntee tämän tosi Jeesuksen, voi viettää joulua Jumalalle otollisella tavalla ja tuntea todellista jouluiloa.

Mutta sanooko Raamattu varmasti, että Jeesus on tosi Jumala? Perustuuko tämä oppi selviin Raamatun kohtiin, vai onko mahdollista, että ne kohdat, joihin oppi perustetaan, voidaan tulkita eri tavoilla? — Kohdat ovat selviä. Se, että jotkut teologitkin kieltävät tämän opin, ei johdu Raamatun epäselvyydestä, vaan siitä, että nämä teologit kuuntelevat omaa järkeään, eivätkä alistu siihen, mitä Raamattu sanoo. Meidän tulee muistaa, että järkemme on vain yksi Jumalan luomisteoista ja lankeemuksessa turmeltunut, eikä asettaa sitä Raamatun, Jumalan Sanan, yläpuolelle.

Otamme tässä esille vain muutamia Raamatun kohtia, jotka selvästi todistavat, että Jeesus on Jumala. Jo Vanhassa Testamentissa profeetat kutsuivat tulevaa Messiasta Jumalaksi. Profeetta Jesaja esimerkiksi kirjoittaa: ”Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää Pojan ja antaa hänelle nimen

Immanuel." (Jes. 7:14) "Immanuel" tarkoittaa: "Jumala meidän kanssamme". Profeetta myös sanoo: "Sillä Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus ja hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas." (Jes. 9:5).

Kun enkeli ilmoitti Marialle, että hänestä oli tuleva Jeesuksen äiti, hän sanoi: "Pyhä henki tulee sinun päällesi ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi." (Luuk. 1:35).

Jeesus itse myös todisti olevansa tosi Jumala. Hän otti vastaan Pietarin sanat: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika," (Matt. 16:16) ja sanoi, että "minun Isäni, joka on taivaissa" oli antanut Pietarille tämän tiedon. Kun vietät joulua, ystävä, saat olla varma siitä, että Lapsi jota rukoulet ja ylistät, on tosi Jumala. Kun häntä kunnioitat tosi Jumalana teet taivaallisen Isän tahdon. Hänen tahtonsa näet on "että kaikki kunnioittavat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää."

Ja koska hän on sekä tosi ihminen että tosi Jumala, saat myös olla varma siitä, että se hinta, jonka hän sinusta maksoi kun hän eli, kärsi ja kuoli puolestasi, on täysin riittävä lunastushinta sinusta. Jumala otti sen vastaan ja antoi sinun ja koko maailman synnit anteeksi. Älä siis anna syntisi riistää sinulta jouluiloa. Iloitse, että sinut on lunastettu ja armahdettu ja laula kiitollisena:

*Mä tahdon elää Sulle,
Siteistä päästit mun.
Ah, anna, Herra mulle
Armos ja Henkes Sun*

VK 1938, N:o 338:12

Samanlainen joulukuin ennenkin

Vietämme joulua tänä vuonna [1993] muuttuvassa yhteiskunnassa. Me, jotka olemme jo kauemmin eläneet täällä maailmassa, kaipaushella ajattelemme entisiä aikoja,

- aikoja, jolloin oli vielä sellaisia asioita, joista ei lainkaan julkisesti puhuttu, ja sellaisia sanoja, joita ns. sivistyneet ihmiset eivät käyttäneet,
- aikoja, jolloin televisioita ei ollut lainkaan, ja vielä harrastettiin enemmän lukemista,
- aikoja, jolloin huumausaineista ei kuultu mitään,
- aikoja, jolloin maallistenkin laulujen sanat olivat kunnollisia, ja lauluissa oli melodia,
- aikoja, jolloin oli turvallista jopa illallakin käveleskellä kaduilla ja puistoissa.
- Tällaiset ajat ovat nyt vain muistoja.

Vaikka elämme nyt erilaisessa yhteiskunnassa, meillä voi kuitenkin olla samanlainen joulukuin ennenkin. Sillä Vapahtaja, jonka syntymäjuhlaa jouluna vietämme, ei ole muuttunut. Hänen lupauksensa myös ovat säilyneet samanlaisina. Me voimme siis taas tänä jouluna iloita siitä, että meille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra, joka on voittanut synnin, kuoleman ja sielunvihollisen puolestamme ja on ansainnut meille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Ja joka lupaa, että kuka ikinä häneen uskoo, se ei huku vaan hänellä on iankaikkinen elämä. Voimme iloita siitä, että hänen nimensä on Immanuel — Jumala meidän kanssamme — ja voimme siis pelkäämättä astua uuteen vuoteen, varmoina siitä, että kun hän on kanssamme ei mikään todellinen vahinko voi meille tapahtua, koska ”kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.”

Laulakaamme siis edelleenkin niitä jaloja joululauluja, joissa ylistetään ja kiitetään Jeesusta, Jumalan Poikaa, joka tuli meitä syntisiä pelastamaan. Kuulkaamme hartain mielin ja iloitkaamme, kun meille julistetaan, että "Jumalan armo on ilmestynyt, pelastukseksi kalkille ihmisille, ja kasvattaa meitä, että me hyljäten maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti nykyisessä maailman ajassa." Ja kiittäkäämme Jumalaa siitä, että olemme saaneet sen armon, että tällainen joulun vietto meitä ilahduttaa ja vahvistaa!

Mitä jouluku merkitsee kristitylle

Iloa

Jouluku merkitsee kristitylle iloa. Enkeli sanoi: "Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle." Ilo on tarkoitettu kaikille, mutta ainoastaan ne, jotka Jeesukseen uskovat, tuntevat tämän ilon. Epäuskoinen maailma ei tiedä siitä mitään. Kristitty tuntee tämän ilon, koska hän on saanut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta varmuuden, että Jeesus on maksanut hänen syntivelkansa ja Jumala on Jeesuksen tähden antanut hänen syntinsä anteeksi, eikä lue hänelle hänen rikkomuksiaan. Tämä ilo ei riipu maallisista olosuhteista. Kun apostoleita oli ruoskittu sen tähden, että he olivat julistaneet Jeesuksen sanaa, sanotaan että he "lähtivät pois neuvostosta iloisia siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden". Samoin nytkin kautta maailman kristityt mitä

Vapahtajan syntymä

vaikeimmissa oloissa saattavat iloita, koska heillä on varmuus sydämessä, että he ovat Jumalan rakkaita lapsia ja Hän on luvannut, että kaikki vaikuttaa heidän parhaaksensa.

Joudutko viettämään joulua sairaskuollessa? Oletko joutunut uskosi tähden kärsimään pilkkaa? Joudutko elämään yksinäsi, erotettuna omaisistasi ja ystäivistäsi? Iloitse kuitenkin.. Sinulle on syntynyt Vapahtaja, joka on ottanut syntisi omaksensa ja pelastanut sinut iankaikkisesta kuolemasta. Hän lupaa Sinulle olla kanssasi joka päivä maailman loppuun asti (Matt. 28:20), että kukaan ei voi ryöstää sinua Hänen kädestään (Joh. 10:28) ja että Hän antaa sinulle kaikki tarpeesi (Matt. 6:33).

Toivoa

Joulu merkitsee kristitylle myös toivoa. Taas tänäkin vuonna monet viettävät joulua toivottomina. He katsovat tulevaisuuteen ja näkevät vain ylivoimaisia pulmia, pelkäävät elämää ja kuolemaa. Mutta kristitty katsoo tulevaisuuteen ja sanoo: Kiitos, että tulit tänne, Jeesus, ja pelastit minut. Nyt tunnen Jumalan rakkaana, armollisena Isänä ja saan yhtyä psalmin kirjoittajan kanssa sanomaan: "Sinuun, Herra, minä turvaan... minun aikani ovat sinun kädessäsi." (Ps. 31:15,16) Ja kun kristitty ajattelee kuolemaa, hän päättelee: Koska Jeesus tuli ja ansaitsi minulle iankaikkisen elämän, ajallinen kuolema on minulle vain portti taivaaseen, jossa on monin verroin parempi olla kuin täällä maan päällä.

Rauhaa

Joulu merkitsee kristitylle rauhaa. Enkelit lauloivat: "Maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto." Ihmiset riitelevät keskenään, kansat taistelevat — missä on tämä rauha, jonka Jeesus toi? Se on kristityn sydämessä. Jeesus sanoo: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö. (Joh. 14:27)

Rauhassa voimme elää, ja rauhassa voimme kuolla, kun uskossa turvaamme Jeesukseen, joka sovitti meidät ja koko maailman Jumalan kanssa.

Toivottu joulukirkko

"Saapa nähdä, mikä siellä kirkossa meitä tänä jouluna odottaa — vanhaakohan vai uutta", sanoi eräs rouva joulukirkkoon lähtiessään. Edellisenä vuonna hän oli suuresti pettynyt joulujumalanpalvelukseen, koska kaikki oli ollut uutta.

Nuoret joskus syyttävät meitä vanhempia siitä, että olemme liian valmiita tuomitsemaan kaiken uuden. Ja onhan totta, ettei pelkästään uutuuden tähden tule hylätä kaikkea uutta. Jos uusi tehokkaammin palvelee jotain oikeata asiaa, silloin tekisimme väärin, jos sen tuomitsisimme vain sen uutuuden tähden.

Nykyään kaikkialla yritetään tuoda jotakin uutta kirkkojen jumalanpalveluksiin. Monissa seurakunnissa ei enää pidetä kaikkein tärkeimpänä sitä, että Jumalan Sana puhtaasti esitetään ja julistetaan, vaan ollaan sitä mieltä, että kristittyjen ei tule olla niin tarkkoja opista. Heidän tulee olla avarakatseisia ja sallia erilaisia teologisia käsityksiä. Vanhat arvokkaat virret ja liturgia eivät ole suosiossa. Niiden tilalle täytyy saada enemmän tunteisiin vetoavia lauluja, joissa kerrotaan uskovaisten sisäisistä kokemuksista. Liturgiaa pidetään kuivana ja ikävystyttävänä. Annetaan sen sijasta ihmisten kertoa, mitä Henki on saanut heissä aikaan. Tarvitaan enemmän Henkeä kokouksiin.

Kun Jumalan puhdas Sana syrjäytetään, riistetään Pyhältä Hengeltä se väline, jonka kautta hän toimii. Silloin jumalanpalveluksesta tulee ihmiskeskeinen. Ihminen saa kunnian, ei Jumala.

Kun menen joulukirkkoon tänä vuonna, mitä odotan? Odotanko, että jumalanpalvelus pidetään loistavassa kirkossa? Ei. Paikka voi olla seurakuntalaisen koti, tai vaatimaton kokoussali. Vapahtaja, jonka syntymäjuhlaa vietetään, syntyi tallissa, ja hän sanoo: "Missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä, olen

heidän keskellensä." (Matt. 18:20) Odotanko, että kokoontumispaikassa on kauniisti koristettu joulukuusi ja kynttilöitä? Nämä eivät ole minulle välttämättömiä, mutta jos ne siellä ovat, kiitän Jumalaa, että on näin tahdottu näkyvällä tavalla muistuttaa minua siitä, että Jeesus on Jumalan antama kallis lahja ja maailman valkeus.

Kun menen joulukirkkoon, toivon, että saan siellä yhtyä laulamaan arvokkaita virsiä, joissa ylistetään ja kiitetään Jumalaa siitä, että hän lähetti Poikansa tänne maailmaan meitä syntisiä pelastamaan. Toivon, että virsien sävelet palvelevat virsien sanoja, eivätkä johdata ajatuksiani pois virren sisällöstä. Toivon, että saan yhtyä synnin tunnustukseen ja saan kuulla synninpäästön. Toivon, että saan kuulla päivän tekstit. En pidä liikana, vaikka saan kuulla sekä Vanhan testamentin tekstin että epistola- ja evankeliumitekstit. Niiden kauttahan itse Jumala puhuu. Toivon saavani yhtyä uskontunnustukseen, ja toivon, että saan kuulla, kun pastori saarnaa Raamatun tekstin johdolla, ja että saarna on tekstin mukainen ja Kristus -keskeinen. Näin on jumalanpalvelus todella Hengen elävöittävä, sillä kun Jeesusta lauluin ja sanoin julistetaan, silloin Henki toimii. Jeesus sanoo: "Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta." (Joh. 15:26)

Toivon, että sinä ystävä, saat olla läsnä joulukirkossa, jossa puhdasta Kristus -keskeistä Jumalan sanaa julistetaan lauluin ja puhein. Näin Pyhä Henki voi synnyttää sinussa todellista jouluiloa.

Joulu on rauhan juhla

Seitsemänsataa vuotta ennen Jeesuksen syntymää profeetta Jesaja ilmoitti, että tulevan Vapahtajan nimi oli oleva **Rauhanruhtinas**. Kun Jeesus syntyi enkelkuoro lauloi: "Maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto." Joulu on rauhan juhla.

Rauha on kallis Jumalan antama lahja. Suuri lahja on ihmisten ja kansojen välinen rauha. Mutta kaikista kallein rauha on anteeksiantamuksen rauha. Tämä on se rauha, jonka Jeesus ansaitsi kaikille ihmisille. Profeetta Jesaja kirjoittaa: "Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut." Tämä rauha on meillä omanamme, kun me uskossa turvaamme Jeesukseen.

Suokoon Jumala, että tämä anteeksiantamuksen rauha tekee joulunvietostasi todellisen ilojuhlan ja tulevasta vuodestasi todella onnellisen vuoden!

Uusi vuosi

Sana alkavalle vuodelle

1968

Joulukuun kuudentena päivänä, kun Suomi vietti itsenäisyytensä 50-vuotisjuhlaa, vapautettiin maan vankiloista lähes tuhat vankia. Kirjoittaessansa tästä tapauksesta sanomalehdet mainitsivat, että epävarmuus ja huoli kuvastui miesten kasvoilta ja puheissa oli enimmäkseen synkkä sävy, kun he valmistautuivat palaamaan vapauteen.

Nämä vapautetut vangit tavallaan kuvaavat meitä kristityitä, meidän valmistautuessamme edessämme olevaa vuotta varten. Meidät on myös vapautettu. Kristus on vapauttanut meidät synnin ja kuoleman kahleista. Saamme vapaina astua uuteen vuoteen. Mutta siitä huolimatta epävarmuus ja huoli kuvastuu meidänkin kasvoiltamme, kun katsomme tulevaisuuteen.

Vapautetut vangit olivat huolissaan asunnon ja työpaikan saannista. Varmaan moni myös oli huolissaan siitä, miten yhteiskunta häneen suhtautuu. He näet tiesivät, miten ankara ja anteeksiantamaton yhteiskunta voi olla niitä kohtaan, jotka ovat rikkoneet sen sääntöjä vastaan. Mekin ajatteleimme menneisyyttämme. Syntimme kohoavat silmiemme eteen ja pelko täyttää sydämemme. Voiko Jumala jatkuvasti antaa anteeksi heikkoutemme ja aina toistuvat syntimme? Kykenemmekö me voittamaan ne kiusaukset, jotka eteemme tulevat? Jaksammeko me kantaa sitä ristiä, joka on annettu kannettavaksemme?

Kun on kysymys tästä maallisesta elämästä, me, jotka Jumalan armosta olemme voineet noudattaa maan lakeja, olemme paljon paremmassa asemassa kuin äsken mainitut vapautetut vangit. Mutta siitä huolimatta tätä elämääkin ajatellessamme osaamme murehtia, koska tiedämme miten vaarallinen on tämä aikakausi, jossa elämme. Ajatteleimme eri maiden atomivoimavarastoja. On sanottu, että tarvittaisiin 10.000 kiloa tavallista räjähdysainetta jokaista maailman

asukasta kohti, että saataisiin aikaan sama räjähdysvoima, joka Yhdysvalloilla yksin on hallussaan tällä hetkellä atomivoimana. Lisätäkää tähän vielä se määrä, mikä on muiden maitten hallussa ja ajatella tätä kaikkea maitten välisten erimielisyyksien valossa. Kuka voi kieltää, että elämme vaarallisessa aikakaudessa! Taloudellinen kuva ei ole paljon kirkkaampi. Maassamme on tällä hetkellä yli 60.000 työtöntä. Hiljattain monien maiden, oma maamme lukuunotettuna, on täytynyt devalvoida rahayksikkönsä parantaakseen maassa vallitsevaa taloudellista tilannetta. Tällaisen toimenpiteen vaikutus, etenkin kun on kysymyksessä suuri maa, tuntuu kaikkialla maailmassa. Englannin punnan devalvointi toi monien mieleen v. 1930 tienoilla vallinneen maailman laajuisen lamakauden. Moraalisesti maailma näyttää painuvan alaspäin pelottavan nopeasti. Yhteiskunta hyväksyy nyt sellaista, mikä olisi vielä kymmenen vuotta sitten järkyttänyt monia vapaammin ajatteleviakin. Siveettömät kirjat, elokuvat ja televisio-ohjelmat eivät enää aiheuta vastalauseita yleisöltä. Vain muutamat ovat riittävästi huolissaan osoittaaksensa paheksumistaan. Poliittisella kentällä kristinuskoa vastustavat ryhmät aina yhä äänekkäämmin levittävät propagandaansa. Monet kuuntelevat ja vaikutus näkyy. Ja mitä tulee uskontoon, mikä voisi olla Kristuksen evankeliumille suurempana vaarana kuin nykyinen ekumeeninen kampanja, jota niin suurella innolla viedään eteenpäin kaikkialla. Ekumenia, joka sivuuttaa opillisen yksimielisyyden, ei voi merkitä muuta kuin tinkimistä opissa ja luopumista Kristuksen Sanasta.

Miten siis voimme säilyttää sydämen ja mielen rauhan, kun muistaen omaa huonoa saavutustamme ja ajatellen edessämme olevia vaaroja, alamme kulkea sitä tietä, joka vie meidät läpi vuoden 1968? Ensiksi, tunnustamalla syntimme Jumalalle ja niitä katuen sekä samalla luottaen hänen Sanansa lupauksiin, ennen kaikkea lupaukseen, että meidät on armahdettu. Jumala sanoo: "Missä synty on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." Room. 5:20. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lutenut heille heidän rikkomuksiaan." (2 Kor. 5:19) Toiseksi, luottamalla lupaukseen, että "Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?" (Room. 8:32) Nämä kaksi lausetta vakuuttavat meille, että Jumala on antanut

syntimme anteeksi Kristuksessa ja niin kuin Hän antoi meille tämän suurimman lahjan, niin Hän myös antaa niille, jotka Jeesukseen uskossa turvaavat, kaikki muutkin tarpeet, sekä maalliset että hengelliset. Tämä merkitsee sitä, ettei mikään todellisuudessa voi vahingoittaa meitä Jumalan lapsia. Jos edessämme oleva vuosi tuo mukanaan ruumiillista kärsimystä, vainoa tai köyhyyttä, tämä kaikki on meidän parhaaksemme. Näin Jumala puhdistaa uskoamme. Jos maallinen matkamme päättyy vuoden aikana, tämä merkitsee meille sitä, että pääsemme paratiisiin Kristuksen luo, joka on monin verroin parempi.

Raamattu on täynnä lauseita, jotka tarjoavat lohdutusta Jumalan lapsille nykyisen aikakauden vaarojen keskellä. Psalmi 2 esimerkiksi tarjoaa lohdutusta etenkin silloin, kun maalliset valtakunnat riehuvat meitä vastaan. Tässä psalmissa sanotaan: "Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan: 'Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältämme heidän köytensä'. Hän, joka taivaassa asuu, nauraa. Herra pilkkaa heitä." (Ps. 2:1–4) Kun syntimme nousevat vaivaamaan meitä, meille muistutetaan, että Jumala "antaa pahat teot anteeksi... ei hän pidä vihaa iäti, sillä hänellä on halu laupeuteen... kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen." (Miika 7:18,19) Jos meitä vaivaa taloudelliset huolet, voimme kääntyä psalmiin 145, jossa psalmin kirjoittaja vakuuttaa: "Herra tukee kaikkia kaatuvia, ja kaikki alaspainetut hän nostaa. Kaikkien silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan. Sinä avaat kätesi ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät." (Ps. 145:14–16)

Vaarallinen tilanne, joka tulee kohtaamaan meitä vuoden 1968 aikana, merkitsee meille kristityille vakavan vastuun kantamista. Kristus parhaiten ilmaisee tämän vastuun vuorisaarnassaan sanoessaan meille: "Te olette maan suola... te olette maailman valkeus."

Suola estää ruokaa mädäntymästä. Meidän kristittyjen velvollisuus on estää maailmaa mädäntymästä hengellisesti ja moraalisesti. Tämä merkitsee myös sitä, että kohotamme äänemme ajan paheita vastaan, emme pelkää opettaa, mitä Jumalan sana sanoo synnistä. Se

merkitsee sitä, että varoitamme kansakuntia ja yksityisiä synnin hirtävistä seurauksista ja kehotamme heitä parannukseen. Meidän jokaisen tulee muistaa, että olemme maan suola juuri sillä paikalla, jossa asumme. Suola ei voi estää mädäntymistä, jos sitä ei laiteta ruokaan. Me emme voi estää mädäntymistä, jos me vetäydymme pois maailmasta. jos emme puhu, tai jos lakkaamme olemasta suolana ja yhdymme maailman kanssa syntiä palvelemaan.

Kristus on todellinen maailman valkeus. Me kristityt vain heijastamme hänen valkeuttaan. Me heijastamme tätä valkeutta, kun me elämme ja puhumme siten, että toiset näkevät Hänet meissä. Tämä merkitsee todistamista Hänestä, se merkitsee selvän Raamatun mukaisen vastauksen antamista niille, jotka kysyvät toivomme perustusta. Se merkitsee osallistumasta kirkkomme lähetysohjelmaan, ahkeraa toimintaa, rukoilemista ja antamista.

Vuosi 1968 voi olla täynnä vaaroja. Kristuksen kirkkoa vastustavat voimat voivat taistella kovemmin kuin koskaan ennemmin. Mutta voimme pelkäämättä kulkea eteenpäin ja palvella Herran sotaväessä varmuudella ja ilolla, tietäen että Jumalan sana on aina yhtä voimakas ja se ei voi raueta tyhjiin.

Uusi vuosi

Edessämme on nyt uusi vuosi. Vanha on mennyt. Vanhaa ja uutta vuotta ajatellessamme noudattakaamme apostoli Paavalin kehoitus: ”Mutta yhden minä teen; unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 3:13,14) Unohtakaamme mekin kaikki ikävä, joka viime vuoden aikana meitä kohtasi, kaikki se, mikä johtui syntisestä lihastamme, ja muistakaamme ainoastaan Jumalan hyvyys ja armo meitä kohtaan ja kaikki se, minkä saimme uskon kautta. Olkoon meilläkin mielessämme vain yksi ajatus: että pysyisimme uskossa Jeesukseen ja saavuttaisimme voittopalkinnon. Uskossa pysymmekin ja voiton saavutamme, kun pysymme Jeesuksen sanassa. Sen kautta Hän ravitsee ja varjelee meitä.

*Sun kanssasi alkaa, oi Jeesukseni,
mä rohkenen taas tämän vuoden,
kun tiedän: Sä käyt minun vierelläni
näin Sun kätes mun käteen suoden.
Sun kanssasi en minä pelkää.*

Siionin Kannel 1961, 30:1

Et voi tehdä Jumalan lupauksia tyhjiksi

*)

- No, miltä nyt tuntuu, kun uusi vuosi on edessä?
- Pelottaa.
 - Onhan se kyllä niin, että Jumalan lapsikin joskus pelkää, vaikka hänellä ei ole syytä siihen.
 - Kunpa voisin olla varma siitä, että olen Jumalan lapsi.
 - Mutta olethan sinäkin. Sinähän jokin aika sitten kerroit, miten hyvä on olla, kun saa elää Jumalan lapsena.
 - Se oli silloin. Nyt on aivan toista.
 - No, mitä nyt on tapahtunut? Eihän Jumala ole peruuttanut sitä, mitä hän on Sanassansa luvannut. Eivätkö ne sanan lupaukset ole yhä voimassa?
 - Kyllähän ne lupaukset vielä voimassa ovat, mutta minä itse olen omalla kohdallani pilannut koko asian.
 - Vai niin. Sinäkö olet tehnyt Jumalan lupaukset tyhjiksi?
 - En minä sitä tarkoita. Tarkoitan vain, että en ole pystynyt elämään niin kuin olisi pitänyt elää. En minä enää voi olla varma, että olen Jumalan lapsi.
 - Tarkoitatko, että autuutesi riippuukin siitä, mitä sinä itse pystyt tekemään?
 - En tietystikään sitä tarkoita. Mutta kyllä uskovaisen ihmisen täytyy olla toisenlainen kuin minä olen viime aikoina ollut.
 - Anteeksi vain, mutta minusta näyttää siltä, että sinä yrität olla oma Vapahtajasi. Raamattu sanoo: "Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi."
 - Kyllä se Roomalaiskirjeen kohta on tuttu minulle, mutta täytyyhän niitä tekojakin olla, jos on oikea usko.
 - No niin, nyt minä huomaan, mikä sinua vaivaa: Sinä yrität panna kärryt hevosten eteen. On totta, että hyvät työt seuraavat kun

*) Keskustelu synnintunnossa olevan kanssa, uutenavuonna

ihminen uskoo Jeesukseen. Mutta ne eivät ole autuutemme perustus. Kun on kysymyksessä omatuntomme, pelastuksemme eli Jumalan edessä vanhurskaaksi tuleminen, silloin meidän ei tule hivenenkään verran katsoa tekoihimme ja sydämeemme, vaan meidän tulee katsoa yksinomaan Kristukseen. Jumala sanoo: "Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla, ja saavat lahjaksi vanhurskauden, sen, lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."

- Kyllä tämäkin lause on minulle tuttu. Mutta ei lahjoja vain kelle tahansa anneta. Jospa tietäisit, minkälainen minä todella olen ja minkälaisiin tekoihin olen ollut syypää, tuskin sinä silloin minulle tuolla tavalla autuutta tarjoaisit.
- Jumala se on, joka sinulle sitä tarjoaa. Olen edelleen sitä mieltä, että yrität olla oma Vapahtajasi. 'Sinä vain odotat, että voisit itsestäsi tehdä niin hyvän, että Jumala voisi palkaksi lahjoittaa sinulle autuuden.
- En minä sellaista yritä. Minä vain tiedän, että Jumala vihaa kaikkea ulkokultaisuutta ja vilppiä. Kyllä minusta täytyy toisenlainen tulla ennen kuin voin itseäni hänen rakkaana lapsenaan pitää.
- Voi hyvä ystävä! Etkö huomaa, että sinulle ei kelpaa armo. Sinä yrität lain teoilla voittaa Jumalan suosion: "Minun täytyy poistaa itsestäni ulkokultaisuus ja vilppi, sitten Jumala minua armahtaa." Ei se olisi enää mitään armoa, jos me ensin itse pysyisimme ansaitsemaan sen. Jospa sinä vain sellaisena kuin olet, uskoisit, että Kristus, Jumalan Poika, on ottanut päällensä kaikki syntisi, olkoot ne kuinka veriruskeat tahansa, ja että hän on kerta kaikkiaan kärsinyt niiden rangaistuksen. Jumala sanoo: "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta." Huomaa. Hän ei sano: Koska me olemme itsemme puhdistaneet, koska olemme yrittäneet olla vilpittömiä, olemme tulleet vanhurskaiksi. Ei! Hän sanoo: Koska me olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet. Sinä häpäiset Vapahtajaamme Jeesusta, kun yrität lisätä hänen täydelliseen työhönsä. Hän ei halua sinulta mitään muuta kuin syntisi. Anna ne hänelle ja usko, että hänen verensä puhdistaa sinut niistä

kaikista. Niin kuin uskot, niin aivan varmasti on oleva kohdallasi.

- Voi miten lohduttavaa puhetta! Että minäkin aivan tällaisena kelpaisin Jumalalle. Ei. Ei minulla ole oikeata katumusta eikä riittävästi synnin tuntoa — vain pelkkää syntiä ja surkeutta. Ne lupaukset eivät minulle kuulu.
- Mitä? Yhäkö vain katselet itseäsi ja omaa saastaista sydäntäsi? Etkö tiedä, että tällainen menettely ei koskaan tuo sinulle rauhaa. Virren tekijä on mielestäni erittäin sattuvasti sanonut: "Miks vaivaat sä itseäs orjuudellas ja aina vain katselet puutoksias. Kun Jumalan Karitsaa katsella saa, myös sinua verelään puhdistavaa."
- Hyvää neuvoa. Mutta minkäs sille voi, jos sitä ei voi noudattaa?
- Tuntuu siltä, että sinä et tajua, mitä tämän kehotuksen noudattaminen on. Se ei ole sitä, että sinä alat Kristusta etsimään rukouksiesi ja parannuksiesi kautta. Se on sitä, että sinä vain pysähdyt ja kuuntelet Vapahtajasi ääntä. Tämä ääni on evankeliumin sanassa. Raamattu sanoo: "Usko tulee kuulemisesta." Usko ei tule itsestään. Ei myöskään paljaalla toivomisella ja Pyhän Hengen odottamisella. Pyhä Henki antaa uskon evankeliumin sanan kautta. Kuule vain kun Jumala siinä sinulle puhuu, tartu hänen sanoihinsa ja luota niihin, vaikka sydämessäsi et tunne mitään ja oma parannuksesi näyttää kuinka mitättömältä tahansa. Kyllä omantunnon rauha, kyky kilvoitella ja hyvät työt sitten seuraavat, kun ne hevoset vain saavat kulkea kärryjen edellä, toisin sanoen, kun sinä itse lopetat pelastusyrityksesi ja annat Pyhälle Hengelle tilaisuuden tehdä sen työn, johon Hän yksin pystyy.
- Kylläpä tuntuu jo nyt olo paljon kevyemmältä. Onpa oikein kiire päästä kirjojeni ääreen kuuntelemaan.
- Hyvä! Tämä on aivan varmasti oikea tapa valmistautua uutta vuotta varten. Hyvää kuuntelemista, ja sen kautta hyvää ja armonikasta uutta vuotta.
- Kiitos. Hyvää uutta vuotta sinullekin.

Marianpäivä

Marianpäivänä

Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.

Luuk. 2:19

Marianpäivällä ei ole mitään erikoista yhteyttä paastonaikaan. Sitä vietetään maaliskuun 25 päivänä^{*)} sen tähden, että silloin muistetaan, miten enkeli ilmestyi Marialle ja ilmoitti hänelle, että hänestä oli tuleva Jeesuksen äiti. Koska Marianpäivänä huomioidaan Jeesuksen lihaantulemisen ensimmäinen hetki eli Hänen sikiämisensä Pyhästä Hengestä, Hänen syntymäpäivänsä, joulukuun 25., määrää milloin tätä päivää vietetään.

Mutta vaikka Marianpäivällä ei ole varsinaisesti mitään yhteyttä paastonaikaan, se voi kuitenkin palvella meitä paastonajan viettämiseen johdattamalla mieleemme Marian, 'Joka kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.' Näin meidänkin tulee tehdä paastonaikana — kätkeä paastonajan sanoma Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta sydämeemme ja tutkistella sitä siellä. Tämä on ainoa keino, jonka kautta voimme kuolla synnille ja herätä Kristuksen kanssa vaeltamaan uudessa elämässä.

Seuratkaamme siis Marian esimerkkiä tulevien viikkojen aikana ja aina. Älkäämme lukeko Raamattua vain tavan vuoksi, älkäämme kuunnelko Sanaa vain korvillamme, vaan ottakaamme Sana vastaan uskovin sydämin. Kätkekäämme se sydämessämme, että se voisi meissäkin tuottaa hedelmää, voisi vahvistaa uskoamme, kasvattaa meitä rakkaudessa, Jumalan armossa, Jeesuksen tuntemisessa ja pyhässä elämässä.

*"Sun sanas kätke sydämeeni
Ja tule sinne asumaan
Oi Jeesus, paras paimeneni,
Mua Henkes anna johtamaan
Sun Sanas valkeudessa
ja elämässä uudessa."*

VK 1938, n:o 212:2.

^{*)} Nykyisin Marianpäivä on kalenterissa liikkuva juhlapäivä ja aina sunnuntaina. Kirjoitusvuonna, 1984, se osui perinteiseen maaliskuun 25. päivään.

Vapahtajan kärsiminen ja kuolema ristillä

kärsimysviikolla

Tuo hetki Getsemanessa

Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla." Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan. Silloin hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani." Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä." Ja hän tuli opetuslasten tykö ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Taas hän meni pois toisen kerran ja rukoili sanoen: "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi." Ja tullessaan hän taas tapasi heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi. Ja hän jätti heidät, meni taas ja rukoili kolmannen kerran ja sanoi samat sanat uudestaan. Sitten hän tuli opetuslasten tykö ja sanoi heille: "Te nukutte vielä ja lepäätte! Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin. Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut kavaltaa."

Matt. 26: 36-46

Mikä oli syynä siihen, että Jeesus ihmisenä joutui kauhun ja murheen valtaan Getsemanessa? Tämä ei johtunut pelkästään siitä, että hetki oli nyt lähellä, jolloin Juudas oli hänet kavaltaava, jolloin hänet otetaan vangiksi, ristiinnaulitaan ja hän kuolee. Mutta se kauhu johtui siitä, että hänen kuolemansa oli oleva kuolema, jonka synty ja Jumalan viha saivat aikaan. Koska hän tuli syntisten sijaiseksi, otti päällensä syntimme, niin että hän voisi sovittaa meidät Jumalan kanssa, hän tunsu tämän ihmisten synnin ja syyllisyyden sielussaan omaksi synnikseen ja syyllisyydekseen. Lisäksi hän vielä tunsu Jumalan kadotustuomion aivan kuin hän itse olisi tehnyt ihmisten kaikki synnit.

Tämä tapahtuma on säilytetty Raamatussa sen tähden, että me näkisimme kauhun vallassa olevan Vapahtajamme ja tajuaisimme kuinka kauhea ja hirvittävä asia synty on. Me näet olemme hyvin hitaita pitämään syntiä peljättävänä ja kauheana asiana. Me saatamme jatkuvasti ottaa vastaan Jumalan antamia lahjoja ylenpalttisesti ja olla ajattelematta keneltä olemme kaiken saaneet, olla kiittämättä ja kuitenkin elää rauhassa. Me saatamme tuntea sydämessämme pahoja himoja, kateutta, ylpeyttä, vihaa, eivätkä nämä synnit paljoakaan meitä vaivaa. Tämä johtuu siitä, ettemme täysin tajua miten kauhea asia jokainen synty on ja miten hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.

Ystävä, jos synty saattoi aiheuttaa Jeesukselle sellaisen kauhun ja murheen siitä huolimatta, ettei kysymyksessä ollut hänen oma syntinsä vaan toisten synnit, mitä on tapahtuva meille, jotka olemme itse perin juurin synnin turmelemia, jos joudumme kärsimään synnin palkan? Oi, katsokaamme tähän kärsivään Jumalan Karitsaan, jonka tuska synnin tähden on niin suurta, että hän pyytää heikoilta opetuslapsiltaan tukea ja lohdutusta. Katsokaamme häneen ja nähkäämme kuinka kauheaa synty on, ettemme vain rauhallisina ja tyytyväisinä hylkäisi sitä pelastusta, jonka hän meille hankki.

Mutta Getsemanen tapahtuman oikeaan näkemiseen kuuluu myös se, että näemme tämän kärsivän rukoilijan pelastajanamme synnistä ja kadotuksesta. Miksi hän on kauhua täynnä, miksi hänen sielunsa on murheellinen kuolemaan asti? Sen tähden, että Jumala on sälyttänyt hänen päällensä koko maailman syntikuorman. Mutta jos maailman syntikuorma on hänen päällensä, silloin hänen päällensä on myös minunkin syntikuormani. Näin ollen minä olen vapaa synnin kirouksesta. Tämä on aivan oikea johtopäätös. Johannes sanoo: "Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikes-

ta synnistä." "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Ystävä, kun katsot Getsemanessa kamppailevaa, kärsivää Jeesusta, olkoon se mitä näet, muistutus sinulle, että hän todella otti päälensä sinunkin syntisi, ylpeytesi, penseytesi, äkkipikaisuutesi, valheesi, salaiset syntisi, julkisyntisi — ne kaikki olivat hänen päällensä kun hän Golgatalla kulki. Jumalan silmissä ne ovat kerta kaikkiaan pyyhitty pois. Eikö tämän tosiasian tulisi täyttää sydämesi ilolla ja rauhalla? Jumala on ystäväsi, synty ja kuolema eivät voi sinua nyt vahingoittaa. Jumalan Poika on tehnyt edestäsi sen mitä itse et pystynyt tekemään. Jumala on herättänyt hänet kuolleista kolmantena päivänä ja näin todistanut, että hänen sovitustyönsä on täysin riittävä lunastushinta meistä ja kaikista syntisistä. Näin asia on. Jumala Sannassaan itse vakuuttaa sen näin olevan. Älä epäile, älä epäuskossa hylkää tätä sanomaa, vaan usko se ja uskoessasi olet varmasti autuas Jumalan lapsi, taivaskelpoinen. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta."

Se on täytetty

Se on täytetty.

Joh. 19:30.

Jeesus lausui tuon sanan, joka on käännetty sanoilla "se on täytetty" vähän ennen kuolemaansa riippuessaan ristin puussa. On sanottu, että sen täydellisempää sanaa ei ole koskaan lausuttu. Siihen sisältyy koko evankeliumi.

Kysymme: Mikä oli täytetty? Tähän kysymykseen Raamattu vastaa: Se työ, jota Jeesus oli tullut tekemään. Hän oli tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on. Kadonneiden ja tuomittujen syntisten pelastamiseen kuului Jumalan lain täyttäminen ja kaikkien ihmisten syntien iankaikkisen rangaistuksen kärsiminen. Tämän työn

Jeesus oli nyt suorittanut loppuun. Hän oli täyttänyt lain viimeistä piirtoa myöten ja kärsinyt helvetin iankaikkiset tuskat syntisten puolesta. Nyt hän oli valmis antamaan henkensä Isän käsiin.

Ei mitään ollut jäänyt tekemättä. Jokainen Vanhan Testamentin ennustus hänestä ja hänen työstään oli tullut täytetyksi. Sakarja oli kirjoittanut: "Lyö paimenta ja joutukoot lampaat hajallensa." Kaikki opetuslapset olivat paenneet, kun Jeesus vangittiin. Profeetta Jesajan kautta Messias oli sanonut: "Selkäni minä annoin lyötäväksi, poskieni parran revittäväksi, en peittänyt kasvojani pilkalta ja syljeltä." Jes. 50:6. Daavidin kautta hän oli sanonut: "Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa, nyökyttävät ilkkuen päätäni." "He jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa." "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Ps. 22. Kaikki nämä ennustukset ja kaikki ne muut Vanhan Testamentin ennustukset tulevasta Messiaasta ja hänen työstään olivat nyt täytetyt. Se mitä Jumala vaati syntisiltä, oli tehty, sielunvihollinen oli voitettu, kuolema oli kukistettu. Maailma oli tullut sovitetuksi Jumalan kanssa. Syntisille oli ansaittu anteeksiantamus ja pääsy Isän tykö taivaan kotiin.

Kreikkalaiset tapasivat kirjoittaa tuon saman sanan, joka käännettynä on "se on täytetty" verokuitteihinsa. Näin käytettynä se tarkoitti "täysin maksettu". Niin meidän syntivelkamme on nyt täysin maksettu. Sen, mitä ei kullalla eikä hopealla voitu ostaa, sen Jeesus osti meille verellensä. Tämä tapahtui yli 1900 vuotta sitten. Silloin koko velkamme tuli maksetuksi. Jeesuksen voitollinen ylösnouseminen kuolleista on varma todistus siitä, että asia näin on.

Mutta vaikka Jeesus sanoi "se on täytetty", me saatamme sanoa "se **ei ole** täytetty" silloin, kun epäilemme hänen lupauksiansa, kun yritämme töillämme itse ansaita Jumalan suosiota. Ystävät, Jeesus ei ansainnut vain 50 prosenttia, eikä vain 99 prosenttia pelastukses-tamme. Hän teki **kaiken**. Hebrealaiskirjeessä sanotaan: "Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään."

Joskus meidän täytyy panna korvamme hyvin lähelle kuolevan henkilön suuta, että voimme kuulla hänen viimeiset sanansa. Mutta Jeesus ei lausunut näitä sanoja "se on täytetty" heikolla äänellä.

Kolme evankelistaa sanoo, että hän lausui sanansa kovalla äänellä. Näin hän osoitti, ettei hän voitettuna, heikkoudesta kuole, vaan hän voittajana todella **antaa** henkensä. Hän myös tahtoi, että jokainen ristin ääressä oleva — jokainen koko maailmassa — kuulisi tämän sanoman, että Jumalan Poika on saavuttanut voiton.

Kun Jumala oli luonut maailman hän näki, että se oli sangen hyvä. Golgatalla tapahtui jotakin vielä ihmeellisempää kuin luominen. Siellä tapahtui syntisen ihmiskunnan pelastaminen. Siellä sinunkin syntivelkasi tuli täydellisesti maksetuksi. Siellä sinullekin ansaittiin puku, jossa varmasti kelpaat taivaaseen. Tämä puku on päälläsi, kun uskossa turvaat Vapahtajaasi. Tästä suuresta tapahtumasta lauletaan taivaassa ja tämä laulu jatkuu kautta iäisyyden.

Eikö meidän tulisi yhtyä tähän lauluun jo täällä ajassa? Eikö jokaisen lunastetun tulisi saada kuulla Jumalan lasten huulilta tuo historian suurin sanoma: "Se on täytetty." On niin paljon niitä, jotka itse yrittävät löytää sitä mikä on jo täytetty heidän puolestaan ja näin ollen he ovat orjuudessa ja kuoleman pelossa. Sanokaamme heille: "Se on täytetty." Pelastus on hankittu koko maailmalle. Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu ja pääsee Jeesuksen luo taivaaseen, paratiisiin.

"Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Jes. 53:5.

Me ristiinnaulitsimme Jeesuksen

*Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siel-
lä he ristiinnaulitsivat hänet.*

Luuk. 23:33

Eräässä virressä laulamme: "Sinun tuskantuleesi minä raukka puita kannoin. Sinun käsivarsiisi minä köydet julmat annoin. Minä naulat teroitin, jotka käsiis lyötihin. Hekumaa kun rakastan, jouduit sinä ruoskituksi, alla ristin raskahan ratki maahan painetuksi. Minä nostin ristinkin, siihen sinut naulasin." Nämä ovat järkyttäviä sanoja, mutta ne pitävät paikkansa. Me ristiinnaulitsimme Jeesuksen. Kuten Raamatussa sanotaan, "Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden." Jeesus myös sanoo meille: "Sinä olet minua synneilläsi vavannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi." Toisin sanoen Jeesus joutui kärsimään ja kuolemaan kiroilla ristin puulla meidän syntiemme tähden. Hänen piikkikruunattu päänsä on muistutus meille siitä, että ylpeys on usein vallinnut sydämessämme. Hänen hiljaiset kalvenneet huulensa johdattavat muistoomme ne monet turhat ja pahat sanat, jotka ovat huuliltamme lähteneet. Hänen lävistetyt kätensä muistutavat meille, miten usein olemme käsiämme käyttäneet pahantekoon ja miten olemme usein olleet niitä käyttämättä hyvän tekemiseen. Hänen lävistetyt jalkansa ovat meille muistutuksena siitä, että olemme usein kulkeneet synnin teitä. Meillä jokaisella on syytä tunnustaa: Minä sain aikaan Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman.

Mutta kun tämä tosiasia, että olemme synneillämme Jeesuksen ristiinnaulinneet, meille selviää, alkäämme joutuko epätoivoon. Muistakaamme myös asian toinen puoli, Hän maksoi kärsimisellään ja kuolemallaan syntivelkamme. Hän ei vain kuollut marttyyrinä ja esimerkkinä. Hän kuoli syntiuhrina sovittaaksensa meidät ja koko maailman Jumalan kanssa, lunastaaksensa meidät ja kaikki ihmiset lain kirouksesta, tyydyttäöksensä Jumalan vanhurskauden vaatimukset, jotka olisivat muuten tuominneet meidät iankaikkiseen kadotukseen.

Oi ihmeellistä rakkautta! Jokainen veripisara, joka Golgatalla pu-

toaa, huutaa: Hän rakasti minua ja antoi itsensä minun edestäni. Ei ole mitään taivaassa eikä maan päällä, jota voitaisiin verrata siihen rakkauteen, joka johdatti Jeesuksen ristille, jossa Hän kärsi ja kuoli maailman syntien edestä. Näin hän sai aikaan sen, että taivaan portit ovat nyt avoinna meille. Hänen ylösnousemuksensa kuolleista on todistus siitä, että hän voitti synnin, kuoleman ja perkeleen ja että taivaan Isä antoi maailman synnit anteeksi. Jeesuksen lupaus pitää paikkansa: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä." Paina nämä sanat mieleesi, älä koskaan niitä unhoita. Uskon kädellä saat omaksesi Jeesuksen ansaitsemat lahjat, syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden.

Luulisi, että jokainen, joka kuulee sanoman Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta riemuitsisi sanomattomalla ilolla ja palvelisi häntä ilomielin kaikki elämänsä päivät. Mutta näin ei ole asianlaita. Monet kuulevat sanoman rististä, mutta se on heille pahennus ja kompastuskivi. Ristiinnaulittu, kärsivä Vapahtaja ei heille kelpaa, vaan he häpeävät häntä. Töitä he kyllä tekisivät, että taivaan ansaitisivat. He kyllä ottaisivat vastaan kuninkaan, joka tulisi heidän luoksensa suuressa loistossa ja tarjoaisi heille maallisia etuja, mutta he eivät tahdo ottaa vastaan ristiinnaulittua Vapahtajaa. Häntä he häpeävät. Kerrotaan eräästä työstä, joka jäi talon kolmanteen kerrokseen nukkumaan tulipalon sattuessa. Palokuntalaiset kielsivät tytön äitiä menemästä tyttöä hakemaan, mutta äiti kuitenkin meni. Hän pääsi kolmanteen kerrokseen ja pelasti tytön mutta hänen omat kasvonsa paloivat muodottomiksi. Vuosia myöhemmin äiti oli rautatieasemalla tyttöä vastassa, kun hän palasi kotiin yliopistosta. Kun tyttö astui alas junasta, hänen ystävänsä kysyivät häneltä: "Kuka on tuo kauhean näköinen nainen, joka tulee sinua kohti?" Tyttö punastui, käänsi päänsä ja sanoi äidistään: "En tunne häntä." Niin monet nytkin, kun heille näytetään ristiinnaulittu Vapahtaja, joka on juuri heidän tähtensä antanut itsensä ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi sanovat: "En tunne häntä." Ristiinnaulittu, kärsivä Vapahtaja on heille loukkaus.

Älä sinä, rakas ystävä, häpeä ristiinnaulittua Jeesusta. Hän antoi itsensä ruoskittavaksi, pilkattavaksi ja ristiinnaulittavaksi juuri sinun tähtesi. Kärsimisellään ja kuolemallaan hän hankki sinulle anteeksiantamuksen ja taivaan. Ota nämä lahjat vastaan uskon kädellä. Kiitä häntä näistä sanomattomista lahjoista. Pidä sitä suurena ja kalliina etuoikeutena, että voit nyt palvella häntä täällä maailmassa.

Ristin ryövärit

varoitus ja lohdutus

Kaksi pahantekijää ristiinnaulitaan Jeesuksen kanssa. Toinen kuulee Jeesuksen ristillä lausumat sanat ja tulee katumukseen ja uskoon, pääsee taivaaseen. Toinen kuulee samat sanat, mutta pysyy katumattomana loppuun asti.

Katumaton pahantekijä on varoituksena meille. Älkäämme ajatelko: Joskus, kun huomaan, että kuolema lähestyy, teen parannuksen, niin kuin teki se toinen pahantekijä. Sydän voi paatua siinä määrin, että vaikka kuulenkin Jumalan Sanaa, se ei minuun enää vaikuta kuoleman hetkelläkään. Tai jos meille suodaan valmistusaikaa, tuska voi olla niin kovaa ja lääkkeitä niin voimakkaita, ettemme enää jaksata ajatella Jumalan Sanaa. — On myös olemassa se mahdollisuus, että kuolema voi tulla yhtäkkiä, ilman mitään valmistusaikaa. Raamattu sanoo: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne." (Hebr. 4:7)

Kun Jeesus kuuli katuvaisten pahantekijän pyynnön: "Jeesus, muista minua kun tulet valtakuntaasi", hän sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." Nämä ovat äärettömän lohduttavia sanoja. Ensiksi sen tähden, että ne todistavat meille, että pelastus on yksin armosta uskon kautta. Ne lausuttiin henkilölle, jonka rikokset olivat sitä laatua yhteiskunnan silmissä, että ne ansaitsivat kuolemantuomion. Tämä pahantekijä ei voinut kerskata hyvästä elämästä. Hänellä ei ollut Jeesukselle tarjottavana mitään paitsi musta, synnillä saastutettu sydän ja elämä. Mutta Jeesus lupaa hänelle taivaan.

Emme mekään voi vedota synnittömään elämään, vaan meidän on tunnustettava profeetta Jesajan sanoin: "Koko pää on kipeä, koko

sydän sairas. Kantapästä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ai-noastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä." (Jes. 1:5,6) Mutta katuvaainen pahantekijä pelastuu. Uskossa hän omistaa sen syntien anteeksiantamuksen, jonka Jeesus hänellekin ja koko maailmalle ansaitsi ja jonka hän vapaana armolahjana syntisille antaa. Sama pelastus ansaittiin meillekin. Se tarjotaan meillekin rahatta ja hinnatta. Autuas olet, ystävä, kun otat sen uskossa vastaan. "Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1 Joh. 1:9)

Jeesus lupaa katuvalaiselle pahantekijälle, että hän pääsee paratiisiin niin pian, kun hän ummistaa silmänsä kuolon uneen. Ei ole mitään kärsimystä enää kuoleman jälkeen niille, jotka uskossa Jeesukseen kuolevat. Samana hetkenä, kun kuolemme, on sielumme Vapahtajamme luona iankaikkisesti turvattuna.

Jeesus käyttää sanaa paratiisi kuvatessaan tulevaa taivaallista elämää. Aadam ja Eeva saivat ennen syntiinlankeemusta asua paratiisissa. Niin kuin maallisessa paratiisissa ei ollut syntiä eikä synnin seurauksia, niin myös taivas on vapaa niistä. Siellä ei ole tuskaa, kärsimystä, ei vaivaa, ei kyyneleitä, vaan täydellistä autuutta ja iloa. Siellä saamme olla Jeesuksen kanssa ja nähdä hänet kasvoista kasvoihin. Maallinen paratiisi kesti vain vähän aikaa. Taivaallinen paratiisi kestää iankaikkisesti. Taivaan ilo ja riemu eivät koskaan loppu.

*Kohta kutsut kuolemassa
Paratiisin pyhyteen,
Hetki tuo on saapumassa.
Haavais armon syvyyteen
suo mun silloin nukkua,
Jeesus muista minua!*

Siionin Kannel 1961, n:o 238

Katso Jeesusta

Ystävä, kun katsot Getsemanessa kamppailevaa, kärsivää Jeesusta, olkoon se mitä näet, muistutus sinulle, että Hän todella otti päälensä sinunkin syntisi, ylpeytesi, penseytesi, äkkipikaisuutesi, valheesi, salaiset syntisi, julkisyntisi — ne kaikki olivat hänen päällensä kun hän Golgatalle kulki. Jumalan silmissä ne ovat kerta kaikkiaan pyyhitty pois. Eikö tämän tosiasian tulisi täyttää sydämesi ilolla ja rauhalla? Jumala on ystäväsi, synty ja kuolema eivät voi sinua nyt vahingoittaa. Jumalan Poika on tehnyt edestäsi sen, mitä itse et pystynyt tekemään. Jumala on herättänyt hänet kuolleista kolmantena päivänä ja näin todistanut, että hänen sovitustyönsä on täysin riittävä lunastushinta meistä ja kaikista syntisistä. Näin asia on, Jumala Sanassaan itse vakuuttaa sen näin olevan. Älä epäile, älä epäuskossa hylkää tätä sanomaa, vaan usko se ja uskoessasi olet varmasti autuas Jumalan lapsi, taivaskelpoinen. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta."

Vapahtajan ylösnousemus

pääsiäisenä

Jeesuksen ylösnousemuksen merkitys

"Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa. Matt. 28:8

Naiset, jotka pääsiäisaamuna kiirehtivät Jeesuksen haudalle, suuresti iloitsivat, kun saivat nähdä ja kuulla, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista. Meilläkin on syytä iloita, sillä Jeesuksen ylösnousemuksella on äärettömän suuri merkitys meillekin.

Jeesuksen ylösnousemus merkitsee meille ensinnäkin sitä, että me palvelemme elävää Herraa emmekä kuollutta profeettaa, niin kuin jotkut väittävät. Vaikka Jeesus ristiinnaulittiin ja vaikka hänen ruumiinsa pantiin hautaan, kuitenkin hän elää. Kuinka lohduttavaa onkaan, kun saamme olla varmoja siitä, että meillä on elävä Kuningas ja Vapahtaja, joka on kanssamme joka päivä maailman loppuun asti.

Jeesuksen ylösnousemus myös merkitsee sitä, että Jeesus on tosi Jumala. Ei tavallinen ihminen olisi voinut nousta ylös haudasta. Kuten Tuomas sanoi, kun hän näki ylösnousseen Vapahtajansa, niin mekin saamme sanoa Jeesuksesta: "Minun Herrani, minun Jumalani!"

Hänen ylösnousemuksensa on meille myös todistuksena siitä, että Jumala on hyväksynyt hänen suorittamansa sovitustyön ja on antanut maailman synnit anteeksi hänen tähtensä. Ristillä Jeesus huusi "se on täytetty" ja nämä sanat merkitsevät sitä, että koko maailman syntivelka oli tullut maksetuksi. Hän oli vuodattanut pyhän, kalliin veren, kärsinyt ja kuollut lunastaaksensa kaikki maailman kansat synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Jos hän olisi jäänyt haudaan, niin sanat "se on täytetty" eivät olisi merkinneet mitään. Haudassa oleva Kristus olisi todistus siitä, että synti ja kuolema saivat voiton ja että syntien anteeksiantamusta ei olisi olemassakaan. Silloin koko ihmiskunta joutuisi kadotukseen, sillä kaikki ovat syntiä

tehneet ja ovat synneillänsä ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen. Mutta kiitos olkoon Jumalan, enkeli sanoi naisille: ”Hän on noussut ylös”! Kuinka lohduttava sanoma! Maailma on varmasti tullut sovitetuksi Jumalan kanssa. Kristuksen ylösnousemus on sinetti siitä, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut meille meidän rikkomuksiamme. Syntiset ovat lunastetut lain kirouksesta. Usko Jeesukseen ei ole turhaa, vaan joka uskoo Poikaan, saa todella iankaikkisen elämän vapaana armonlahjana, niin kuin Jeesus lupasi.

Kristuksen ylösnousemus myös vakuuttaa meille, että Kristuksen Sana on totuus. Hän on pitänyt lupauksensa, täyttänyt jokaisen ennustuksen hänestä. Ei mikään hänen sanoistaan ole rauennut tyhjiin. Hänen Sanaansa voimme luottaa.

Hänen ylösnousemuksensa todistaa meille myös, että ne rakkaat ystävämme ja omaisemme, jotka ovat uskossa Jeesukseen ummistaneet silmänsä kuolon uneen, ovat nyt Vapahtajansa kanssa taivaassa, sillä hänen lupauksensa pitävät paikkansa: ”Missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva”, ”Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni.”

Viimeksi Jeesuksen ylösnousemus merkitsee sitä, että mekin nousemme ylös kuolleista. Ruumiimme ei jää hautaan, vaan Jeesus on viimeisenä päivänä herättävä meidät, kuten Hän on luvannut sanoen: ”Sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen.” (Joh. 5:28,29) Silloin kaikki Jeesuksen omat saavat kirkastetun rumiin ja saavat elää iankaikkisesti hänen kanssaan. Hän sanoo: ”Koska minä elän, niin tekin saatte elää”.

Syytä on viettää pääsiäisjuhlaa, koska juhlan aiheena on Jeesuksen ylösnousemus. Suokoon Jumala, että me kaikki uskossa tätä juhlaa vietämme tänäkin vuonna ja tunnemme Hänen ylösnousemisensa voiman.

Jeesus elää!

Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Job. 19:25.

Jeesus elää! Ihmeellinen sanoma! Sanoma, joka merkitsee Jumalan lapsille enemmän, kuin mikään toinen sanoma. Kun epäilykset kiusaavat, kun tulevaisuus näyttää synkältä ja murheet yrittävät valata sydämemme, kun ajatus kuolemasta alkaa pelottaa, silloin tämä sanoma, Jeesus elää, lohduttaa ja vahvistaa ja antaa uutta voimaa.

Jeesus elää! — Hänen lupauksensa pitävät paikkansa. Hän nousi ylös kuolleista, niin kuin oli sanonut nousevansa. Sen tähden saamme olla varmoja, ettei hän ollut valehtelija ja ihmisten pettäjä, vaan että hän on Totuus.

Jeesus elää! — Hän on totisesti Jumalan Poika. Jos hän olisi jäänyt hautaan, tämä olisi ollut todistus siitä, että hän olikin vain tavallinen ihminen. Mutta pääsiäisaamuna naiset löysivät tyhjän haudan Joosefin yrttitarhasta. Se, jonka ruumis oli sinne pantu, oli noussut ylös. Ei tavallinen ihminen olisi voinut omin voimin nousta. Haudassa olikin ollut Jumal-ihmisen ruumis. Sen tähden ei hauta voinut pitää sitä vankina. Jeesus elää! — Jumala on hyväksynyt hänen sovitustyönsä täysin riittävänä lunastushintana maailman synneistä. Kuollut Jeesus olisi varma merkki siitä, ettei hänen ristinkuolemansa merkitsisi meille mitään. Mutta elävä Jeesus todistaa, että se oli hedelmällinen kuolema, kuolema, joka ansaitsi kaikille syntisille anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Huolimatta siitä, että syntimme ovat suuria ja veriruskeita, ovat ne anteeksiannetut. Uskon kautta saamme omaksemme Jeesuksen vanhurskauden ja olemme Jumalan silmissä taivaskelpoisia. On syytä iloon.

Jeesus elää! — Mekin saamme elää. Paavali kirjoittaa: "Mutta nyt Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa,

mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan." (1 Kor. 15:20-23) Ei kukaan lakkaa olemasta, kun hän kuolee. Ihmisellä on kuolematon sielu. Tuomio-päivänä kaikkien ruumiitkin herätetään haudoistaan ja sielu yhdistetään ruumiiseen. Epäuskossa kuolleet joutuvat sekä ruumiin että sielun puolesta iankaikkiseen kadotukseen, mutta uskossa nukkuneet heräävät iankaikkiseen elämään.

*Ei voimaa kuolemalla,
se vaikka kauhistaa,
saa ruumis mullan alla
sun päivääs odottaa.
Ken elää Herran kanssa,
hän nousee haudastansa,
käy riemuun taivahan.*

VK 1938, n:o 73:3

Jeesus elää! — Täyttäköön, rakas ystävä, tämä sanoma sydämesi ilolla ja rauhalla. Tuottakoon se sinulle lohdutusta, kun kärsimysten teitä joudut kulkemaan ja kun kuoleman hetki lähenee. Antakoon se sinulle sitä voimaa, mitä tarvitset uudessa elämässä vaeltamisessa ja mitä tarvitset palvellaksesi häntä nöyryydessä.

Kaksi suurta tapahtumaa

Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnousut. 2 Kor. 5:15.

Kehottaessaan meitä elämään Jeesukselle apostoli Paavali vetoaa kahteen suureen tapahtumaan: Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Tulevien päivien aikana me erityisesti muistamme näitä tapahtumia. Suokoon Jumala, että niiden muistaminen synnyttäisi meissä suuremman halun elää Vapahtajallemme ja antaisi meille voimaa siihen.

Jeesuksen kuolema

Jeesuksen kuolema tapahtui Golgatalla. Siellä hänet naulittiin ristipuuhun. Hän ei kärsinyt ja kuollut omien syntiensä tähden, koska hän ei "syntiä tehnyt" eikä hänen "suussansa petosta ollut". Hän kuoli "kaikkien edestä", toisin sanoen kaikkien syntisten ihmisten edestä. Meidät oli näet tuomittu kuolemaan ja iankaikkiseen kadotukseen syntiemme tähden. Mutta hän tuli ihmiseksi, että hän voisi meidän sijaisenaamme täyttää lain, kärsiä iankaikkisen rangaistuksemme ja kuolla. Ja koska hän oli Jumalan Poika hän jaksoi elämälään ja kuolemallaan maksaa meidän ja kaikkien ihmisten puolesta täyden lunastushinnan ja sovittaa meidät Jumalan kanssa.

Ennen kuolemaansa Jeesus sanoi: "Se on täytetty." Nämä sanat merkitsivät sitä, että ihmisten syntivelka oli täydellisesti maksettu. Hänen kuolemansa hetkellä temppelin esirippu repesi keskeltä kah tia. Tämäkin osoitti, että synnin väliseinä oli poistettu. Jeesus oli avannut syntisille taivaan portit.

Emmekö me ilomielin eläisi hänelle, joka kuolemallaan sai aikaan iankaikkisen pelastuksemme!

Jeesuksen ylösnouseminen

Pelastuksemme on varma, sillä Jeesus myös nousi ylös kuolleista. Kolmantena päivänä naiset kiirehtivät haudalle, jonne Jeesuksen ruumis oli pantu ja löysivät tyhjän haudan. Siellä enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö, sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi." Vapahtajamme ei jäänyt hautaan. Hän nousi ylös ja elää! Tämä merkitsee sitä, että Jumala on hyväksynyt Poikansa sovintouhrin. Paavali kirjoittaa: "Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden." Hänen ylösnousemuksensa merkitsee myös sitä, että hänen sanansa on totta. Ennen kuolemaansa hän sanoi: "Minulla on valta antaa henkeni ja minulla on valta ottaa se takaisin." Hän otti sen takaisin, kun hän nousi ylös kuolleista. Hänen sanansa pitivät paikkansa. Saamme niihin luottaa. Ja koska hän nousi ylös ja elää, niin jokainen joka uskoo häneen nousee kerran iankaikkiseen elämään. Paavali sanoo: "Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista." Kun me uskossa Jeesukseen kuolemme, mekin nousemme iankaikkiseen elämään. Uskomme ei ole turhaa. "Joka uskoo minuun", sanoo Jeesus, "ei ikinä kuole."

Viettäköämme pääsiäistä kiitollisin sydämin ja ilomielin. Ja osoittakaamme kiitollisuuttamme elämällä hänelle, joka on kuollut edestämme ja ylösnoussut.

”Mitä itket?”

Jeesus sanoi hänelle: 'Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?' Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: 'Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet.' Jeesus sanoi hänelle: 'Maria'.

Joh. 20:15,16

Tämä kohta on niitä kaikkein lohduttavimpia kohtia Raamatussa. Ylösnoussut Vapahtaja saapuu lohduttamaan yksityistä surevaa opeustusta. Hän ei ole mennyt ylimmäisen papin eikä korkean neuvoston luo, ei Pilatuksen luo todistamaan, että hän on noussut ylös, vaan Hän on tässä, murheen vallassa olevan rakkaan ystävänsä luona. — Me kuljemme kaduilla ja näemme kansaa kaikkialla, vanhoja, nuoria, miehiä ja naisia ja lapsia. Ajattelemme Kiinan ja Intian miljoonia ja kysymme: Mitä minä olen näin monen joukossa? Tuskin Jumala minut huomaa. Mutta tekstimme todistaa meille, että Jumala ottaa huomioon jokaisen yksityisen syntisen ja yksityisesti lähestyy heitä. Paavali kirjoittaa Timoteukselle: "Herra tuntee omansa." Ja Jeesus sanoo tuntevansa lampaansa. Hän tietää missä olemme, itkemmekö vai olemmeko iloisia. Kun joudumme murheen valtaan, lukekaamme juuri tämä Raamatun kohta ja asettakaamme oma nimmemme Marian nimen kohdalle. Näin Jeesus tahtoo meitä puhutella.

Maria luuli Jeesusta puutarhuriksi. Emme mekään aina tunne Jeesusta, kun hän saapuu luoksemme lohduttamaan meitä. On totta, että Hän lohduttaa meitä nyt Sanansa kautta, mutta koska olemme huonoja Sanan käyttäjiä ja huonosti osaamme soveltaa sitä elämäämme, hän käyttää erilaisia tapoja saattaakseen sen sydämiimme. Joskus hänen täytyy kuljettaa meitä murheen teitä. Hän joutuu lähettämään jonkun todellisen myrskyn elämäämme — sairauden, onnettomuuden tai epäonnistumisen. Hän ei tahdo mitään muuta kuin että huomaisimme avuttomuutemme, muistaisimme, että Hän elää ja us-

koisimme hänen Sanansa lupaukset ja turvaisimme Häneen. Mutta surussamme emme tunne häntä. Me huudamme: Missä on Herrani? Tuntuu aivan kuin Hän olisi meidät hyljännyt. Mutta ei Herra hylkää omiansa. Daavid sanoo: "Herra Jumala, minun Jumalani, on oleva sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua." Kun Jeesus lähestyesssänsä meitä joutuu käyttämään keinoja, jotka ovat lihallemme ja verellemme vaikeita, alkäämme peljästykö ja huutako: Missä on Herrani? Onko hän hyljännyt minut? Antakaamme jokaisen vastoin käymisen johdattaa meidät Hänen Sanaansa ja pian kuulemme, kun Hän Sanansa kautta kutsuu meitä nimeltämme, niin kuin hän Mariakin nimeltä kutsui. Näin kyynellemme häipyvät ja ilo täyttää sydämemme ja me tunnemme hänen ylösnousemisensa voiman.

Mun Herrani elää

*Olen kulkenut itkien elämän vaikeita teitä.
Olen etsinyt lohtua murheille sydämeni.
Olen huutanut: "Herra, oi ethän sä lastasi heitä",
Mut' raskas on kulku ja hidas on askeleni.*

*Olen kylvänyt kyynelin siementä peltohon Herran,
Ja sydän on kylmennyt, varttoes' kasvua maan.
"Ei hedelmää näy, oi jospa mä näkisin kerran."
Olen rukoillut näin, mutta yhä vain odottaa saan.*

*Olen työtäni tehnyt huokaillen, intoa vailla,
Ja väsyneet käteni ristinyt pakosta vaan.
Olen tuntenut murhetta raskasta, maailman lailla,
Ja katsonut kaivaten riemuhun ihmisten maan.*

*Mutta miksi oon joutunut mustien murheiden yöhön?
Ja matkani tehnyt huokaillen, itkien ain'?
Ja miksi on intoa puuttunut Herrani työhön,
Kun iloon ja riemuun ois ainaista aihetta vain?*

*Mun Herrani elää! — Syytä ei suruun ja huoleen.
Hän nousi, Hän huutaa: "Sinulle voiton mä toin!"
On pelkoni turhaa, elävän Herrani puoleen
Kun käännyn saan suojan, ja turvassa kulkea voin.*

*Mun Herrani elää! Sanaa saan innolla kylvää.
Mun Herrani itse kuokkii ja kastelee maan.
Ja vaikka tään siemenen sydämet ylpeät hylkää,
Se synnissä kuolleet, kuolleista saa nousemaan.*

*Mun Herrani elää! — Tämä mun muistooni paina.
On hauta nyt tyhjä, Jeesusta ei siellä näy.
Hän elää ja kanssasi nyt on ja aina.
Hän viimeisen matkankin varmasti kanssasi käy.*

Ylösnoussut Vapahtaja

pääsiäisen jälkeen

Jeesus elää! Elääkö hän sinussa?

Jeesuksen ylösnousemus sai aikaan suuren muutoksen opetuslasten elämässä. Kun he saivat kuulla, että hän elää ja kun he uskoivat tämän sanoman, eivät he enää olleet kuten ennen. Siitä hetkestä lähtien he olivat iloisia ja rohkeita. Kerran he olivat epäilleet, mutta nyt he uskoivat. He eivät enää peljänneet kärsimystä, ahdistusta ja vainoa. He saarnasivat Kristusta ja todistivat Hänestä rohkeudella. He puhuivat ylösnousseesta Vapahtajasta kuninkaiden ja neuvostojen edessä; kertoivat maailmalle siitä, mikä oli lähellä heidän sydäntään. Apostoli Paavalin kanssa he olivat valmiit sanomaan: "Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen." (Fil. 3:8)

Jeesus on noussut ylös! Hän elää! Sinäkin saat kuulla tämän ilosanoman. Sanoma on täysi totuus, koska se on Jumalan sanoma. Tässä sanomassa on Sinulle vakuutus siitä, että Jeesus on todella Jumalan Poika, Jumala on Hänen tähtensä antanut anteeksi sinun ja koko maailman synnit; ja kun Hän elää, sinäkin saat elää! Ei sinullakaan ole siis syytä epäillä ja peljätä. Iloitse sinäkin, niin kuin tekivät opetuslapset ja todista Jeesuksesta samalla rohkeudella. Anna maailman huomata, että sinä tunnet ylösnousseen Vapahtajan omana Vapahtajanasi.

*Jeesus elää! Herrani!
Ota omaks elämäni,
Sydän luo sä puhtaaksi,
Päästä minut synneistäni.
Heikkoa hän vahvistaa,
Siihen saan mä uskaltaa,*

VK 1938, n:o 77:4

Tärkeät ja vähemmän tärkeät asiat

Neljänkymmenen päivän aikana ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus monien epäamättömien todistusten kautta osoitti elävänsä. Hän ilmestyi opetuslapsille useita kertoja ja puhui heille Jumalan valtakunnasta. Kun 40 päivää oli kulunut, Jeesus vei opetuslapset lähes Betaniaan asti Öljymäen rinteelle, jossa tapahtui hänen taivaaseen astumisensa, kuten Luukas siitä kertoo meille. Siellä hän puhui heille viimeisen kerran, käski heidän jäädä Jerusalemiin odottamaan Pyhän Hengen vuodatusta ja sanoi heille, että heidät silloin kastetaan Pyhällä Hengellä. Opetuslapset eivät käsittäneet, miten suuresta 'tapahtumasta oli kysymys. He ajattelivat vain vähemmän tärkeitä asioita ja kysyivät: "Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan." Jeesus vastasi: "Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman ja te tulette olemaan minun todistajiani aina maan ääriin saakka". (Apt. 1:6-8)

Nytkin monet näkyvän kirkon piirissä näyttävät olevan enemmän kiinnostuneita "ajoista ja hetkistä" kuin evankeliumin julistuksesta. Kirjoja, joiden aiheina ovat Hesekielin, Ilmestyskirjan ja muiden ennustuskirjojen ennustukset ja kirjoittajien selitykset niihin, ilmestyy jatkuvasti ja niitä ostetaan. Saarnoja pidetään samoista aiheista ja niitä kuunnellaan. Vaikka näiden ennustusten selityksiä muutetaan aina ajan ja maailman tapahtumien mukaan, tämä ei näytä olevan haittana. Uudet selitykset otetaan innolla vastaan.

Esimerkiksi Ilmestyskirjassa mainittu pedon luku 666, joka on menneisyydessä liitetty Hitleriin ja Staliniin sekä moniin muihin, tarkoittaisi nykyään eräiden julistajien mielestä hintakoodia, luottokorttia tai sosiaalitunnusta. Ennen sanottiin siitä Hesekielin kirjan ennustuksesta, että Israeliin hyökätään pohjoisesta, että hyökkääjä on

Neuvostoliitto. Nyt kun tästä valtiosta ei ole enää uhkaa, sanotaan, että se on Euroopan yhteisö. Tämäntapaiset selitykset ovat perusteltua epäraitteita ja kiinnittävät huomion toisarvoisiin asioihin keskeisten asioiden jäädessä vaille huomiota.

Mutta eiköhän ole niin, että toisarvoiset asiat ovat usein meitäkin kiinnostaneet enemmän kuin evankeliumin julistus. Saatamme istua kirkossa, kun evankeliumia saarnataan ja ajatuksemme ovat kotona perunoita keittämässä tai autotallia siivoamassa. Saatamme laulaa virsiä ja huomaamme, että suu on laulanut, mutta sydän ei ole ollut lainkaan mukana. Eiköhän myös Raamattu ole usein jäänyt lukematta, kun on ollut niin kiire maallisten harrastusten tähden.

Jumala auttakoon meitä noudattamaan apostoli Paavalin esimerkkiä. Hän kirjoitti Korinttolaisille: "Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna." Olkoon meillekin kaikkein tärkeintä Jumalan Sana opetettuna ja julistettuna siten, että Jeesus tulee kirkastetuksi syntisten Vapahtajana. Lukekaamme ja kuunnelkaamme innolla tällaista opetusta ja julistusta.

Pois pelko, pois

Jeesus elää

Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.
Luuk. 24:45

Kun ylösnoussut Vapahtaja ilmestyi opetuslapsille ensimmäisenä pääsiäisiltana, he luulivat näkevänsä hengen. He eivät osanneet odottaa, että he näkisivät Jeesuksen taas elävänä. Olihan hän kuollut edellisenä perjantaina. Hänen ruumiinsa oli pantu hautaan. Ne kaksi opetuslasta matkalla Emmaukseen olivat "seisahtaneet murheellisina muodoltansa" ja pettyneinä olivat sanoneet: "Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin." Näiden kahden mielentila kuvasi kaikkien opetuslasten mielentilaa niinä päivinä, jotka seurasivat pitkäperjantain tapahtumaa. Ja vaikka ne 11 kuuluivat, että Jeesus oli noussut ylös, he kuitenkin epäilivät. Eipä kumma, että he olivat masentuneita ja että he peljästyneinä, vailla intoa ja voimaa, vain odottivat lukittujen ovien takana.

Me usein hämmästyimme, pelkäämme ja masennumme aivan samasta syystä kuin opetuslapset. Epäusko ja synty saavat aikaan sen, että elävä Jeesus on kaukana meistä, ja tieto, että hän elää menettää merkityksensä tai me emme jaksa sitä ajatella. Me valitamme: "Jumala ei kuule rukouksiani. Kaikki on minua vastaan. Kotielämäni on niin vaikeata, että en enää kestä. Kiusaukset ovat niin voimakkaita, etten millään voi enää niitä vastustaa. Haluaisin olla palavampi ja innokkaampi uskovainen, mutta aina vain pysyn kylmänä. Vanhempani eivät ymmärrä minua, vaan kohtelevat minua rakkaudettomasti. Työni on niin vaikeata, etten enää voi selvitä. Minulta aina vain vaaditaan enemmän kuin voin antaa. Olen aivan umpikujassa." Jospa elävä Jeesus olisi meille täysi todellisuus, jospa me vahvemmin uskoisimme, että hän elää, että hän on sovittanut meidät Jumalan kanssa ja on todella läsnä kanssamme kaikkialla missä kuljemme pitä-

mässä huolen siitä, että kaikki vaikuttaa parhaaksemme. Emme silloin varmaankaan hämmästyisi ja pelkäisi ja joutuisi masennuksen valtaan. Murheemme ja pelkomme johtuvat siis epäuskosta, joka meitä Jumalan lapsiakin vielä vaivaa. Me uskomme, mutta meidän täytyy sanoa niin kuin se mies, joka tuli Jeesukselta apua pyytämään: "Minä uskon, auta minun epäuskoani."

Opetuslapset saivat avun Jeesukselta. Jeesus julisti heille Sanaa, osoitti heille, miten Sanan ennustukset olivat tulleet hänessä täyteyiksi, avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Tiedämme seuraukset. Ne kaksi opetuslasta matkalla Emmaukseen sanoivat: "Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?"

Näin poistuu sinunkin sydäimestäsi epäilykset, ystävä, ja näin sinunkin kylmä sydämesi alkaa palaa — kun Jeesus saa kirjoituksien kautta vakuuttaa sinulle, että hän elää. Ja sinullahan on nämä kirjoitukset. Nämä kirjoitukset ovat Raamatun Sana. Kun hämmästys ja pelko, kylmyys ja penseys alkavat vaivata, älä tuijota omaan sydämeesi ja vaikeuksiisi, älä valita ja itke, vaan käänny kirjoituksiin ja uskossa kuuntele, kun Vapahtajasi puhuu. Jo Vanhan Testamentin sivuilta Hän vakuuttaa sinulle, että hän elää. Job riemullisesti huu-taa: "Minä tiedän Lunastajani elävän ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Ja sitten kuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet — eikä vieraana." (Job 19:25-27) Ja Uudessa Testamentissa apostolit julistavat, että sama

Jeesus, joka ristillä kuoli ja haudattiin Joosefin yrttitarhaan, tämä sama Jeesus nousi ylös kuolleista kolmantena päivänä ja elää. Pietari sanoo: "Te kielsitte Pyhän ja Vanhurskaan ja anoitte, että teille annettaisiin murhamies, mutta elämän ruhtinaan te tapoitte; hänet Jumala on herättänyt kuolleista, ja me olemme sen todistajat." (Apt. 3:14,15) Apostoli Paavali kirjoittaa: "(Jumala) kuolleista herätti Jeesuksen, meidän Herramme, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden." (Room. 4:24,25) "Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista." (1 Kor. 15:20)

Miksi siis hämmästytt ja pelkää? Jeesus elää! Näin kirjoitukset todistavat. Hänen lupauksensa siis pitävät paikkansa. Hän on meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." (1 Joh. 2:2) Jumala on hyväksynyt hänen sovitustyönsä täydellisenä lunastushintana meistä. Meikin kerran nousemme kuolleista ja saamme elää ruumiinkin puolesta iankaikkisesti. Hän kuulee rukouksemme ja voi antaa meille kaikki tarpeemme, niin kuin hän on luvannut tehdä. — Kaikkea tätä merkitsee meille se tosiasia, että Jeesus on noussut ylös kuolleista ja elää. Ei ole siis syytä peljätä ja murehtia. Päinvastoin on syytä suuresti iloita, kuten opetuslapsetkin iloitsivat, kun Jeesus oli avannut heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.

Taivaasen
astunut
Vapahtaja
helatorstaina

Veljenä kanssamme

Jumalan oikealla puolella

Jeesuksen taivaaseen astumisen merkitys käy ilmi useista Raamatun kohdista, joissa sanotaan meille, sen lopullinen päämäärä ei ollut vain autuaitten taivas, vaan myös Jumalan oikea puoli. Näistä lauseista käy ilmi, että Jumalan oikea puoli ei ole määrätty, rajoitettu paikka taivaassa, vaan Jumalan ääretön voima ja majesteetti, joka täyttää ja hallitsee kaikkea.

Apostoli Paavali kertoo meille Efesolaiskirjeessään, mikä tämä Jumalan oikea puoli on: "Jumala herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää." (Ef. 1:20–23) Jeesus on jumalallisen luontonsa puolesta aina hallinnut kaikkea. Tämä valta annettiin myös hänen inhimilliselle luonnolleen, mutta alennuksen tilassa ollessaan hän ei aina ja täydellisesti käyttänyt sitä. Nyt korotuksen tilassa hän käyttää tätä valtaa myös inhimillisen luontonsa puolesta. Voisimme helposti ajatella: Koska Jeesus on astunut taivaaseen, hän on nyt kaukana meistä eikä olekaan enää veljemme. Mutta Luther oikein sanoo: "Jos Jeesus olisi jäänyt maan päälle näkyvään muotoon ihmisten pariin, ei hän olisi voinut niin paljon vaikuttaa. Eiväthän kaikki ihmiset olisi mahtuneet hänen ympärilleen häntä kuulemaan. Sen tähden hän on astunut sellaiseen olotilaan, jossa hän voi toimia kaikkien kanssa ja kaikkia hallita. Varo ajattelemasta, että hän on meistä joutunut kauaksi pois, vaan ajattele päinvastoin, että nyt hän on meitä lähellä."

Luther korosti myös sitä tosiasiaa, että Jeesus on nyt korotuksen tilassakin meitä lähellä inhimillisenkin luontonsa puolesta. Reformoidut kirkot väittävät, että hän voi olla vain joko taivaassa tai maan päällä inhimillisen luontonsa puolesta. Mutta Luterilaisissa tunnustuskirjoissa Yksimielisyyden ohjeessa sanotaan aivan oikein: "Jos kielletään, että Jeesus on inhimillisen luontonsa puolesta läsnä, silloin riistetään kristityiltä heidän parhain lohdutuksensa. Sillä Jeesus on luvannut heille, ettei heidän tykönään ole oleva ainoastaan hänen pelkkä jumaluutensa, mikä meille kurjille syntisille on samaa kuin kuluttava tuli kuivalle sängelle, vaan tykönämme on hän, ihminen, joka on puhunut meille, joka omaksumassaan inhimillisessä luonnossa on saanut kokea kaikkea ahdistusta, joka myös sen tähden voi sääliä meitä ihmisiä, veljiänsä, joka tahtoo olla meidän tykönämme kaikessa hädässämme myös sen luontonsa puolesta, jonka mukaan hän on meidän veljemme ja me lihaa hänen lihastansa. (Yksimielisyyden ohje, suom. s. 547).

Saamme yhtyä laulun sanoihin:

*"Jeesus itse veljeni! — se vasta
onkin aivan ihme ihmeitten.
Ah, se usko on niin autuasta,
joskin heikosti mä uskon sen.
Sama Jumala ja Isä taivaan
mulla on kuin Jeesuksellakin.
Siinä runsas lohtu kaikkeen vaivaan,
mitä siihen vielä pyytäisin?"*

Siionin Kannel 1961, n:o 379:2,3.

Pyhä Henki, Puolustaja

helluntaina

Pyhä Henki

Sunnuntaina, toukokuun 22. pnä (1988), vietämme helluntaita eli Pyhän Hengen juhlaa. Pyhä Henki on Jumaluuden kolmas persoona, eikä siis vain Jumalasta lähtevä voima, kuten jotkut opettavat. Hän on tosi Jumala Isän ja Pojan kanssa. Että syntinen voi pelastua, on aivan välttämätöntä, että hänellä on Pyhä Henki. Raamattu sanoo: "Ei kukaan voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä." (1 Kor. 12:3) Evankeliumi on hullutusta niille, joilla ei ole Pyhää Henkeä. Raamatussa puhutaan paljon Pyhän Hengen antamisesta ja saamisesta. Puhutaan siitä, miten Pyhä Henki tulee ihmisen sydämeen vaikuttaen siellä uskon Jeesukseen ja puhutaan myös Hengen erikoisten lahjojen saamisesta, joita lahjoja ei ole jokaiselle uskovaishenkilölle luvattu. Kun Henki vuodatettiin niiden Jerusalemissa olevien opetuslasten päälle helluntaina, oli tämä Hengen erikoisten lahjojen antamista. Ne, joiden päälle ne tuliset kielet laskeutuivat, olivat jo ennestään uskossa. Heillä siis jo oli Pyhä Henki. Mutta helluntaina he saivat erikoisia lahjoja esimerkiksi vierailla kielillä puhumisen lahjan. Myöhemmin samana päivänä 3000 ihmistä sai myös Pyhän Hengen, mutta ei sanota, että he saivat erikoisia Hengen lahjoja, vaan sen Pyhän Hengen lahjan, joka on jokaisella uskovaishenkilöllä. Toisin sanoen Henki tuli heidän sydämiinsä, vaikutti siellä uskon Jeesukseen ja alkoi kuljettaa heitä. Tämä on se tärkein Hengen lahjan saaminen — että saamme Hengen siten, että voimme uskoa Jeesukseen ja säilyä uskossa. Jumala antaa Hengen erikoisia lahjoja sitä mukaa kun niitä tarvitaan Hänen valtakuntansa levittämiseen ja edistymiseen.

Monet vielä tänään odottavat Hengen erikoisia lahjoja. He ovat siinä luulossa, että heidän uskostaan jotakin puuttuu, jos he eivät voi kielillä puhua tai jos heillä ei ole ollut jonkinlaista erikoista tunteenomaista kokemusta. He eivät tyydy siihen, että kuuntelisivat Sanan

julistusta ja tutkisivat Raamattua, vaan odottavat, että he saavat Hengen lahjat jollakin ihmeellisellä tavalla ulkopuolella Sanaa. — Jumala on kuitenkin luvannut, että Pyhä Henki toimii Raamatun Sanan ja sakramenttien kautta. Jeesus sanoo: "En minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun." (Joh. 17:20) Hän tarkoitti apostolien ja profeettojen Sanaa, joka on nyt säilytettynä meille pyhässä Raamatussa.

Jos sinä, ystävä, tahdot saada Pyhän Hengen, lue, tutki ja kuuntele Raamatun Sanaa. Näin Jumala antaa sinulle Pyhän Hengen, niin että voit uskoa syntisi anteeksi Jeesuksessa. Ja näin saat kaikki ne Hengen lahjat, jotka Jumala on luvannut lapsillensa antaa. Mitä enemmän Sanaa uskossa tutkit, sitä enemmän nämä Hengen lahjat tulevat sinussa esiin.

Juhannus

Johannes Kastajan päivänä

Jo joutui armas aika

Kesä on jälleen tullut. Kaikkialla maassamme jännittyneinä ajatellaan ja odotetaan kaikkea sitä, mitä kesä tuo mukanaan. Jotkut suunnittelevat matkaa ulkomaille, toiset aikovat mennä viettämään koko kesää tai ainakin loma-aikaansa kesähuvilallaan: suunnitellaan myös retkiä, laivamatkoja ja vierailuja maalle sukulaisten luo. Kesä on tullut! Se on Jumalan antama kallis lahja, se on aika, jolloin Jumalan hyvyys tulee ilmi monella erikoisella tavalla. Mutta miten on asianlaita? Muistetaankohan kesän aikana Jumalaa niinkään paljon kuin häntä muulloin muistetaan? Onkohan asia niin, että monet kesän aikana unohtavat Jumalan ja hänen hyvyytensä ja laiminlyövät hänen armovälineensä aivan tykkänään, koska on niin paljon harrastuksia, matkoja ja retkiä? Tällainen vaara on olemassa. Älä sinä, ystävä, tähän vaaraan lankea, vaan anna kesän muistuttaa sinua kuinka hyvä Jumala on ja anna sen johdattaa sinut hartaampaan ylistykseen ja kiitokseen ja ahkerampaan armovälineiden käyttöön.

Tutussa suvivirressä (VK 1938, n:o 557) on meille kaikille hyvää neuvoa siitä, miten meidän tulisi kesää käyttää. Virren toisessa säkeistössä veisataan:

*Taas niityt vihannoivat Ja laiho laaksossa,
Puut metsän huminoivat Taas lehtiverhossa.
Se meille muistuttaapi Hyvyyttä Jumala,
Ihmeitäs julistaapi Se vuosi vuodelta.*

Vihreät niityt ja lehtiverhotut puut muistuttavat virrentekijää Jumalan hyvydestä. Eikö niiden tulisi olla tällaisena muistutuksena meille kaikille. Jumala se on, joka on antanut meille puut, järvet ja auringon. Hän antaa sadetta ja suotuisan sään, että maa voi tuottaa hedelmää ja me näin saamme kaikki elämän tarpeet. Ja ajatelkaa kaikkea sitä, mitä Hän antaa meille nautinnoksemme elämän tarpeiden lisäksi. Ajatelkaa sitä kauneutta luonnossa, josta voimme kesän aikana silmillämme nauttia.

Ajatelkaa sitä, mitä voimme nauttia korvillamme — lintujen laulua, metsän huminaa ja aaltojen loiskahtelua. Ja ajatelkaa myös sitä, mitä voimme nauttia suullamme — monenlaisia vihanneksia, marjoja, hedelmiä jne. Kyllä on kesän aikana meillä paljon erikoisia muistutuksia Jumalan hyvydestä. Jospa ne vain huomaisimme.

Virren kolmannessa säkeistössä veisataan:

*Taas linnut laulujansa Visertää kauniisti.
Myös eikö Herran kansa Luojaansa kiittäisi!
Mun sieluni sä liitä Myös äänes kuorohon
Ja armon Herraa kiitä, Kun laupias hän on.*

Kuinka kauniisti tässä lintujen laulun esimerkin kautta meitä kehotetaan Jumalaa kiittämään. Jospa linnut todella voisivat muistuttaa meitäkin siitä, että meillä on paljon syytä Jumalan kiittämiseen. Jospa vanhemmat tällä tavalla käyttäisivät lintujen lauluja opettaessaan lapsiansa Jumalaa kiittämään. Jospa perheet, sekä vanhemmat että lapset kesäaikanakin, olivatpa he kotona, matkalla tai kesämökillään, usein yhdessä laulaisivat hengellisiä lauluja, veisaisivat virsiä ja näin kiittäisivät ja ylistäisivät Jumalaa hänen hyvydestään.

Virren neljännessä säkeistössä veisataan:

*Oi Jeesus Kristus jalo Ja kirkas paisteemme,
Sä sydäntemme valo, Ain asu luonamme.
Sun rakkautes liekki Sytytä rintaamme
Luo meihin uusi mieli, Pois poista murheemme.*

Kesän aurinko on todella sopiva vertauskuva Jeesuksesta. Jeesus itse sanoi: ”Minä olen maailman valkeus” (Joh. 8:12). Jeesus on valkeus ja Hän voi poistaa pimeyden ihmisen sydäimestä ja sielusta, koska Hän Jumalan Poika, on voittanut ne voimat, jotka saivat aikaan tämän pimeyden, synnin, kuoleman ja perkeleen. Hän täytti puolestamme Jumalan lain ja kärsi syntiemme rangaistuksen. Hän suoritti täyden lunastushinnan synneistämme ja vapahti meidät kuo-

lemasta. Hän myös vapahti meidät perkeleen vallasta siten, että Hän voitti ja riisui hänet aseista. Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme" (Gal. 3:13). "Vapahtajamme Kristus Jeesus kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta" (2 Tim. 1:10). Ja "Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot" (1 Joh. 3:8). Uskon ja kasteen kautta saa syntinen omaksensa tämän voiton ja pääsee valkeuteen. Jeesus sanoo: "Minä olen maailman vaikeus, joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus" (Joh. 8:12). Ja kun hänellä on Jeesus omanaan, hänellä on myös tosi elämä, koska valossa on elämä. Ilman aurinkoa ei mikään voisi elää täällä maan päällä. Näin on myös asia hengelliseen elämään nähden. Ilman Jeesusta ei ole hengellistä eikä iankaikkista elämää. Hän sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6).

Virressä rukoillaan: "Sä sydäntemme valo, ain asu luonamme". Jeesus asuu luonamme armovälineiden, Sanan ja sakramenttien kautta. Jumala suokoon siis, että me kaikki käytämme näitä armovälineitä kesänkin aikana. Kun menemme matkalle, kun olemme kesähuvilallamme, pitäkäämme huoli siitä, että Raamattu on mukanaamme, ja pitäkäämme huoli myös siitä, että sitä käytetään. Pitäkäämme sekä yksityisiä että perhehartauksia joka päivä. Näin Jeesus, sydäntemme valo, voi asua luonamme, sytyttää rakkauden liekin rintaamme, luoda meihin uuden mielen ja poistaa murheemme.

Enkeleistä

mikkelinpäivänä

Vaan ihana enkeli vieressä käy

Tutussa lasten laulussa laulamme:

*Maan korvessa kulkevi lapsosen tie.
Hänt' ihana enkeli kotihin vie.
Niin pitkä on matka, ei kotia näy,
Vaan ihana enkeli vieressä käy.*

Siionin Kannel 1961, n:o 425

Kuinkahan monet aikuiset, jotka tätä laulua lastensa kanssa laulavat, todella uskovat enkeleiden olemassaoloon? Jo apostolien aikana saddukeukset eivät uskoneet, että enkeleitä oli olemassa (Apt. 23:8), ja tänäkin päivänä kielletään sekä hyvien että pahojen enkeleiden olemassaolo. Monilla uskovaisillakin on hyvin hämärä käsitys enkeleistä, niiden luonnosta ja tehtävistä. Kuinka ikävää! Sillä huolimatta siitä, mitä ihmiset ajattelevat, enkeleitä on todella olemassa; niitä on sekä hyviä että pahoja. Ja kuinka tärkeää olisi, että tietäisimme ja uskoisimme, mitä Raamattu sanoo enkeleistä, että osaisimme vastustaa pahojen enkeleiden juonia ja lohduttaa itseämme opilla hyvistä enkeleistä.

Että enkeleitä on olemassa, käy selvästi ilmi seuraavista raamatunkohdista. Psalminkirjoittaja sanoo: "Kiittäkää herraa, te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit, jotka hänen käskynsä täytätte, kun kuulette hänen sanansa äänen" (Ps. 103:20). Hebrealaiskirjeen kirjoittaja kirjoittaa: "Eivätkö he (enkelit) kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä" (Hebr. 1:14). Raamatussa on myös paljon muita kohtia, joissa puhutaan enkeleistä.

Minkälaisia ovat enkelit?

Enkelit eivät ole vain voimia, vaan ne ovat määrättyitä henkiolentoja, jotka Jumala on luonut. Koska ennen maailman alkua oli olemassa vain Jumala (Joh. 1:1-3) ja koska Jumala ei kuudennen päivän jälkeen mitään luonut (1 Moos. 2:1,2), seuraa siis, että hän loi enkelit jolloinkin näiden kuuden päivän aikana. Enkeleiden lukumäärä ei lisäännä eikä vähene. Jeesus sanoo: "Sillä ylösnousemuksessa ei naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niin kuin enkelit taivaassa" (Matt. 22:30). Ja Luukkaan evankeliumissa ovat nämä hänen sanansa: "Sillä he eivät enää voi kuolla, kun ovat enkelien kaltaisia" (Luuk. 20:36). Enkelit ovat joskus ottaneet ihmismuodon (1 Moos. 18:2), mutta heillä ei kuitenkaan ole ruumiita, koska "hengellä ei ole lihaa eikä luita" (Luuk. 24:39). Enkelit eivät ole kaikkialla olevia, vaan ovat ainoastaan yhdessä paikassa määrättyllä ajalla.

Raamattu sanoo myös, että enkelit ovat persoonallisia olentoja. Luukkaan evankeliumissa luemme: "Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä..." Hyvistä enkeleistä sanotaan, että he iloitsevat, kun syntinen tekee parannuksen (Luuk. 15:10), ja että he ovat viisaita, käy ilmi seuraavista Raamatun sanoista: "Mutta herrani on viisas niin kuin Jumalan enkeli ja tietää kaiken, mitä maan päällä tapahtuu" (2 Sam. 14:20). Enkelit ovat myös voimakkaita, koska psalminkirjoittaja kutsuu heitä nimellä "väkevät sankarit" (Ps. 103:20). Mutta he eivät kuitenkaan ole kaikkivaltaita eikä kaikkietäviä (Mark. 13:12). Raamattu sanoo myös, että enkelten lukumäärä on sangen suuri (Dan. 7:10; Luuk. 2:13; Hebr. 12:22) ja heitä on eriaisteisia, kuten esimerkiksi kerubit ja serafit.

Pahat enkelit

Jumala loi kaikki enkelit hyviksi. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa sanotaan: "Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää" (1 Moos. 1:31). Mutta osa enkeleistä lankesi syntiin. Heistä Pietari kirjoittaa: "Sillä ei Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntiä tekivät, vaan syöksi heidät syvyyteen, pimeyden kuiluihin, ja hylkäsi heidät tuomiota varten säilytettäväksi" (2 Piet. 2:4). Nämä pahat enkelit ovat nyt siis iankaikkisesti hyljättyt, heille ei ole lunastusta, ei mitään armon lupausta, eikä heille julisteta evankeliumia. Raamattu sanoo myös, että he ovat Jumalan ja ihmisen vihollisia ja heidän tavoitteensa on Jumalan töitten, ennen kaikkea hänen kirkkonsa tuhoaminen ja ihmisten pelastuksen vastustaminen, niin kuin käy selvästi ilmi kertomuksesta ihmisen syntiinlankeemuksesta ja Jeesuksen kiusaamisesta erämaassa. Kuinka tärkeää siis, että otamme vaarin Paavalin kehotuksesta: "Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa."

Hyvät enkelit

Hyviä enkeleitä ovat ne, jotka muiden langettua jäivät kuuliaisiksi Jumalalle ja ovat Jumalan voimasta edelleen niin vahvistuneet hyvässä, etteivät enää voikaan langeta. Heistä sanotaan: "Heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa" (Matt. 18:10). Raamattu puhuu paljon näiden hyvien enkeleiden toimesta. Tämä puhe on meille Jumalan lapsille lohduttavaa puhetta. Heistä sanotaan, että he ylistävät ja palvelevat Jumalaa (Luuk. 2:13,14; Jes. 6:2,3), he tekevät hänen tahtonsa (Ps. 103:21). Hyvät enkelit palvelevat kaikkia uskovaisia heidän kutsumustoimissaan. Psalminkirjoittaja sanoo: "Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi" (Ps. 91:11,12). Hyvät enkelit myös seuraavat kaikkea, mitä kirkossa tapahtuu. Kun Pietari on kirjoittanut siitä suuresta pelastuksesta, joka on Jeesuksessa, hän sanoo: "Ja siihen enkelitkin halajavat katsahtaa" (1 Piet. 1:12). Kun uskovainen kuolee, hyvät enkelit vievät hänen sielunsa taivaaseen (Luuk. 16:22) ja viimeisenä päivänä, kun Jeesus tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, pyhät enkelit ovat hänen kanssaan ja "hän lähettää enkelinsä suuren pasuunan pauhatessa ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin" (Matt. 24:31)

Muistakaamme siis aina, että enkelit eivät ole vain ihmisten mielikuvitusta, vaan ne ovat henkiolentoja, jotka todella ovat olemassa. Pahat enkelit yrittävät saattaa meidät perikatoon. Olkaamme siis jatkuvasti varuillamme, vastustakaamme niitä. Hyvät enkelit palvelevat Jumalaa ja meitä hänen lapsiaan. Olkoon tämä totuus meille lohdutuksenamme. Rukoilkaamme kaikki Lutherin kanssa: "Pyhä enkelisi olkoon kanssani, niin että paha vihollinen ei minusta mitään voittaisi."

Uskonpuhdistus- juhla

Vanhurskas on elävä uskosta

Uskonpuhdistukseksi sanotaan sitä liikettä kuudennellatoista vuosisadalla, jonka tarkoituksena oli palauttaa Kirkko, jonka Kristus oli perustanut, mutta joka paavilaisuuden vaikutuksesta oli rappeutunut, takaisin sen alkuperäiseen tilaan. Erikoisesti lokakuun aikana kiinnitämme huomiomme uskonpuhdistukseen, koska Luther lokakuun 31 p:nä v. 1517 naulasi 95 teesiään Wittenbergin linnankirkon ovelle. Lokakuun 31. päivää sanotaan vieläkin uskonpuhdistuksen päiväksi ja luterilaiset kautta maailman (ja monet muut protestantit) viettävät silloin uskonpuhdistuksen juhlaa.

Yleensä ollaan sitä mieltä, että tämä uskonpuhdistus sai alkunsa siitä, kun Luther sielunhädässä ja ahdistettuna etsien vastausta kysymykseen — Miten saan armollisen Jumalan? — löysi vastauksen tähän kysymykseen apostoli Paavalin sanoissa roomalaisille: "Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta.'" (Room. 1:17) Luther kuvaa tätä tapausta seuraavin sanoin: "Lopulta Jumalan armosta huomasin päivien ja öiden yhtämittaisten mietiskelyn jälkeen noiden sanojen yhteyden: Jumalan vanhurskaus ilmaistaan tuossa (evankeliumissa) niin kuin on kirjoitettu, että 'vanhurskas on elävä uskosta'. Silloin aloin ymmärtää Jumalan vanhurskauden sellaiseksi, josta vanhurskas elää Jumalan lahjan kautta, nimittäin uskosta. Ja (minä havaitsin) siinä olevan ajatuksen: evankeliumissa ilmenee Jumalan vanhurskaus, nimittäin Jumalan passiivinen vanhurskaus, jonka nojalla armollinen Jumala vanhurskauttaa meidät uskon kautta, kuten on kirjoitettu: 'Vanhurskas on elävä uskosta'. Silloin tunsin itseni suorastaan uudestisyntyneeksi ja uskoin astuneeni avatuista porteista paratiisiin. Siinä Pyhän Raamatun kasvot näyttäytyvät heti minulle aivan toisessa valossa."

Tällaista vastausta, että armollinen Jumala vanhurskauttaa syntisen uskon kautta, ei sen ajan kirkko antanut hädässä olevalle syntiselle. Päinvastoin syntiselle sanottiin, että ihmisen tulee itse ainakin osittain ansaita Jumalan suosio omilla teoillansa. Samoin opettaa roomalaiskatolinen kirkko vielä tänäkin päivänä. Kuten Lutherin aikana, niin nytkin ihmisiä pidetään orjuudessa ja pelossa, kirotaan ne, jotka uskovat ja opettavat, että ihminen tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä uskosta ilman lain tekoja.

Kun Pyhä Henki kirkasti Lutherille tämän asian, hän ei pitänyt sitä omana tietonaan, vaan hän alkoi sitä julistaa ja opettaa. Kaikkien hänen puheittensa ja kirjoituksiensa perussävelenä oli tämä Raamatun pääoppi, että pelastus on armosta, uskon kautta ilman lain tekoja. Ja koska Luther käsitti, mikä oli kirkossa kaiken rappeutumisen perussyynä, nimittäin että pelastusta saarnattiin ihmisen omana saavutuksena, hänen työnsä seurauksena oli todellinen uskonpuhdistus. Muut ennen häntä olivat myös huomanneet, että kirkossa tarvittiin puhdistusta. Mutta monet olivat saarnanneet vain väärinkäytöksiä vastaan, eivätkä olleet huomanneet mistä ne johtuivat. Heidän työllään ei ollut siis sellaisia seurauksia kuin Lutherin työllä. Ja vaikka jotkut, kuten Wyclif ja Huss olivat ainakin jossain määrin käsittäneet mikä oli todellinen syy kirkon rappeutumiseen, kirkko oli heti pystynyt tukahduttamaan heidän työnsä käyttämällä voimakasta kirkon kirousta, sitä paavilaista säädöstä, joka kielsi pappien toiminnan joko osittain tai aivan tykkänään. Tämä säädös oli voimallinen, koska kansa vilpittömästi uskoi, että ainoastaan papiston kautta oli pääsy Jumalan luo. He uskoivat siis, että tämän säädöksen täytäntöönpano todella sulki heiltä taivaan.

Mutta saarnoillaan ja kirjoituksillaan Luther ryösti tältä säädökseltä voiman. Hän opetti Jumalan Sanan mukaisesti, että usko on henkilökohtainen asia Jumalan ja ihmisen välillä, eikä siihen tarvita erikoista papiston välitystä. Joka on löytänyt armollisen Jumalan uskon kautta Jeesuskeeseen, häntä ei voi paavi eikä pappi erottaa Jumalasta ja taivaasta. Raamatussa, joka on sana sanalta Hänen omaa sanaansa, Jumala ilmaisee tahtonsa. Raamattu on siis ainoa opin lähde. Kun ihmiset tällaista Sanan mukaista opetusta kuulivat, kirkko ei

voinut heitä enää orjuudessa ja pelossa pitää ja uskonpuhdistus levisi nopeasti.

Vietämme uskonpuhdistuksen juhlaa oikealla tavalla, kun juhlamme pääaiheena on tämä Raamatun mukainen vanhurskauttamisoppi, nimittäin että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta Jeesukseen, joka täydellisesti maksoi koko maailman syntivelan täyttämällä lain kaikkien syntisten edestä, vuodattamalla verensä, kärsimällä ja kuolemalla heidän puolestaan. Olemme todella uskonpuhdistuksen lapsia, kun me jatkuvasti tähän oppiin turvaamme, kun me siitä elämme, pidämme siitä lujasti kiinni, taistelemme sen puolesta, opetamme ja selitämme sitä toisille ja kiitämme Jumalaa siitä, että Hän Lutherin kautta sai aikaan sen, että se on meillä nyt puhtaana ja selkeänä.

Hän ihmeitäänsä näyttää voi vielä kansassaan

STLK:n 40-vuotisjuhlan johdosta 1968.

Kirkkokuntamme täyttää tänä vuonna 40 vuotta. Perustava kokous pidettiin vuonna 1928. Kirkkokunnan tarkoituksesta sanotaan sääntöjen esipuheessa seuraavasti: "Koska on sangen tarpeellista ja hyödyllistä, että samassa maassa toimivat puhdasta luterilaista oppia tunnustavat seurakunnat liittyvät yhteen tukeakseen toisiaan yhteisessä tehtävässään Kristuksen seurakunnan rakentamisessa ja palvelemisessa, on joukko vapaita evankelis-luterilaisia seurakuntia Suomessa liittynyt kirkkokunnaksi..."

Monet ovat pitäneet suoranaista ihmeenä sitä, että kirkkokuntamme saattoi syntyä ja että se on voinut säilyä nämä 40 vuotta. Ihme se onkin, Jumalan aikaansaama ihme. Eihän ole normaalia, odotettua ja tavanomaista, että joukko ihmisiä jättää ulkonaisesti turvautun ja yleisesti hyväksytyn tien ja lähtee kulkemaan tietä, jolla ei näy

ainuttakaan ulkonaista "tukikohtaa". Ei ihminen tavallisesti näin menettele. Usein ei silloinkaan, kun omatunto Jumalan sanan perustuksella siihen kehottaa. Tällaisen askeleen ottamiseen tarvittiin aivan erityinen määrä Jumalan antamaa rohkeutta, lujuutta ja horjumaton luottamus Jumalan sanan lupaukseen, että Hän pitää omistansa huolen. Tämän ihmeen Jumala sai aikaan 1920-luvulla täällä Suomessa, kun joukko luterilaisia kristityitä vakuuttuneina siitä, että Jumalalle otollinen paikallinen seurakunta on uskovien joukko, jolla on sama usko, oppi ja tunnustus, jaksoi noudattaa Hyvän Paimenen ääntä ja lähti kulkemaan sitä tietä, joka johti itsenäisten tunnustuksellisten seurakuntien ja tunnustuksellisen kirkkokunnan perustamiseen.

Mutta yhtä suuri ihme on sekin, että nämä seurakunnat ja tämä kirkkokunta ovat voineet tähän päivään asti säilyä maassamme valitsevilla olosuhteissa. Tähänkin on tarvittu erityistä Jumalan johdusta ja varjelusta. Heti seurakuntiemme syntymisen jälkeen ennustettiin niiden pikaista kuolemaa. Mutta ne vielä elävät ja toiminta jatkuu. Taistelua on kyllä riittänyt koko matkan. Vastarinta on ollut ankaraa. Niinhän aina on, kun Jumalan sanasta pidetään tiukasti kiinni, kun synti tuomitaan ja kun evankeliumia, joka on maailmalle hullutusta, julistetaan. Mutta vaikka Jumala on monen ahdistuksen kautta kuljettanut seurakuntiaan, (ja minkälainen seurakunta on se, joka ei joudu taistelemaan?) Hän on aina antanut taisteluun voimaa, niin että Sana ja sakramentit ovat säilyneet puhtaina ja seurakuntamme vielä toimivat Sanan ja luterilaisen tunnustuksen mukaisesti.

Jos pelkästään jatkuva olemassaoleminen on ihme, eikö sitten myöskin se, että toiminta on saattanut laajentua ja vahvistua? Kirkkokunnallamme on nyt neljä nuorta, Suomessa syntynyttä ja kasvannutta pastoria ja yksi teologian ylioppilas. Ei tämäkään ole mikään normaali tapaus. Yksikin pastori olisi ihme. Neljä — kaikki vihitty virkaan viimeisten 5 vuoden aikana — on aivan suurenmoinen ihme, selvä osoitus siitä, että Jumala pitää erityistä huolta kirkostamme. Ja mitä on sanottava siitä, että seurakunnillamme on omia kokouspaikkoja ja että olemme voineet tulla taloudellisesti toimeen, vaikka emme nauti valtion tukea? Eivätkö nämäkin asiat ole Herran tekemiä ihmeitä?

Näiden ihmeiden ansiosta, me saamme nyt jatkuvasti kuulla ope-
tusta ja julistusta, joka pitäytyy kaikessa Jumalan Sanaan ja joka
kaikki palvelee Raamatun pääoppia, nimittäin sitä että syntinen pe-
lastuu sulasta armosta uskon kautta Jeesukseen ilman lain tekoja. Me
saamme palvella Jumalaa omantuntonne mukaan ja harjoittaa us-
kon yhteyttä niiden kanssa joilla on sama usko ja tunnustus kuin
meilläkin, kuten Raamattu käskyy meidän tehdä. Ja kaikki tämä on
annettu meille, jotta säilyisimme uskossa loppuun asti ja saavutta-
isimme taivaallisen päämäärämme.

Näitä asioita ajatellessamme tänä merkkivuonna emme voi muuta
kuin sanoa: "Jumala, se että minä saan kuulua tähän joukkoon, jota
olet niin ihmeellisellä tavalla kuljettanut ja varjellut, käy yli ymmär-
rykseni. Jaakobin kanssa tunnustan: 'Minä olen liian halpa kaikkeen
siihen armoon ja kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palve-
lijallesi osoittanut.' Paljon olen saanut! Opetä minua pitämään näitä
antamiasi lahjoja kalliina. Opetä minua kiittämään Sinua sanoillani,
toillani ja koko elämälläni."

Miksi taistelemme

Elämme ankaraa taistelun aikaa. Raamatun perusoppeja vastaan hyökätään kaikkialla. Hyökkäyksiä tulee myös näkyvän kirkon sisäpuolelta. Uskolliset Jumalan lapset taistelevat näitä hyökkäyksiä vastaan.

Taistelun aikana on tärkeää pitää mielessä, mikä on taistelussa lopullinen päämäärä. Päämäärä voi näet taisteluhengen kiihtyessä helposti unohtua. Tästä voi olla seurauksena se, että taistelumme muodostuu vain oman kunniamme puolustamiseksi, oman älykkyytemme esille tuomiseksi tai vastustajien nöyryyttämiseksi. Tai sen seurauksena voi olla se, että väsymme taistelurintamalla, taistelu alkaa tuntua tarpeettomalta, turhalta, rakkaudettomuudelta, vastakohdana kaikelle mikä oikeaan kristillisyyteen kuuluu.

Miksi taistelemme? Luterilaisissa tunnustuskirjoissamme on useissa eri kohdissa muistutus meille siitä, mikä on tällaisen taistelun oikea päämäärä. Jo esipuheessa asia sanotaan näin: "...hyödyttämään Jumalan ylistyksen ja kunnian enentämistä ja hänen ainoan autuaaksitekevän sanansa levittämistä." Ja jokainen, joka on lukenut tunnustuskirjoja varmaan muistaa, että siellä aina uudelleen mainitaan taistelun syynä ihmisen kohdalla olevan se, että omattunnot voisivat nauttia oikeata rauhaa. Esipuheessa sanotaan: "...niin että kristilliset koulut ja seurakunnat saisivat nauttia lepoa ja rauhaa ja kurjat harhaantuneet omattunnot lohdutusta ja opastusta." Tämän lohdutuksen saavuttamisesta sanotaan: "Niiden (omientuntojen) on siis uskottava, että niille Kristuksen tähden lahjaksi annetaan synnit anteeksi." (Augsb. Tunn. Puolustus 12:35). Omantunnon rauhaa nauttiva on siis se, joka uskossa turvaa Raamatun pääsanomaan, että hänen syntinsä ovat annettu anteeksi armosta Kristuksen tähden. Hänelle ei ole mitään kadotustuomiota. (Room. 8:1).

Lutherin ja muiden 16. vuosisadan taistelijoiden päämääränä oli siis Jumalan kunnian ja ylistyksen enentäminen täällä maailmassa ja ihmisen kohdalla ihmisen pelastus iankaikkisesta kadotuksesta eli ihmisen johdattaminen iankaikkiseen autuuteen. Nämä ovat oikeat syyt taisteluun uskonnon merkeissä. Sen tähden meidänkin tulee taistella.

Sanoessamme, että taistelumme päämääränä on ihmisen kohdalla ihmisen iankaikkinen pelastus eli toisin sanoen se, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jeesukseen, emme tahdo väheksyä muita Raamatun oppeja. Raamatun oman sanan mukaan jokainen oppi palvelee oppia vanhurskauttamisesta uskon kautta. Jokainen väärä oppi on siis myös vaarana tälle Raamatun keskeiselle opille. "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan." (Gal. 5:9) Sen tähden taistelu kaikkea Raamatusta poikkeavaa opetusta vastaan, palvelee ihmisen iankaikkista pelastusta.

Miksi taistelemme? Sen tähden, että Jumalan nimi voisi tulla pyhitetyksi täällä maan päällä ja hän yksin saisi kaiken kunnian; sen tähden että voisin aina olla varma siitä, että Jeesus Kristus on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun syntisen, ei kullalla eikä hopealla vaan pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan; ja sen tähden että tämä ilosanoma voisi kaikua puhtaana täällä maailmassa Jeesuksen tulemisen päivään asti ja monet voisivat nauttia oikeata rauhaa ja periä iankaikkisen autuuden.

Jumalan
Sana

Ääni, joka kuolleet herättää

Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää. ... Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.

Joh. 5:25,28,29

Suuret ja voimakkaat maat yrittäessään voittaa maailman kansoja puolelensa ovat pystyttäneet voimakkaita radioasemia kautta maailman. Näiden asemien kautta he radioivat lähetyksiä eri maihin kunkin maan omalla kielellä ja toivovat tällä tavalla voivansa vaikuttaa maiden kansoihin. Näin suurten maiden äänet kuuluvat voimakkaina melkein kaikkialla maailmassa.

Mutta maailmassa kuuluu eräs paljon voimakkaampikin ääni. Tämä ääni kuuluu siellä, missä Kristuksen Sanaa julistetaan. Ääni on Jumalan Pojan ääni ja se, että se on voimakas ääni, käy ilmi yllä mainituista Raamatun kohdista. Niitä tutkiessamme huomaamme, että tämä ääni saa aikaan kuolleiden ylösnousemisen.

Viimeisenä päivänä tapahtuvasta ylösnousemuksesta puhuu Jeesus, kun Hän sanoo: "Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen." Jeesus ei tässä enää puhu hengellisesti kuolleiden ylösnousemuksesta. Hän sanoo: "Kaikki, jotka haudoissa ovat kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin..." Ruumiillisesti kuolleet kuulevat saman Jumalan Pojan äänen, jonka hengellisesti kuolleet kuulevat nyt. Ja niin kuin tämä ääni nyt tekee kuolleet hengellisesti eläviksi, samoin se viimeisenä päivänä tekee haudoissa olevat ruumiillisesti eläviksi. Kuolleet tulevat esiin haudoistaan, kaikki kuolleet. Ei kukaan voi silloin sulkea korviansa ja olla kuulematta. Kuninkaiden haudoista, köyhien haudoista, maasta ja merestä tulevat kuolleet esiin. Vaikka ruumiinsa ovat poltetut ja tuhkat ovat heitetyt mereen, vaikka heidän hautansa ovat

monien sukupolvien hautojen peittämät, vaikka heidän ruumiinsa ovat muuttuneet maaksi, ne kaikki tulevat esiin — samat ruumiit, jotka hautoihin pantiin, samat henkilöt, jotka kuolivat. Jeesus ei sano milloin tämä hetki tulee, mutta se varmasti tulee ja se on joka hetki lähempänä meitä.

Kun kuolleet viimeisenä päivänä kuulevat Jumalan Pojan äänen ja nousevat ylös, heille alkaa uusi olotila. Tämä olotila ei ole kuitenkaan kaikille samanlainen. Jeesus sanoo: "Ne, jotka ovat hyvää tehneet, ovat ne, jotka eläessään täällä maailmassa kuolivat Jumalan Pojan äänen ja uskoivat Häneen. He eivät joudu tuomittavaksi. Jumalan silmissä heidän tekonsa ovat hyviä, koska ne lähtivät uskosta Jeesukseen. He saavat nousta elämän ylösnousemukseen. Kristus on muuttava heidän alennustilansa ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi. Ja he saavat elää iankaikkisesti Hänen kanssaan siinä valtakunnassa, joka on ollut valmistettuna heitä varten maailman perustamisesta asti.

Mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, ovat ne, jotka eivät uskoneet. Heidän tekonsa, vaikka ne olivat maailman silmissä kiitettäviä, ovat Jumalan silmissä syntiä, koska ne eivät lähteneet uskosta. Jumala sanoo: "Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen." (Hebr. 11:6) Heille Jeesus siis viimeisenä päivänä sanoo: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä." (Matt. 25:41) Ja he joutuvat viettämään iäisyyden siellä, missä on iankaikkinen tuska ja vaiva.

Kuunnelkaamme siis jatkuvasti Jumalan Pojan ihmeellistä ääntä. Se kuuluu vielä siellä, missä evankeliumia puhtaasti julistetaan ja sakramentteja jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Tämän äänen kautta Jumala on luvannut pitää meidät uskossa ja kun uskossa pysymme loppuun asti, me viimeisenä päivänä osallistumme elämän ylösnousemukseen. Muistakaamme aina: "Meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi, joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi." (Fil. 3:21) Aamen.

*Jeesus elää, Herrani!
kuolo, minne hirmus jääpi.
Hän on Vapahtajani,
Kuolleista mun herättääpi.
Jeesus auttaa, pelastaa,
Siihen saan mä uskaltaa.*

VK 1938, n:o 77:1

Evankeliumille ei ole korviketta

Elämme korvikkeiden aikakautta. On korvikkeita voille, kananmunille, sokerille, ruokaöljylle ja monille muilla aineille. Monista korvikkeista on hyötyä, mutta on olemassa myös vahingollisia korvikkeita. Vahingollisia ovat kaikki ne, jotka asetetaan Kristuksen evankeliumin tilalle. Evankeliumille **EI OLE** korviketta. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1:8) Ja kirjeessään roomalaisille apostoli sanoo: "Minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi." (Room. 1:16)

Jotkut seurakunnat, jotka haluavat saada enemmän kuuliijoita kirkkoon, ovat alkaneet käyttää evankeliumin sijasta korvikkeita. Jumalanpalveluksista on tullut viihdytystilaisuuksia. Monenlaista viihdytystä tarjotaan, mutta evankeliumia ei julisteta. Onhan paikallaan, että käytämme erilaisia keinoja saadaksemme ihmisiä tulemaan kirkkoon. Mutta näistä keinoista ei saa tulla pääasiaa. Ainoastaan silloin, kun ne palvelevat evankeliumin julistusta ovat ne paikallaan. Seurakunnan tarkoituksena on noudattaa Jeesuksen käskyä: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää." (Matt. 28:19)

Jokaisen seurakuntatilaisuuden päätyttyä on kuuliijoilla oikeus (ja velvollisuus) kysyä: Saivatko läsnäolijat kuulla Kristuksen evan-

liumia oikein julistettuna? Miten ikävää, jos kuulijoita onkin vain viihdytetty, eivätkä he olekaan saaneet kuulla, että syntinen pelastuu yksin armosta, uskon kautta Jeesukseen, joka on kärsimisellään ja kuolemallaan ansainnut syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän kaikille.

Raamattu on Jumalan Sana

Eräänä sunnuntaina kirkossa pastorin puheen aiheena lapsille oli "Raamattu on Jumalan Sana". Pastori halusi opettaa lapsille, että vaikka Raamattu on ihmisten kirjoittama, se siitä huolimatta on erehdytymätön Jumalan Sana. Hän ilmoitti lapsille, että hän kuiskaa kahdelle lapselle jotakin ja he saavat sitten kertoa muille lapsille, mitä hän heille kuiskasi. Toiselle lapsista hän antoi kynän ja paperilapun. Pastori odotti hetken ja kysyi sitten ensimmäiseltä lapselta, mitä hän oli hänelle kuiskannut. Lapsi vastasi: "Kissa." Pastori kysyi lapsilta: "Kenen sana tuo sana 'kissa' on?" Lapset oikein vastasivat: "Sinun." Pastori selitti, että niin Raamattukin, vaikka se on ihmisten kirjoittama, on Jumalan Sana, koska Jumala on Pyhän Hengen kautta antanut sanat kirjoittajille.

Sen jälkeen pastori halusi opettaa lapsille, että Raamattua kirjoittaessaan kirjoittajat eivät olleet vain koneita, vaan että heistä kukin käytti omaa älyään ja omaa tyyliään, kuitenkin Jumalan johdon alaisena. Hän sitten pyysi, että se lapsi, jolle hän oli antanut kynän ja paperilapun näyttäisi muille lapsille, mitä hän oli piirtänyt. "Katsokaa," sanoi pastori, "hän on minun käskystäni piirtänyt siihen jotakin. Mitä hän on piirtänyt?" "Se on hiiri," huusi jotkut lapsista. Pastori oli yliarvioinut lapsen piirustustaidon. Hän sanoi: "Ei se ole hiiri, se on kissa. Käskin hänen piirtää kissan." Ajattelin: mitenkähän pastori nyt selviää tilanteesta. En voinut muuta kuin ihailla hänen nopeaa ajattelukykyään, kun hän sanoi: "Niin, valitettavasti, myös monilla ihmisillä on aivan väärä käsitys Raamatusta. He eivät usko,

että se on Jumalan Sana vaan he luulevat, että se on jotakin muuta. Lapset tyytyivät selitykseen ja näkivät vian itsessään eikä piirtäjässä, niin kuin pastori toivoi, ja pastori saattoi jatkaa selitystään. Hän kertoi lapsille, että jos hän olisi heille jokaiselle antanut käskyn piirtää kissan, jokainen piirros olisi ollut hiukan erilainen, mutta jokainen olisi kuitenkin ollut pastorin määräämä piirros kissasta. Niin Raamattukin on kaikissa kohdissa Jumalan Sana, vaikka jokaisella kirjoittajalla onkin oma tyylinsä. Ja se on erheetöntä, koska Pyhä henki johdatti kirjoittajia.

Kiitin Jumalaa, että lapset saivat kuulla niin perusteellisen esityksen Raamatun Sana-opista. Ajattelin säälien niitä monia lapsia, joiden seurakunnissa opetetaan, että Raamatussa on sekä Jumalan sanaa, että ihmisten mielipiteitä ja erheitäkin. Miten onnellisia ovatkaan ne lapset (sekä aikuiset), jotka saavat jatkuvasti seurakunnissaan kuulla Jumalan oman todistuksen: "Ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (2 Piet. 1:21)

Onko Raamattu todella Jumalan sana keskustelu

No päivää, olet juuri se henkilö, jolle haluan puhua.

- Päivää, päivää! Puhu pois.
- Sinähän sanot olevasi uskovainen. Kuulin erään esitelmän ja haluaisin kysyä, mitä sinä ajattelet asiasta.
- Mikä asia se on?
- Asia koskee Raamattua. Tämä esitelmäsi puhui aivan kuin Raamattu olisi jokin ihmeellinen kirja, jonka Jumala on pudottanut taivaasta.
- Olen samaa mieltä, että Raamattu on ihmeellinen kirja, jonka Jumala itse on meille antanut. Mutta ei Hän sitä taivaasta ole pudottanut.

- Sinä siis olet sitä mieltä, että se on ihmisten kirjoittama.
- Kyllä. Mutta siitä huolimatta Jumala on sen kirjoittaja.
- En nyt voi seurata sinua.
- Tarkoitan, että Jumala antoi Raamatun kirjoittajille ne sanat, jotka he kirjoittivat. He kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta.
- Oletko aivan tosissasi? Uskotko todella, että Raamattu syntyi niin ihmeellisellä tavalla?
- Aivan varmasti.
- Varmaan tarkoitat ainoastaan niitä Raamatun kohtia, jotka puhuvat uskosta, pelastuksesta jne. Et sinä varmaankaan usko, että kaikki se, mitä Raamattu sanoo esimerkiksi maantieteestä ja biologiasta on Jumalan sanaa.
- Totta kai minä sen uskon. Miten ihmeessä voisin uskoa ainuttaakaan Raamatun sanaa, jos en uskoisi niitä kaikkia? Raamattu itse sanoo, että sen jokainen kirjoitus on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta. Toisessa Pietarin kirjeessä esimerkiksi ovat nämä sanat: "Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minäkä saivat Jumalalta." Ja tämä on vain yksi tällainen Raamatun kohta. Niitä on useita.
- Mutta sinähän olet älykäs ihminen. Miten voit uskoa, että maailma ja ihminen saivat alkunsa siten kuin Raamattu asian selittää? Viisaat ihmiset, jotka ovat asiaa perusteellisesti tutkineet, ovat todenneet, että maailma ja ihminen ovat pitkän kehityksen tuloksia. Ja miten voit uskoa, että Joona olisi voinut olla kolme päivää suuren kalan vatsassa ja tulla sieltä pois elävänä? En usko että Jumala on tällaista kirjoittanut.
- Sille Jumalalle, johon minä uskon, ei ole mikään mahdotonta. Jos Hänen kykynsä ja voimansa olisivat rajoitettuja, ei Hän Jumala olisikaan. Jos järkeni alkaa epäillä jotakin Raamatun kohtaa, minä muistan, että järki on vain yksi Jumalan luomisteoista ja päättän: Enkö ole tyhmä, jos asetan järkeni Jumalan Sanan tuomariksi.
- Mutta mitä sanot siitä, että Raamatun kirjat ovat niin erilaisia? Paavalin tyyli erottuu selvästi Johanneksen tyylistä. Tämähän on selvä osoitus siitä, että kirjat ovat ihmisten kirjoittamia eikä Jumalan sanaa.
- Tällaista johtopäätöstä ei tarvitse tehdä. On totta, että eri kirjoittajilla oli oma tyylinsä. Mutta tämä vain osoittaa, että Jumala

- käytti jokaisen kirjoittajan omaa ilmaisutapaa. Hän ei tehnyt näistä kirjoittajista elottomia koneita, vaan käytti heidän sanavarastoaan ja tyyliään.
- Mutta Raamatussahan on suoranaisia asiavirheitä ja ristiriitoja.
 - Esimerkiksi?
 - No, esimerkiksi Jeesuksen ylösnousemuskertomuksessa. Matteus sanoo, että haudalla on yksi enkeli, Luukas sanoo, että niitä oli kaksi.
 - Tämä on helposti selitettävissä. Matteus ei kiellä sitä, että haudalla oli kaksi enkeliä. Hän vain mainitsee sen enkelin, joka puhui niille ihmisille, jotka haudalle saapuivat. Jos joku sinun ystävästäsi tapaisi henkilön, joka on teille molemmille tuttu, jonkun toisen teille tuntemattoman henkilön seurassa ja hän myöhemmin kertoisi tapauksesta sinulle, tuskin hän mainitsisi sitä tuntematonta henkilöä lainkaan. Hän varmaan vain sanoisi: "Tapasin yhteisen tuttavamme."
 - Enpä ole koskaan tuota ajatellut.
 - Ei Raamatussa ole ristiriitoja eikä virheitä. Ne ovat vain meidän ihmisten mielissä, koska synti on pimentänyt ymmärryksemme.
 - En minä kuitenkaan jaksa uskoa, että Raamattu on sana sanalta Jumalan sanaa.
 - Ehkä se johtuu siitä, ettet ole riittävästi lukenut Raamattua. Tulee mieleeni eräs kertomus jonka hiljattain luin. Kaksi tyttöä oli käymässä Pariisissa. He kävelivät mahtavan Notre DAamen kirkon ohitse. Toinen sanoi: "Noista ikkunoista puhutaan ja kirjoitetaan paljon. Eiväthän ne ole paljon minkään näköisiä." "Eräs vanha mies sattui kuulemaan tytön sanat. Hän meni tytön luo ja sanoi: "Te katselette ikkunoita ulkoapäin. Menkää kirkkoon sisälle ja katselkaa niitä sisältäpäin." Kun tytöt olivat sisällä kirkossa he aivan mykistyivät nähdessään ikkunat. Ulkoa tuleva valo toi esiin kauniit värit kaikessa loistossaan. — Samoin on asia Raamattuun nähden. Kun me sitä ulkoapäin katselemme se näyttää olevan vain tavallinen kirja. Mutta kun menemme sen sisälle, silloin se alkaa loistaa meille Jumalan Sanana.
 - Pitääpä ruveta sitä oikein perusteellisesti tutkimaan.
 - Et tule katumaan, jos niin teet. Raamatusta tulee sinullekin kirja, jonka varassa on turvallista elää ja autuasta kuolla.

Herran Pyhä Ehtoollinen

Rippisaarna

Rakkaat ystävät!

Jokainen Jumalan lapsi haluaa säilyä uskossa. Mutta hän tietää, ettei hän voi omin voimin sitä tehdä. Sen tähden hän pyytää Jumalaa Sanansa ja Henkensä kautta varjelemaan hänet kaikesta pahasta. Hän yhtyy Daavidin kanssa rukoilemaan:

"Tutki minua Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle" (Ps. 139:23,24).

Daavid oli oppinut hyvin tuntemaan ihmisluonnon, tunsu itsensä, tiesi, kuinka huonoja me ihmiset olemme itseämme tutkimaan. Siksi hän pyytää Jumalaa suorittamaan sen. Daavid oli kovan kokemuksen kautta oppinut tajuamaan, miten huono itsensä tutkija hän oli. Ei ollut huomannut, kuinka voimakkaat lihan himot hänellä olivat. Sen seurauksena tapahtui aviorikokseen lankeaminen, joka johti myös viattoman miehen kuolemaan. Daavid kuitenkin syvästi katui ja sai synninpäästön. Hän jälleen uskoi tulevaan Vapahtajaan.

Myös Pietari oppi katkeran kokemuksen kautta, miten heikosti hän osasi itseään arvostella. Hän ei näet huomannut sydämessään olevaa väärää itseluottamusta, vaan sanoi Jeesukselle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, minä en koskaan loukkaannu." Tiedämme, miten kävi: Hän kolmasti kielsi Vapahtajansa! Ei osannut itseään tutkia. Mutta itki katkerasti, kun Jeesus katsoi häneen. Nyt hän ymmärsi olleensa vaivaan vievällä tiellä. Mutta Jumala armahti häntä. Jeesus viesti hänelle jälleen synninpäästön.

Eiköhän meitä kaikkia vaivaa samanlainen väärä itseluottamus. Me osaamme niin armottomasti tuomita niitä, jotka lankeavat syntiin. Ajatteleme vain niitä syntejä, joista puhutaan sanomalehdissä ja televisiossa, mutta unohdamme ne synnit, jotka meidän sydämissämme jatkuvasti ovat: itsevanhurskautemme, ylpeytemme, katkeruutemme, vikamme, rakkaudettomuutemme. Ne kaikki ovat Jumalan

silmissä myös kadottavia syntejä ja tarvitsevat anteeksiantamusta. Syytä on rukoilla: "Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni." Tällä rukouksella me pyydämme Jumalaa huomauttamaan meille niistä asioista, joita meidän tulee välttää ja kitkemään kaikki se, mikä vetää pois hänen tieltänsä. Kun me tämän rukouksen esitämme, me siinä myös pyydämme Jumalaa käyttämään, jos tarpeellista, mitä keinoja tahansa, ettemme vain vaipuisi vaivan tielle.

Edelleen Daavid rukoilee: "Johdata minut iankaikkiselle tielle." Eikö ole lohduttavaa, että on olemassa iankaikkinen tie, se tie, joka johtaa meidät syntiset taivaaseen. Jeesus sanoo: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani."

Jeesus on tie, koska hän Jumalan Poikana ja tosi ihmisenä täytti lain puolestamme ja kantoi myös syntimme Golgatalle ja kärsi, mitä me itse emme pysty kärsimään. Kärsiessään puolestamme hän hankki meille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Jumala antoi hänen tähtensä kaikkien ihmisten synnit anteeksi ja lupasi: "Joka minun Poikaani uskoo, se ei huku, vaan hänellä on iankaikkinen elämä."

Kun tulemme Herran pöytään, tunnemme itsemme kelvottomiksi. Mutta kun tunnustamme syntimme, turvaamme Vapahtajaamme ja haluamme elää hänelle, silloin olemme kelvollisia ehtoollisvieraita, vaikka tunnemmekin itsemme kelvottomiksi. Ja me kiitämme Jumalaa, kun hän auttaa meitä pysymään sillä tiellä, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Me kiitämme häntä, koska hän on antanut evankeliumin sanan lisäksi tämän armoaterian, jossa saamme Jeesuksen tosi ruumiin ja veren, leivän ja viinin yhteydessä, pantiksi siitä, että juuri meidän syntimme annettiin anteeksi.

Yhtykäämme nyt synnintunnustukseen.

Seurakunnan sisäinen ehtoollinen

Tunnustuksellisissa luterilaisissa seurakunnissa jaetaan ehtoollista vain seurakuntaan tai sen uskonyhteyteen kuuluville ehtoolliselle oikeutetuille jäsenille. Tämä käytäntö poikkeaa siitä yleisestä käytännöstä, joka vallitsee reformoiduissa kirkkoissa, joissa kaikkia kehoitetaan osallistumaan ehtoolliselle. Monissa luterilaista nimeä kantavissa seurakunnissa on sama käytäntö.

Noudattaessaan tällaista käytäntöä tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat toimivat Jumalan sanan mukaisesti. Tämä käytäntö on myös Evankelis- Luterilaisen Kirkon Tunnustuskirjojen mukainen. Augsburgin Tunnustuksessa sanotaan: "Meillä näet säilytetään se tapa, ettei anneta sakramenttia niille, joita sitä ennen ei ole kuultu ja synneistä päästetty." (Augsb. Tunn. 25).

Miksi tulee seurakunnan näin toimia? Sen tähden, että Raamattu sanoo ehtoollisen nauttimisesta seuraavasti: "Koetelkoon siis ihminen itsensä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta; sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa." (1 Kor. 11:28,29) Jos epäuskoinen ihminen osallistuisi ehtoolliselle seurakunnissamme, hän saisi Kristuksen tosi ruumiin ja veren leivän ja viinin kanssa. (1 Kor. 11:27) Mutta nämä eivät olisi hänelle hyödyksi vaan tuomioksi. Avoin ehtoollispöytä reformoiduissa kirkkoissa on luonnollinen seuraus siitä, että nämä kirkot eivät usko ja opeta, että Kristuksen tosi ruumis ja veri todella saadaan leivän ja viinin mukana.

Jotkut sanovat: "Me kyllä uskomme ja opetamme ehtoollisesta Luterilaisen Kirkon Tunnustuskirjojen mukaisesti, mutta kun olemme julistaneet ehtoollisvieraille tämän raamatullisen opin, me jätämme jokaisen omantunnon asiaksi, tuleeko hän ehtoolliselle vai ei. Emme aseta itseämme kenenkään tuomareiksi." Ne, jotka omaksuvat tämän kannan, eivät pidä ehtoolliselle ilmoittautumista tarpeellisena. Tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat sen sijaan noudattavat tätä tapaa.

On totta, että Jeesus sanoi: "Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita." (Lk. 6:37) Mutta sanoessansa näin, hän tarkoitti, ettei tule fariseusten tavoin etsiä roskaa veljen silmästä ja olla huomaamatta malkaa, joka on omassa silmässä. Toisaalta Kristus antoi kristilliselle seurakunnalle vallan osoittaa ja jopa vihdoin erottaa seurakunnasta katumattoman syntisen. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Ettekö tekin tuomitse vain niitä, jotka ovat sisäpuolella?" (1 Kor. 5:12) Jeesus sanoo uskovaisille: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa." (Matt. 18:18) Tämän mukaan kristillisen seurakunnan tulee kieltää ehtoollinen (koska ehtoollinen on yksityinen synninpäästö) katumattomilta, jos heidän katumattomuutensa on tullut julki. Tehdessämme näin me emme tuomitse. Jumala on jo tuominut. Kristillinen seurakunta uskoo tämän tehtävän seurakunnan paimenelle, joka on "Jumalan salaisuuksien huoneenhaltija". Hänen tulee ottaa "itsestään vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on hänet pannut kaitsijaksi, paimentamaan Herran seurakuntaa". (Apt. 20:28) Seurakunnan paimenen täytyy kerran tehdä tili jokaisesta sielusta, joka on uskottu hänen hoitoonsa. Eipä kumma, että hän tahtoo, ettei kukaan syö ja juo tuomioksensa.

"Mutta miksi te tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat laskette ehtoolliselle ainoastaan niiden kirkkojen jäseniä, jotka ovat yhtä mieltä kanssanne kaikissa opin asioissa?", meiltä kysytään. "Miksi ette laske ehtoolliselle kaikkia niitä, jotka katuvaaisina syntisinä uskossa turvaavat Jeesuksen ansioon huolimatta siitä, mihin kirkkoon he kuuluvat?" Tähän vastaamme: Harjoittaessamme seurakunnan sisäistä ehtoollista me emme lainkaan tahdo tehdä kyseenalaiseksi seurakuntiemme ulkopuolella olevien kristittyjen uskoa. Mutta omatuntomme vaatii, että kieltäydymme laskemasta ehtoolliselle niiden kirkkojen jäseniä, jotka eivät kaikessa tunnusta ja noudata sitä Raamatun mukaista oppia, joka esitetään Evankelis-Luterilaisen Kirkon Tunnustuskirjoissa. Jos sallisimme näiden kirkkojen jäsenten nauttia ehtoollista kanssamme, antaisimme sen kuvan, että heidän kirkkonsa Raamatusta poikkeavat opit ja käytäntö ovat vaarattomia. Näin ei asia kuitenkaan ole. Jeesus sanoo: "(Opettakaa) heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää." (Matt. 28:20). Raamatussa on paljon kohtia, joissa selvästi kielletään meitä välinpitämättömyydestä, kun on kysymys Raamatun opista. (1 Kor. 1:10; 2 Kor. 6:14; 1

Tim. 3:5,6; 2 Tess. 3:14,25; Room. 16:17). Laskiessamme ehtoolliselle henkilön, joka kuuluu kirkkoon, jossa opetetaan ja sallitaan Raamatusta poikkeavaa oppia, me osallistuisimme mainitun henkilön syntiin, nimittäin siihen, että hän hyväksyy tai sallii väärän opin oikean opin rinnalla. (1 Tim. 5:22)

Raamatun mukaan ehtoollisen tarkoituksena ei ole ainoastaan syntien anteeksiantamus ja uskon vahvistaminen, vaan sen tarkoituksena on myös todistaa, että olemme yhtä uskossa niiden kanssa, joiden kanssa nautimme ehtoollista. (1 Kor. 10:7,18,21). Ei ole olemassa sen läheisempää yhteyttä kuin se, mikä tapahtuu ehtoollisessa. Ainoastaan hätätapauksissa jaamme ehtoollisen seurakuntiemme ulkopuolella olevalle ja silloinkin vasta sen jälkeen kun on otettu selvää siitä, mitä hän uskoo ja tunnustaa.

Sanotaan: "Mutta eikö rakkaus vaadi, että ehtoollispöytä on avoinna kaikille?" Tosi rakkaus ei ole sitä, että annamme jonkun tehdä sitä, mikä on hänelle itselleen tai evankeliumin asialle vahingollista. Juuri tosi rakkaus vaatii, että me Raamatun opetuksen mukaan valvomme, ketkä nauttivat ehtoollista alttariemme ääressä. Tehdesämme näin me noudatamme Kristuksen ja apostolien esikuvaa. He julistivat evankeliumia kaikille, mutta ehtoollista jaettiin vain usko-vaisten piirissä. Ensimmäistä ehtoollista Kristus vietti ainoastaan opetuslastensa kanssa (Luuk. 22:1,4; Matt. 26:8,20). Samoin apostolisessa kirkossa ne, jotka pysyivät apostolien opissa, yhdessä osallistuivat "leivän murtamiseen". (Apt. 2:42; 1 Kor. 11:20).

Me sanomme kaikille: Me ilomielin tahdomme nauttia ehtoollista kanssanne ja tahdomme, että te nautitte sitä meidän kanssamme, mutta ainoastaan silloin, kun tämä voi tapahtua Kristuksen Raamatussa olevien käskyjen perusteella. Jos joku uskoo niin kuin mekin, hän on tervetullut liittymään joukkoomme ja käymään yhteiseen ehtoollispöytänsä. Ehtoollinen on kallis Jumalan antama lahja, armonväline, jonka kautta me Jumalan lapset saamme vahvistusta heikolle uskollemme. Siinä Kristus antaa meille tosi ruumiinsa ja verensä pantiksi ja sinetiksi siitä, että hän on hankkinut meille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Jumala auttakoon meitä kaikkia oikein käyttämään tätä kallista lahjaa.

Rukouksesta

Rukous — oikean ilon seuraus

Luther on sanonut: "Mitä sydämen lyönti on fyysiselle elämälle, sitä rukous on hengelliselle elämälle; lakata rukoilemasta merkitsee lakata olemasta kristitty." "Tosi kristillisyyys ja rukous on niin erotamattomasti yhdistetty toisiinsa, ettei voi ajatella yhtä ajattelematta toista. Niin kuin itkeminen on ensimmäinen elämän merkki vastasyntyneessä lapsessa, niin rukous on ensimmäinen elämän merkki kristityssä." Niin pian kuin Saul tuli uskoon, meille sanotaan hänestä: "Katso, hän rukoilee." Rukousta on sopivasti kutsuttu hengellisen elämän lämpömittariksi.

On olemassa monenlaisia käsityksiä rukouksesta. Joillekin se on armonväline, jonka kautta Jumalan armo tulee ihmiselle ilman Sanaa ja sakramenteja. Toisille se on keino täyttää hengellisiä velvollisuuksia ja tässä mielessä he rukousnauhan avulla tai toisten rukouskaavojen mukaan lausuvat määrättyjä rukouksia joskus tuntikaupalla ja uskovat täyttäneensä hengelliset velvollisuutensa siksi päiväksi. — Monet nytkin niin kuin muinoin Ateenassa, rukoilevat tuntemattomia jumalia ja ihmettelevät sitä, että jumalat eivät vastaa. Joidenkin rukoukset ovat tavallisesti kirousten muodossa, mutta tosi tarpeen aikana ovat hätähuutoja.

Raamatun mukaan rukous ei ole armonväline. Se ei ole vain ulkoinen tapa, jota tulee käyttää juhlistamaan määrättyjä tilaisuuksia. Se ei ole teko, jolla yritämme pelastaa itseämme. Se ei ole sanoma, jonka lähetämme avaruuteen siinä toivossa, että joku jumala sen kuulee.

Rukous lähtee uskosta

Oikea rukous on uskon toimintaa, se seuraa siellä, missä on Pyhän Hengen synnyttämää uskoa ja iloa. Kuten kristinopissamme sanotaan, "Oikea rukous on Kristukseen uskovan sydämen puhetta Jumalalle." Ääni ei ole oleellinen osa oikeata rukousta. Psalmissa 19 sanotaan: "Kelvatkoot sinulle minun suuni sanat ja minun sydämeni ajatukset sinun edessäsi, Herra, minun kallioni ja lunastajani." Kun Israelilaiset olivat Punaisen meren ääressä ja Faaraon joukot olivat heidän takanaan, Jumala sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle", vaikka ei sanota, että Mooses olisi ääneen lausunut ainuttakaan sanaa. Psalmissa 10 sanotaan: "Sinä kuulet nöyrien halajamisen, Herra." Hanna "puhui sydämessänsä ja ainoastaan hänen huulensa liikuivat, mutta ääntä häneltä ei kuulunut." Hän sanoi: "Minä vuodatin sydämeni Herran eteen." Eeli sanoi hänelle: "Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt." — Sydämen täytyy olla mukana rukouksessa, pelkät sanat ilman sydäntä eivät ole rukousta.

Rukousasento ei ole oikean rukouksen oleellinen piirre

Halvaantunut ihminen, työmies työmaalla, autoilija matkalla — kaikki voivat rukoilla, vaikka eivät voi ottaa mitään erikoista rukousasentoa. Otamme määrätyn asennon rukoillessamme ainoastaan sitä varten, että paremmin muistaisimme, mitä rukous on ja mitä se saa aikaan. Raamatun aikana ihmiset nostivat kädet taivasta kohti ja näin osoittivat uskovansa, että kaikki hyvät lahjat tulevat ylhäältä. Kun me ristimme kätemme, tämä on osoitus siitä, että luotamme Jumalaan, jolle annamme itsemme. Jotkut huomauttavat, että kun kädet ovat ristissä, ne muistuttavat meitä rististä. Polvistuminen kuvaa nöyryyttä. Kun suljemme silmämme, on helpompi keskittyä rukouseen, ympäristö ei voi häiritä meitä.

Rukous ei ole sidottu paikkaan

Paikkaa, missä meidän tulee rukoilla, ei ole ehdottomasti määriteltä. Paavali sanoo kirjeessään Timoteukselle: "Minä tahdon siis, että miehet rukoilevat joka paikassa kohottaen pyhät kädet ilman

vihaa ja epäilystä." (1 Tim. 2:8) Jeesus käskee meidän rukoilla kammiossamme (Matt. 6:6) tarkoittaen, kun olemme yksinämme. Psalmissa sanotaan: "Seurakunnan kokouksissa minä kiitan Herraa." (Ps. 26:12)

Jumala on käskennyt meidän rukoilla

Meidän tulee rukoilla, koska Jumala on käskennyt meidän rukoilla. Hän sanoo: "Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua." (Ps. 50:15) Jeesus sanoo: "Anokaa, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan." (Matt. 7:7,8) "Kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi." (Fil. 4:6) "Minä kehotan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta." "Rukoilkaa lakkaamatta." (1 Tess. 5:17)

Jumala tahtoo antaa lapsilleen lahjoja

On muistettava, että kun Jumala käskee meidän rukoilla, hän puhuu rakkaana Isänä rakkaille lapsilleen. Jeesus sanoo: "Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen." (Joh. 16:24) Käskyt rukoilla eivät siis saa olla Jumalan lapsille uutena kuormana, jota heidän tulee kantaa, vaan niiden tulee olla muistutuksena heille, että taivaallisella Isällä on runsaasti hyviä lahjoja, joita hän tahtoo antaa lapsillensa heidän iloksensa. Heidän tulee siis ilomielin uskossa niitä pyytää, sillä Isä lupaa: "Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskon, te saatte." (Matt. 21:22) "Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, — minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan." (Ps. 91:15,16) "Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras." (Jaak. 5:16) "Hän tekee, mitä häntä pelkäävät halajavat, hän kuulee heidän huutonsa ja auttaa heitä." (Ps. 145:19) "Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä." (1 Joh. 5:14)

Uskovan rukouksella on suuri voima

Muita Raamatun lauseita, jotka todistavat, että uskovaisen rukouksella on suuri voima: "Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!" (Luuk. 11:13) "Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimesäni, niin minä sen teen." (Joh. 14:13,14-) "Mutta enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes." (Luuk. 1:13) "Ja Kornelius sanoi: "Neljä päivää sitten, juuri tähän aikaan päivästä, minä kotonani rukoilin tällä yhdeksännellä hetkellä ja katso, edessäni seisoj mies loistavissa vaatteissa ja sanoi: 'Kornelius, sinun rukouksesi on kuultu ja sinun almuksi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä.'" (Apt. 10:30,31) "Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan." (Jaak. 1:5) "Silloin te huudatte minua avuksenne, tulette ja rukoilette minua ja minä kuulen teitä. Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne." (Jer. 29:12,13)

Jumala vastaa lastensa rukoukseen

Raamatussa on paljon esimerkkejä siitä, miten Jumala on vastannut lastensa rukouksiin. Rukouksen kautta Joosua sai päivän pitenemään, Hiskia sai lisää elon aikaa. Rukouksen kautta Salomosta tuli maailman viisain mies, rukouksen kautta Elia sulki ja avasi taivaat, Daniel sulki jalopeurojen suut. Historia kertoo, että Monica, Augustinuksen äiti, rukoili sekä miehensä että poikansa puolesta ja molemmista tuli uskovaisia. Meille kerrotaan, että Luther rukoili kolmen vakavasti sairaan puolesta — Melanchthonin, Myconiuksen ja vaimonsa puolesta ja he parantuivat. Jumala vastaa rukouksiin omalla ajallaan, joka on aina oikea aika. Kaanaan häissä Maria sanoi hänelle: "Heillä ei ole viiniä" Jeesus vastasi hänelle: "Minun aikani ei ole vielä tullut." Mutta kun oikea aika tuli, hän muutti veden viiniksi.

Jumala vastaa omalla tavallaan

Jumala vastaa rukouksiimme omalla tavallaan. Hän ei aina anna meille sitä, mitä pyydämme, vaan jotakin parempaa. Meistä usein tuntuu siltä, ettei hän lainkaan kuule meitä. Job valittaa: "Minä hundan sinua, mutta sinä et vastaa minulle; minä seison tässä, mutta sinä vain tuijotat minuun. Sinä muutut tylyksi minulle, vainoat minua väkevällä kädelläsi." (Job. 30:20,21) Jeremia huokaa: "Olet peittänyt itsesi pilvellä, niin ettei rukous pääse lävitse." (Valit. 3:44) Kun tuntuu siitä, että Jumala ei kuule rukouksiamme, meidän tulee muistaa Jumalan lupaukset. Hänellä on hyvä syy, miksi hän ei ole vielä antanut meille mitä pyydämme tai miksi hän kieltäytyy antamasta sitä meille. Hän ehkä haluaa antaa meille jotakin parempaa kuin mitä pyydämme. Paavali rukoili, että pistin hänen lihassaan poistuisi hänestä, mutta Jumala sanoi hänelle: "Minun armossani on sinulle kyliin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Mooses rukoili, että pääsisi luvattuun maalliseen Kaanaan maahan, mutta Jumala ottikin hänet taivaalliseen Kaanaaseen. Daavid rukoili, että hänen lapsensa saisi elää, mutta lapsi pääsikin iankaikkista elämää nauttimaan. On hyvä muistaa nämä Apostoli Paavalin sanat: "Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä." (Room. 8:26,27)

Meidän tulee olla rukouksessa kestäviä

Raamatullisia esimerkkejä siitä, että meidän tulee olla kestäviä rukouksessa. Ja hän sanoi heille: "Jos jollakin teistä on ystävä ja hän menee hänen luoksensa yösydännä ja sanoo hänelle: 'Ystäväni, lainaa minulle kolme leipää, sillä eräs ystäväni on matkallaan tullut minun luokseni, eikä minulla ole, mitä panna hänen eteensä'; ja toinen sisältä vastaa ja sanoo: 'Älä minua vaivaa; ovi on jo suljettu ja lapseni ovat minun kanssani vuoteessa; en minä voi nousta antamaan sinulle' minä sanon teille: vaikka hän ei nousekaan antamaan hänelle sen tähden, että hän on hänen ystävänsä, nousee hän kuitenkin sen

tähden, että toinen ei hellitä ja antaa hänelle niin paljon, kuin hän tarvitsee. Niinpä minäkin sanon teille: Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa ja etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. (Luuk. 11:5-10) Ja hän puhui heille vertauksen siitä, että heidän tuli aina rukoilla eikä väsyä. Hän sanoi: "Eräässä kaupungissa oli tuomari, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt ihmisiä. Ja siinä kaupungissa oli leskivaimo, joka vähän väliä tuli hänen luoksensa ja sanoi: 'Auta minut oikeuteeni riitapuoltani vastaan.' Mutta pitkään aikaan hän ei tahtonut. Vaan sitten hän sanoi mielessään: 'Vaikka en pelkää Jumalaa enkä häpeä ihmisiä, niin kuitenkin, koska tämä leski tuottaa minulle vaivaa, minä autan hänet oikeuteensa, ettei hän lopulta tulisi ja kävisi minun silmilleni.'" Niin Herra sanoi: "Kuulkaa, mitä tuo väärä tuomari sanoo! Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat ja viivyttäisikö hän heiltä apuansa? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" (Luuk. 18:1-8) Ja mies sanoi: "Päästä minut, sillä päivä koittaa." Mutta hän vastasi: "En päästä sinua, ellet siunaa minua." (1 Moos. 32:26)

Meidän tulee rukoilla Jeesuksen nimessä

Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni." (Joh. 16:23) "Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa." (Joh. 14:13) Rukoilla Jeesuksen nimessä tarkoittaa rukoilla luottaen, että kelpaamme Jumalalle Jeesuksen ansion tähden. Ei meidän tule pyytää Jumalaa kuulemaan rukouksiamme omien tekojemme tai oman hurskaudemme tähden, tietäen, että itsessämme me emme ole kelpollisia saamaan mitään, mitä rukoilemme. Daniel sanoo: "Me annamme rukouksemme lante sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen." (Dan. 9:18)

Se, joka rukoilee se ajatus mielessään, että Jumala on velvoitettu kuulemaan häntä, koska hän (nimittäin rukoilija) on tehnyt sitä tai sitä palvellakseen häntä, kohtelee Jumalaa loukkaavasti. Sanat "Jee-

suksen nimessä" eivät merkitse sitä, että juuri nämä sanat täytyy aina lausua rukouksen yhteydessä.

Rukous tulee osoittaa kolmiyhteiselle Jumalalle

Että rukous on oikea rukous, jonka Jumala lupaa kuulla, rukous on osoitettava kolmiyhteiselle Jumalalle. "Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt." (Joh. 5:23) "Herraa sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman." (Matt. 4:10)

Me emme saa rukoilla pyhiä eikä Marian kautta

Meidän ei tule rukoilla pyhiä: "Sinähän olet meidän Isämme, sillä Abraham ei meistä tiedä, eikä Israel meitä tunne: sinä Herra, olet meidän Isämme: meidän Lunastajamme on ikiajoista sinun nimesi." (Jes. 63:16) Ei tule rukoile Marian kautta, sillä Jeesus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14:6) "Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Jeesus Kristus." (1 Tim. 2:5).

Me emme saa yhtyä rukouksiin, joita ei ole ositettu kolmiyhteiselle Jumalalle

Meidän ei tule yhtyä rukouksiin, jotka eivät ole osoitettu kolmiyhteiselle Jumalalle. "Joka korvansa kääntää kuulemasta lakia, sen rukouskin on kauhistus." (Sananl. 28:9) Salaseuralaisille jokainen jumala on sama jumala, niin myös unionismin kannattajille.

Tietysti Jumalalle kelpaava rukous on rukous, joka lähtee sydämen uskosta "Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte." (Matt. 21:22) "Mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä, sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee." (Jaak. 11:6,7)

Meidän tulee rukoilla Jumalan tahdon mukaisesti

Meidän tulee rukoilla Jumalan tahdon mukaisesti. Ei rukouksen etuoikeus ole niin kuin avoin sekki, jonka esitämme armonistuimen edessä. Silloinhan ihminen hallitsisi koko maailmaa. "Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä." (1 Joh. 5:14) Kaikkea sitä, mitä tiedämme Sanasta kuuluvan Jumalan tahtoon, kaikkea sitä saamme rukoilla ilman ehtoja, Pyhää Henkeä, vahvempaa uskoa, voimaa vaeltaa Jumalan tahdon mukaan. Mutta kun rukoilemme sitä, mitä Jumala ei ole nimenomaan luvannut meille antaa, silloin meidän tulee sanoa: Tapahtukoon sinun tahtosi. Vapahtajamme Getsemanessa rukoili: "Isä, **jos sinä** tahdot, niin ota pois minulta tämä malja, älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun." (Luuk. 22:42) Vastaus tähän rukoukseen oli Golgata, koska se oli Jumalan tahto, että ihmiset pelastuisivat synneistään. Meidän ei tule rukoilla ehdottomasti sitä, mitä Jumala ei ole luvannut meille antaa. Kerrotaan pojasta, joka oli vakavasti sairas. Pastori tuli ja rukoili hänelle terveyttä ja sitten sanoi: "Tapahtukoon sinun tahtosi, rakas Isä." Pojan äiti kuuli rukouksen, ja huusi: "Älä sano: 'tapahtukoon sinun tahtosi'; Jumalan tahto täytyy olla, että poikani parantuu." Ja äiti piti uuden rukouksen, jossa hän määräsi Jumalalle, että hänen oli annettava pojallensa terveyttä. Poika parantui. Hänestä tuli rikollinen ja äiti sai nähdä, kun poika teloitettiin.

Rukoilkaamme kodin piirissä. Rukoilkaamme seurakunnassa.

Mitkä asiat ovat vaarana rukouselämällemme

Meissä oleva anteeksiantamaton henki. Kun Vapahtajamme opetti opetuslapsilleen Herran rukouksen, hän heti sen jälkeen sanoi: "Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne." (Matt. 6:14,15) Toisin sanoen anteeksian-

tamaton henki estää pääsyn Isän sydämeen, niin kuin se myös estää meitä vastaan ottamasta Isän anteeksiantamusta.

Vaarana rukouselämällemme on myös tottumus, että rukouksemme muodostuvat vain tavaksi ja me ajattelematta luemme tiettyjä rukouksia sekä kirkossa että kotona. Mutta kuitenkin paljon parempi on käyttää ulkomuistissa olevia rukouksia kuin ei rukousta lainkaan, kun vain keskitymme näiden rukouksien sanoihin. Onhan Isä meidän rukous kaikista paras rukous ja sitähan jokaisen kristityn tulee jatkuvasti rukoilla.

Vaarana rukouselämällemme on myös se, ettei tahdota luopua jostakin synnistä, juuri siitä synnistä, jonka voittamista Jumala tahtoo, että rukoilemme. Jos tällainen rakkaus syntiin saa uskovaisessa kasvaa, on selvää, että hän aikaa samalla laiminlyödä rukousta, sillä hän ei todellisuudessa halua sitä, mitä hän rukoilee ja pian käy niin, että uskokin sammuu, kun synty pääsee sydämessä valtaan.

Vaarana rukouselämällemme on myös nykyajan henki, ettei väliä kenen kanssa rukoilemme, kun vain rukoilemme. Helpostihan voi käydä niin, että rukouksesta voi tulla vain kaunis tapa, kun rukouksissa käytetään sellaista sanamuotoa, joka ei loukkaa ketään. Yhdysvalloissa ns. evankelikaaliset taistelevat ahkerasti saadaakseen kouluhin rukoukset, eivätkä näytä käsittävän, että näiden rukousten täytyisi pakosta olla sellaisia, jotka kelpaisivat kaikille eri uskonnoille, niin mormoneille ja jehovantodistajille kuin muslimeillekin.

Kiittäkäämme Jumalaa rukouksen lahjasta ja siitä, että olemme saaneet Jumalan Sanan mukaisen opetuksen rukouksesta. Käyttäkäämme tätä lahjaa uskollisesti, että saamme jatkuvasti omaksemme niitä suuria lahjoja, joita Jumala tahtoo meille antaa, että voimme auttaa toinen toistamme tämän etuoikeuden kautta. Kun Raamatun rukousoppia vastaan hyökätään, puolustakaamme sitä niillä aseilla, jotka Jumala on meille antanut. Mutta muistakaamme, että rukouksen suurimmat viholliset ovat omassa sydämessämme olevat laiskuus, laiminlyönti, epäilykset ja epäusko. Opeta meitä rukoilemaan, rakas Herra Jeesus ja auta meitä olemaan kestäviä siinä.

Pyhä saarnavirka

Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijat

Sitä tässä (Jumalan salaisuuksien) huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi. 1 Kor. 4:2

Tässä raamatunkohdassa puhutaan seurakunnan saarnavirasta ja siitä, mitä sen hoitajalta ennen muuta vaaditaan. Korintton seurakunnassa oli inhimillisellä tavalla suhtauduttu seurakunnan opettajiin. Kiinnyttiin heidän ulkonaisiin lahjoihinsa.

Seurakunnan pastori on Kristuksen käskyläinen. Kristus on hänet seurakunnan kautta kutsunut tähän tehtävään. Pastorin on tehtävä tili Jumalalle siitä, miten hän on sen suorittanut.

Kerrassaan onnetonta on, jos joku ryhtyy saarnavirkaan ulkonaisista, itsekkäistä syistä, siis esimerkiksi ajatellen siitä itselleen sopivaa elatuskeinoa.

Pastori on suhteessaan Kristukseen hänen palvelijansa ja Jumalan sanan suhteen ”huoneenhaltija”.

Mitä ovat sitten ne Jumalan salaisuudet, joiden huoneenhaltijoita pastorit ovat? Salaisuus tässä on sitä, mikä ihmisjärjelle on salaisuutta ja mihin päästään vain uskolla. Se on Kristus maailman Vapahtajana ja myös kaikki ne Kristuksen lunastustyön lahjat, jotka evankeliumi meille antaa eli syntien anteeksiantamus, vapahdus kuolemasta ja kiusaajan vallasta, vapautus tuomiosta ja vihdoinkin iankaikkinen elämä. Seurakunnan pastori on näiden salaisuuksien huoneenhaltija.

Pastorilta ei vaadita muuta perusedellytystä kuin että hänet havaitaan tehtävässään uskolliseksi, sillä hän ei hoida omaa asiaansa.

Monet pitävät riittävänä edellytyksenä sitä, että pastori olisi kauanpuheinen tai miellyttävä seuramies. Vaikka hän olisi sellainen, mutta ei ole uskollinen totuuden esille tuoja, hän on kelvoton ”Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijana”. Onhan Herra sanonut: ”Mutta

se profeetta, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti.." (Jer. 23:28)

Voi niitä pastoreita, jotka huolimatta suurista lahjoistaan, hyvästä terveydestään, hyvästä totuuden tuntemuksestaan eivät kuitenkaan ole Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina uskollisia. He joutuvat siitä kerran tilille.

Uskollinen pastori voi, kuten Korintton seurakunnassakin tapahtui, joutua uskollisuutensa tähden lihallisten seurakuntalaisten tuomitsemaksi. Silloin hänelle on sanomaton lohdutus, että hänen virkansa tuomitsija on vanhurskas Jumala. Herra ei ainoastaan vaadi tilille pastoria, vaan myös seurakunnan jäseniä siitä, ovatko he kukin asemassaan ja tehtävässään olleet uskollisia.

Jumala ei kysy, miten paljon seurakunta on saanut jäseniä tai ystäviä tai arvostusta maailman silmissä. vaan hän kysyy palvelijaltaan pastorilta ja palvelijoiltaan kristityiltä, ovatko he olleet hänen totuutensa hoitamisessa ja käsittelemisessä uskollisia.

Uskollisille palvelijoilleen Herra on kerran sanova: "Hyvä on, sinä olet hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen. minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene Herrasi iloon." (Matt. 25:23)

"Minun pitää"

Satoja vuosia sitten oli mies, jolle Jumalan valtakunnan rakentaminen oli kaikki kaikessa. Hän työskenteli aivan niin kuin kaikki olisi riippunut hänestä. Tämä mies oli Paavali.

Huolimatta siitä, että hän oli jo tehnyt paljon ja matkustanut paljon, hän kuitenkin sanoi: "Minun pitää nähdä Rooma." Miksi? Koska siellä oli verellä ostettuja sieluja, kalliita Paavalille ja kalliita Kristukselle, joka oli heidänkin edestään kuollut. Paavaliala ei tyydyttänyt muu kuin matka sinne julistamaan heille evankeliumia.

Tiedämme, kuinka paljon maksoi Paavalille pysyminen uskollisena Jeesuksen todistajana. Hänen vanhat ystävänsä hylkäsivät hänet, hän sai kärsiä pilkkaa, vainoa ja nälkää. Mutta silti hän oli aina valmis todistamaan Jeesuksesta. Sen tähden hän sanoi: "Minun pitää nähdä Rooma."

Kristuksen rakkaus vaati Paavaliala. Hän oli vakuuttunut siitä, että Jeesus oli kuollut kaikkien edestä, siis hänenkin edestä ja ansainnut hänelle ja koko maailmalle anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Kiitollisena hän ilomielin noudatti Jeesuksen tahtoa ja toimi Hänen todistajanaan sanoen: "Sillä siitä, että julistan evankeliumia, ei minulla ole kerskaamista; minun täytyy se tehdä. Voi minua, ellen evankeliumia julista!"

Jumalan armosta mekin, jotka uskossa olemme, olemme Jeesuksessa nähneet Vapahtajamme ja olemme varmoja siitä, että Hänessä meilläkin on anteeksiantamus ja elämä. Mekin olemme siis Jeesuksen todistajia. Jumalan tahto on, että mekin kerromme toisille, mitä olemme nähneet ja kuulleet.

Olkoon apostoli Paavali esimerkkinä meille, kun Jeesuksesta todistaminen on kysymyksessä. Sanokaamme mekin: ”Minun pitää julistaa Kristuksen evankeliumia.” Olkaamme mekin valmiit kieltämään itsemme ja kärsimään maailman vihaa, että ristin lippu voi kohota korkealle kaikkien nähtäväksi.

Kun Jeesuksen Sanassa pysymme ja näin pidämme aina silmiemme edessä Hänen suuren sovintotyönsä, voimme seurata Paavalin esimerkkiä. Totta kyllä, emme voi koskaan olla sellaisia todistajia ja Herran työntekijöitä, kuin Paavali oli, mutta voimme kuitenkin julistaa samaa sanomaa kuin hänkin sillä voimalla, jonka Jeesus itse meille Sanansa kautta antaa.

"Ei ainoaltakaan sais' peittyä, miks' Karitsa on kuollut ristillä"

Olin ollut Calumetin (Michigan) seurakunnan pastorina vasta muutaman kuukauden. Eräänä iltana seurakuntaan kuuluva perhe toi mukanaan kirkkoon sukulaismiehen, joka ei koskaan tavannut käydä kirkossa. Seuraavana aamuna sain puhelinsoiton: mies oli yöllä kuollut. Kuullessani tämän tiedon, nousi heti mieleeni kysymys: Saiko tämä mies kirkossa ollessansa varmasti kuulla, miksi Karitsa oli kuollut ristillä? Seurakuntalaiset, jotka olivat olleet tilaisuudessa läsnä, vakuuttivat, että vastaus kysymykseen oli tullut selvästi esiin saarnassani.

Pastorin päätehtävänä on olla välineenä, jonka kautta Jumala saattaa ihmisiä pelastavaan uskoon. Kaiken mitä hän pastorina tekee, tulee palvella tätä tehtävää. On siis ilman muuta selvää, että pastorin saarnoissa tulee käydä ilmi, "miksi Karitsa on kuollut ristillä".

Koska olosuhteiden takia emme kaikki voi saapua seurakunnan julkisiin tilaisuuksiin, tahdon myös tässä, lohdutukseksenne ja vahvistukseksenne kertoa, miksi Karitsa ristillä kuoli.

Ihmisen synty on syynä siihen, että Jumalan Poika joutui jättämään taivaan kirkkauden ja tulemaan tänne maan päälle elämään, kärsimään ja kuolemaan. Syntinen ihminen ei, näet voi itseään sovitaa pyhän ja vanhurskaan Jumalan kanssa. Hän sanoo: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee." (Gal. 3:10)

Joku voi ajatella: En minä ole mihinkään suurempaan syntiin langennut. Ainahan olen yrittänyt tehdä parhaani. En tunne tarvitsevani mitään sovittua Jumalan kanssa. Raamattu, Jumalan Sana, on toista mieltä kuten äsken mainitusta Raamatun kohdasta käy ilmi: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu-

na lain kirjassa, niin että hän sen tekee." (Gal. 3:10) Turhat sanat ja sydämen synnitkin ovat kadottavia syntejä. "Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä." (Matt. 12:36) "Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi." (1 Joh. 3:15). "Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin" (Jaak 2:10) Raamatun mukaan jokainen tarvitsee sovitusta.

Iankaikkinen kadotus olisi ollut jokaisen syntisen iankaikkinen kohtalo, jos ei Jumala olisi armahtanut meitä. Hän itse sovitti meidät itsensä kanssa. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan..." "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2 Kor. 5:19,21) Isä lähetti oman Poikansa, Jeesuksen, tänne maailmaan. Jeesus tuli ja täytti kaikki lain vaatimukset meidän puolestamme Hän otti omaksensa kaikkien ihmisten (koko maailman) synnit. Hän, jolla itsellään ei ollut syntiä, tuli kirotuksi ihmisten syntien tähden. Golgatalla hän kärsi kaikkien ihmisten iankaikkisen rangaistuksen ja antoi henkensä heidän edestään. Ihmisten syntivelka tuli täydellisesti maksetuksi Jumalan silmissä. Jeesuksen voitollinen ylösnousemus kuolleista kolmantena päivänä on varma todistus siitä, että Jumala otti vastaan hänen sovitustyönsä täydellisenä lunastushintana ihmisten synneistä, "eikä lue heille heidän rikkomuksiaan." Nyt Hän sanoo jokaiselle syntiselle: Usko Jeesukseen Kristukseen, niin sinä pelastut!

Sen tähden Karitsa kuoli ristillä, ystävä, ettei sinun tarvitse joutua iankaikkiseen kadotukseen. Syntisi ovat sovitetut! Ainoastaan epäusko voi sinut nyt kadottaa. Raamattu sanoo: "Joka ei usko se tuomitaan kadotukseen." (Mark 16:16) Ajattele! Pelastus on sinulle hankittu, sillä kuuluthan sinäkin maailmaan. Kun sinä sellaisena kuin olet, uskot että Jeesus on syntivelkasi maksanut, sinulla on omanasi syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä! "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi."

New Yorkissa 1990

Paikallis-
seurakunta

Kirkko

Toimittajan ikkunasta nähtyä

Roomalaiskatolisesta kirkosta

Luin hiljattain kirjoituksen eräästä luterilaisesta julkaisusta, joka oli kirjoitettu erään huomattavan, roomalaiskatoliseen kirkkoon kuuluvan henkilön kuoleman johdosta. Kirjoituksessa mm. mainittiin, että henkilö oli kristitty. Asiaa ei mitenkään sen paremmin selitetty. Ottaen huomioon, että roomalaiskatolinen kirkko vieläkin kiroaa ne, jotka uskovat ja opettavat, että ihminen vanhurskautetaan yksin uskon kautta ilman lain tekoja, olisimme odottaneet, että yllämainittua lausetta tämän henkilön kristillisyydestä olisi jotenkin selitetty. Kaipasimme tämän tapaista lausetta mainitun tiedon yhteydessä. Huolimatta siitä, että roomalaiskatolinen kirkko kiroaa Raamatun opin vanhurskauttamisesta, vainaja tunnusti luottavansa yksin Kristuksen ansioon. Tämän hänen tunnustuksensa perusteella voimme sanoa, että hän oli kristitty.

Opista ja tunnustuksesta

On suorastaan järkyttävää havaita, miten luterilaisissakin piireissä aina suuremmassa määrin yritetään pyyhkiä pois ne opin ja tunnustuksen rajat, jotka erottavat näkyvät kirkot toisistaan. Monet eivät enää ollenkaan siedä, että puhuttaisiin oikeasta ja väärästä opista. Kaikki on oikeata, kun siihen vain vilpittömästi uskotaan. Mutta Raamattu sanoo: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1:8) Jumala auttakoon meitä hyväksymään ainoastaan sen evankeliumin, joka on Raamatun mukaista ja hylkäämään kaiken sen, mikä on sitä vastaan.

Olemme juuri tehneet veroilmoituksemme. Tehtävä on sellainen, joka ehkä uskovaissakin ihmisessä joskus synnyttää vastenmielisiä ajatuksia. Etenkin tänä vuonna, jolloin juuri lomakkeiden täyttämisen aikana tuli tieto, että lisäverolaki oli hyväksytty. Tällaisten vas-

tenmielisten ajatusten syntyessä uskovaisten on syytä muistaa, miten Jeesus vastasi, kun häneltä kysyttiin: ”Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?” Jeesuksen vastaus kuului näin: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on ja Jumalalle mikä Jumalan on.” Hyvä on muistaa myös, mitä apostoli Paavali kirjoittaa kirjeessään roomalaisille uskovaisten suhtautumisesta esivaltaan. Hän kirjoittaa: ”Sillä se (esivalta) on Jumalan palvelija sinulle hyväksi...” siksi tulee olla alainen, ei ainoastaan rangaistuksen tähden, vaan myös omantunnon tähden. Sen tähden te verojakin maksatte. Sillä he ovat Jumalan palvelusmiehiä, ahkeroiden virassansa juuri sitä varten. Antakaa kaikille, mitä annettava on: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia.” (Room. 13:4-7) Meillä voi olla omat mielipiteemme siitä, onko jokin esivalan säätämä laki todella hyödyksi maallemme. Mutta kun laki on voimassa, me uskovaisina olemme sille kuuliaisia, jos se ei ole Jumalan Sanan vastainen ja olemme varmoja siitä, että näin tehden me noudatamme Jumalan tahtoa.

Lähetystyön esteistä

Seurakunnan perheillä yhteydessä oli hiljattain yhtenä ohjelma-numerona ”pienoisparlamentti”. Eräs kysymys, joka esitettiin parlamentin osanottajille oli: Mitä pidät suurimpana esteenä lähetystyön tekemiselle meidän oloissamme? Oli ilahduttavaa kuulla, että jokainen osanottaja näki suurimmat esteet itsessään. ”Turha arkuus”, ”pelko että minulle nauretaan”, ”taitamattomuuteni” olivat yleisimmät mainitut esteet. Olisi huono merkki, jos suurimmat esteet lähetystyön tekemiselle nähtäisiin ”niissä olosuhteissa, joissa joudumme toimimaan”, ”muissa ihmisissä” jne. Näin ollen olisi turhaa odottaa tehokkaampaa lähetystyön tekemistä keskuudessamme. Mutta kun katsomme itseemme, tunnustamme omat puutteemme tässä suhteessa, pyydämme Jumalalta uutta voimaa ja intoa, käytämme Hänen antamiaan armonvälineitä, että Hän voi meille tätä voimaa antaa. Kun näin teemme, voimme odottaa, että lähetystyön tekemisemme vahvistuu ja elpyy.

Mutta tällä on katoamaton pappeus, sen tähden että hän pysyy iankaikkisesti. Hän voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestaan.

Hebr. 7:24,25.

Voi, jospa kuitenkin oikein voisimme tämän lohdutuksen sydämeemme kätkeä! Suuri ja ihana asia on, että Kristus on kuollut syntisten tähden, sillä sen kuoleman kautta olemme vapahdetut synneistä. Jos nyt Herramme Kristuksen kuolema on niin suureksi hyödyksi meille, eikö meillä sitten olisi hyötyä hänen elämästään? Jos hän on kuollut meidän tähtemme ja hänen kuolemansa on täytynyt kääntyä meille parhaaksi, on rakas Herramme Kristus käyttävä elämänsäkin, joka hänellä nyt on, niin että se tulee meille hyödyksi ja että säilymme armossa, tulemme suojelluiksi perkeleeltä ja päivä päivästä uskossa kasvamme.

Martti Luther

Kenelle kuuluu seurakuntatyö

”Pastorillehan maksetaan palkka juuri sitä varten, että hän palvelisi seurakuntaa. Eikö tehtävä kuulu hänelle?” sanoi kerran eräs seurakuntalainen, kun häntä pyydettiin avustamaan seurakunnan kansliatyössä. Hänen mielestään seurakunta oli olemassa ainoastaan sitä varten, että se palvelisi siihen kuuluvia. Hän ei ollut koskaan ajatellut sitä, että seurakunta on myös sitä varten, että siihen kuuluvatkin palvelisivat.

Se tosiasia, että kaikki seurakuntatyö ei kuulu pastorille käy ilmi useista raamatunkohdista. Neljännessä Mooseksen kirjassa luemme seuraavat sanat: "Silloin Herra puhui Moosekselle: 'Kutsu kokoon minua varten seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimpia, jotka tiedät kansan vanhimmiksi ja päällysmiehiksi; tuo heidät ilmestysmajalle ja he asettukoot sinne sinun kanssasi. Minä sitten astun alas

ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä, joka sinussa on ja annan heille; siten **he voivat auttaa sinua** tuon kansataakan kantamisessa, **ettei sinun tarvitse sitä yksinäsi kantaa.**" (4 Moos. 11:16) Apostolien teoissa luvussa kuusi, kerrotaan Jerusalemin seurakuntatyön jaosta. Seurakunnan jäsenmäärän lisääntyessä syntyi tyytymättömyyttä eräiden jäsenten kohdalla siitä tavasta, jolla apostolit olivat hoitaneet puutteessa olevien leskien avustamista. Apostolit olivat tähän asti hoitaneet kaikki asiat seurakunnassa, sillä seurakunnan muut jäsenet eivät vielä olleet kypsiä osallistumaan seurakuntatyöhön. Ennen työntekoa seurakunnassa näet täytyy olla opetusta Jumalan sanassa, että Henki voi antaa uskoa, halua ja viisautta. Sillä Herra haluaa työntekijöitä, jotka toimivat uskossa, omasta halustaan, ilomielin ja Hänen Sanansa ohjeiden mukaan. Samoin nytkin sananpalvelijat ryhtyessään tekemään työtä lähetystyömailla joutuvat yksin hoitamaan asiat siihen saakka, kunnes Sana on saanut synnyttää kuulijoissa uskoa, palvelemisen halua ja Sanan mukaista taitoa. Ja uskolliset sananpalvelijat ilomielin hoitavatkin seurakunnan tehtävät voimiensa mukaan siihen asti kun Sana on saanut synnyttää muita Jumalan tahdon mukaisia työntekijöitä.

Jerusalemin seurakunnassa oli Sana tehnyt tehtävänsä. Seurakunnassa oli jäseniä, jotka olivat kasvaneet uskossa ja tiedossa. Olipa sellaisiakin, jotka olivat Henkeä ja viisautta täynnä. Apostolit huomasivat, että oli aika jakaa tehtävät seurakunnassa. He kutsuivat seurakunnan kokoon ja käskivät seurakunnan valita keskuudestaan seitsemän miestä hoitamaan sitä tehtävää, jonka tähänastiseen hoitoon eräät seurakuntalaiset olivat olleet tyytymättömiä. Ja samalla he sanoivat: "Ei ole soveliasta, että me laiminlyömme Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta, me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa."

Seurakunnan kaitsijan tulee pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Jos hänellä ei ole tilaisuutta näin tehdä, seurakunta joutuu siitä kärsimään. Sanan lähteestä pastori täytyy jatkuvasti ammentaa vettä. Jumalalta hänen täytyy jatkuvasti rukouksessa anoa voimaa ja viisautta. Hänen täytyy jatkuvasti saada, että hän voi antaa. Tyhjästä kaivosta ei tule vettä. Ne tunnit, jotka pastori viettää kirjojensa ääressä, eivät ole tuhlattuja tunteja ja pastori, joka näin viettää suuren

osan ajastaan ei laiskottele. Ne hetket, jotka pastori viettää rukouksessa eivät ole turhaan vietettyjä hetkiä. Koko seurakunta hyötyy niistä.

Seurakunnassa on paljon tehtäviä — kansliatöitä monistamista, konekirjoittamista, postittamista, piirtämistä, jne. rakennus-, siivous- ja kunnostustöitä, pyhäkoulu tarvitsee opettajia, kerhot tarvitsevat ohjaajia, juhlat vaativat järjestäjiä, tarvitaan kirkkopalvelijoita ja tarvitaan niitä, jotka menevät tienvieriltä kutsumaan vieraita Jumalan valmistamiin pitoihin.

Rakas lukija, kun seurakunta valitsee sinut hoitamaan jotakin tehtävää seurakunnassa, älä kieltäydy, jos suinkin voit tehtävän hoitaa. Älä ajattele: ”seurakunta vasta sitten, kun kaikki omat työni on hoidettu.” Seurakunta ei saisi ainoatakaan työntekijää, jos kaikki näin ajattelisivat. Kuinka rohkaisevaa olisi myös seurakunnalle se, että tarjoutuisit palvelemaan sillä tavalla kuin parhaiten voit.

Itse tiedät, mitä lahjoja olet Jumalalta saanut. Osallistuessasi seurakuntatyöhön teet mahdolliseksi sen, että sananpalvelija voi pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Näin palvelet myös Häntä, joka on edestäsi kärsinyt, kuollut ja noussut ylös kuolleista.

Ekumenia käytännössä

Paljon on puhuttu ja yhä puhutaan ekumeniasta ja sen eduista, mutta tuskin sitä on missään niin kouraantuntuvalle tavalle toteutettu kuin eräässä pienessä kylässä Yhdysvaltojen Pennsylvanian osavaltiossa. Kylässä, jossa on vain 288 asukasta, oli yli seitsemänkymmentä vuotta ollut neljä protestanttista kirkkoa, luterilainen, metodistinen, presbyteerinen ja Yhdistynyt Kristuksen kirkko (United Church of Christ). Kaikissa kirkoissa oli alle 85 jäsentä eikä niistä mikään kyennyt ylläpitämään paikallista pastoria.

Vuonna 1963 Pennsylvanian Kirkkojen Neuvosto kehotti neljää seurakuntaa solmimaan "koeavioliiton", johon seurakunnat suostuivat. On mielenkiintoista havaita, mitkä asiat tulivat esille yhtymis-neuvotteluissa.

Luterilaiset suostuivat käyttämään viinirypälemehua ja tavallista leipää viinin ja happamattomien öylättien sijasta. Presbyteerit suostuivat vastaanottamaan ehtoollisen alttarikaiteen ääressä vaikka olivatkin tottuneet nauttimaan sitä penkeissä. Sekä metodistit että presbyteerit hyväksyivät luterilaisten sanamuodon uskontunnustuksessa: "astui alas helvettiin" (eikä tuonelaan).

Tyydyttääkseen presbyteerejä ja metodisteja seurakunnat päättivät jumalanpalveluksissa rukoilla: "Anna meille anteeksi meidän velkamme" ja pyhäkoulussa luterilaiseen tapaan: "Anna meille anteeksi meidän syntimme". Yhdistyneiden seurakuntien pastori, joka oli kuulunut Yhdistyneeseen Kristuksen Kirkkoon, päätti käyttää jumalanpalveluksissa rukouksia kaikista eri seurakuntien käsikirjoista ja sen lisäksi itse laati muutaman uuden. Suurin osa neljän seurakunnan jäsenistä oli tyytyväisiä uuteen järjestykseen. Viime lokakuussa, kun "koeavioliitto" oli ollut voimassa noin vuoden ajan, seurakuntien jäsenet päättivät hajottaa entiset seurakunnat ja virallisesti perustaa uuden Yhdistyneen Seurakunnan. 101 ääntä kannatti päätöstä, 25 vastusti.

Seurakuntien yhtyminen kuvaa hyvin sitä peljättävää tilaa, johon protestanttiset kirkot ovat vaipuneet. Oppia ei enää pidetä tärkeänä. On todennäköistä, etteivät uuden yhdistyneen seurakunnan jäsenet ole tietoisia niistä opillisista eroavaisuuksista, jotka alunperin erottivat kirkot toisistaan ja joihin oppeihin kirkot vieläkin virallisesti pitäytyvät. Tässä mainitsemme eri kirkkojen kannan vain muutamiiin Raamatun perusoppeihin nähden:

Oppi armonvälineistä

Luterilaiset: Armonvälineitä ovat evankeliumi ja sakramentit, kaste ja ehtoollinen. Näiden välineiden kautta Jumala tarjoaa Kristuksen ansaitseman syntien anteeksiantamuksen ihmisille ja aikaansaa uskon tarjoamaansa anteeksiantamukseen ja vahvistaa uskoa, milloin se on jo käsillä.

Muut: Pyhä Henki toimii ilmoittavana ja vaikuttavana Jumalan säätämien armonvälineiden ulkopuolella ja niiden rinnalla. Kaste ei ole syntien anteeksiantamuksen väline, vaan ainoastaan syntien anteeksiantamuksen ja uudestisyntymisen kuvaus. Kristuksen tosi ruumis ja veri eivät ole läsnä ehtoollisessa. Leipä ja viini kuvaavat Kristuksen ruumista ja verta.

Oppi armosta ja pelastuksesta

Presbyteerit (kalvinistit): Jumala ei rakasta kaikkia ihmisiä, Kristus ei ole lunastanut kaikkia, Pyhä Henki ei tahdo käännättää kaikkia. Jumala on edeltä määrännyt toiset autuuteen, toiset kadotukseen.

Metodistit: Kristus on hankkinut pelastuksen kaikille, mutta uskon syntymiseen tarvitaan ihmisen myötävaikutusta. Vanhurskauttava usko on jokin ihmisen hyvä ominaisuus. Hyvät teot sisältävät vanhurskauttavaan uskoon.

Luterilaiset: Kristus on lunastanut kaikki ihmiset. Hänen tahtonsa on, että kaikki pelastuisivat. Syntinen pelastuu yksin armosta ilman vähintäkään omaa ansiotansa. Jotka loppuun asti vastustavat Pyhän Hengen työtä, joutuvat omasta syystään kadotukseen.

Olisi mielenkiintoista tietää, miten uuden seurakunnan pastori nämä opit selittää. Onko mahdollista, että nekin, jotka luterilaista nimeä kantoivat, tyytyväisinä vastaanottavat reformoidutkin opit? Vai onko Raamatun oppi ensinkään saarnojen ja raamattutuntien aiheena?

Seurakuntien ulkonainen yhtyminen ei sinänsä merkitse paljoakaan. Onhan samantekevää minkälainen ulkonainen järjestys on, jos ei pitäydytä Jumalan Sanaan. Mutta se tosiasia, että kaikkien jäsenet (luterilaisetkin) olivat valmiit hyväksymään tällaisen yhtymän puhumatta mitään opista, on järkyttävää ja pelottavaa. On ilmeistä, että jäsenten keskuudessa ei "tunnettu totuutta", toisin sanoen ei voitu sanoa: "Näin sanoo Herra, asia on siis näin eikä voi olla toisin. Minun on kuunneltava Jeesuksen ääntä ja seurattava Häntä." Suokoon Jumala, että tämä yhtyminen palvelisi seurakunnan jäseniä siten, että he alkaisivat tutkia kirjoituksia ja ottaisivat selvää, mitä Jumala itse asioista Sanassaan sanoo ja näin tulisivat tuntemaan totuuden, joka tekee vapaiksi.

Olkoon tämä tapaus, jota monissa uskonnollisissa piireissä pidetään esimerkkinä, jota muidenkin "ylikirkotettujen" paikkakuntien tulisi seurata, meillekin varoitukseksi ja opetuksesi: Näin käy, kun seurakunnassa ei jatkuvasti tutkita Raamatun oppeja ja verrata kaikkea julistusta ja opetusta Pyhiin kirjoituksiin; kun ei hylätä kaikkea, mikä poikkeaa Jumalan omasta Sanasta; kun vähitellen aletaan suvaita sitä, mikä on Raamatun Sanan vastaista. Pian kaikki hyväksytään. Ei kenelläkään ole varmuutta totuudesta. Ja kuinka ikävässä asemassa on hän, jonka uskolla ei ole perustuksena Jumalan Sanan varmat ja muuttumattomat lupaukset. Hän on todella "meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee." (Jaak. 1:6) Vaikeaa on enää löytää uskonnollista julkaisua, jossa ei ylistetä ekumeenisia pyrkimyksiä. Kirjoituksissa ei yleensä puhuta mitään opillisesta yksimielisyydestä välttämättömänä yhtymisen edellytyksenä. Rooman kirkon hyviä puolia korostetaan, nauretaan "vanhanaikaisilla" uskonpuhdistusjuhlilla, joissa vielä arvosteltiin Rooman kirkon Raamatun vastaisia oppeja, puhutaan kristillisestä rakkaudesta vastakohtana oikeaoppisuudelle, luterilaisten kirkkojen eroavaisuudet asetetaan vain terminologian piiriin ja kehoitetaan kaikkia ilman muuta yhtymään Luterilaiseen Maailmanliittoon.

Jumala auttakoon jokaista Jumalan lasta tämän kieron ja nurjan sukukunnan keskellä pysymään Jeesuksen Sanassa ja hylkäämään kaiken ekumenian, joka syrjäyttää Jumalan Sanan opin. Rukoilkaamme tosin "että he olisivat yhtä" ja toimikaamme, että tämä rukous voisi toteutua. Mutta muistakaamme, että Jumala tahtoo uskon ja opin yhteyttä, ei ulkonaista yhteyttä ilman yhteyttä opissa ja uskossa. Jumalan Sanan mukainen yhteys kuvataan apostoli Paavalin kirjeessä korinttolaisille: "Kehotan teitä, veljet, että kaikki puhuisitte samalla tavalla eikä olisi riitoja keskuudessanne, vaan olisitte täysin samaa mieltä ja ajattelisitte samalla tavalla". (1 Kor. 1:10) Tällainen yhteys vahvistaa ja lujittaa uskoamme.

Mistä kirkko tunnetaan

Luin hiljattain sanomalehtiselostuksen eräästä esitelmästä, jossa oli käsitelty kirkon tuntomerkkejä. Selostuksen mukaan esitelmöitsijä oli sanonut, että kirkko tunnetaan evankeliumin julistamisesta, ei oikeasta opista. En voinut olla ihmettelemättä outoa vertailua. Vastaavanlainen ajatus olisi: Metsää on siellä, missä on puita, ei siellä missä on aitoa kasvillisuutta. Jos evankeliumi asetetaan vastakohdaksi oikealle opille, silloin seuraa, että evankeliumi ei ole oikeata eikä myöskään oppia eli Jumalan erehtymätöntä sanaa. Evankeliumi tällä tavalla ymmärrettynä ei ole kirkon tuntomerkki. Ainoastaan, kun evankeliumi on oikeata Jumalan erehtymätöntä sanaa, on se kirkon tuntomerkki.

Mistä johtuu, että käsitettä "oikea oppi" kammoksutaan nykyään? Ehkä seuraavat Lutherin sanat sopivat vastaukseksi tähän kysymykseen: "Jokainen tahtoo pitää jotakin kaupan, ei niin, että tahtoisilmoittaa Kristusta ja hänen salaisuuttaan, vaan omaa salaisuuttaan ja ihania ajatuksiaan, jotka hän asettaa Kristuksen salaisuuden yläpuolelle."

Jumala auttakoon meitä julistamaan sitä evankeliumia, joka on oikeata ja joka on oppia eli Jumalan erehtymätöntä sanaa.

Miten vastaan, kun kysytään antamisesta

Seuraava keskustelu on tarkoitettu ohjaamaan kristittyä oikeaan kristilliseen taloudenhoitoon Kaksi keskustelijaa. Ensimmäinen keskustelija koettaa selittää toiselle Jumalan Sanan mukaista kantaa antamisessa.

Huomaan, että sinulle on tullut seurakuntamme monistelehti. Joko ehdit lukea sen?

— Luinhan minä. Mutta olisi ollut parempi, jos en olisi sitä lukenut. Eräs siinä oleva kirjoitus masennutti.

— Vai niin. Mitä kirjoitusta tarkoitat?

— Sitä, jossa puhutaan taas kolehtipusseista ja antamisesta. Olen sitä mieltä, että tällaiset asiat ovat jokaisen yksityinen asia ja että niistä ei tarvitsisi puhua.

— Mutta Raamatussahan puhutaan paljon antamisesta Herralle.

— Raamattu saa siitä puhua, mutta mitä varten siitä pitää seurakuntalehdessä puhua?

— Mielestäni tällainen puhe on paikallaan. Seurakunnassahan tulee julistaa ja opettaa koko totuus. Ei mistään Raamatussa olevasta asiasta saa vaieta. Ja kuten sanoin, Raamatussa puhutaan paljon antamisesta sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa. — Miksi muuten et pidä tällaisesta opetuksesta?

— Kyllähän jokainen ilman muuta antaisi, jos olisi mistä antaa. Tuommoisista kirjoituksista saa aina sellaisen käsityksen, että epäillään ihmisen halua antaa.

— En taida olla samaa mieltä kanssasi siitä, että jokainen mielellänsä antaisi jos olisi mistä antaa.

— Tarkoitin tietysti uskovaisia ihmisiä.

- Kyllä minun ainakin täytyy tunnustaa, että minussa oleva vanha ihminen taistelee aivan loppuun asti antamista vastaan. Jos minua ei jatkuvasti kehoitettaisi antamaan ja jos ei minua muistutettaisi siitä, mitä Jumala on minulle sulasta armosta antanut, taitaisi antaminen jäädä hyvin vähäiseksi kohdallani.
- Kyllä minä aina olen antanut silloin, kun on ollut mistä antaa. Mutta harvoin sitä liikenee tällaiseen, kun on niin paljon menoja ja palkkani ei ole suuri ja kaikki on niin kallista. — Ja kun minä annan, en ainakaan mihinkään pussiin antiani pane.
- Ei varmaan kukaan tahdo pakottaa sinua käyttämään näitä kolehtipusseja. Seurakuntahan on ottanut ne käytäntöön ainoastaan auttaaksensa meitä. Raamatussa, kehoitetaan panemaan jotakin talteen Herralle jokaisena viikon ensimmäisenä päivänä. Nämä pussithan auttavat meitä muistamaan tätä kehotusta ja antamaan säännöllisesti. Ei niitä ole pakko käyttää. Mutta minulle ne ainakin ovat olleet suurena apuna. Täytyy tunnustaa, että tuskin joka viikko muistaisin antaa Herralle, jos en saisi näitä kolehtipusseja seurakunnalta joka vuosi.
- Mutta jos kerran tällaista pussisysteemiä käytetään, eikö olisi samantekevää ja ehkä vaivattomampaa, jos kirkkomme verottaisi kaikkia jäseniä määrätystä summasta?
- Ei todellakaan. Sillä on muistettava, että Jumala Sanassaan sanoo haluavansa ainoastaan ne lahjat, jotka annetaan hänelle vapaaehtoisesti rakkaudesta Jeesukseen. Hänelle ei kelpaa ne uhrat, jotka annetaan pakosta tai tavan vuoksi. Paavali kirjoittaa: «Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta, sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. Vanhan Testamentin aikana Jumala sanoi niille, jotka toivat hänelle uhreja muista syistä kuin rakkaudesta: "Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne?" sanoo Herra. Minä olen kyllästynyt oinas-polttouhreihiin ja juotovasikkain rasvaan... Älkää enää tuoko minulle turhaa ruokauhria; suitsutus on minulle kauhistus.” — Jumala ei myöskään odota saman suuruisia anteja kaikilta lapsiltansa. Hän käskee meidän uhrata menestymisemme mukaan. Kenelle hän on enemmän antanut, siltä hän odottaa enemmän, kenelle vähemmän, siltä vähemmän.

- Kyllähän se niin on. Kyllä minäkin antaisin kun vain olisi. Joskus tulee mieleeni ajatus: Jospa voittaisin suuren rahasumman, että voisin siitä antaa seurakunnalle huomattavan osan.
- Eikö tällainen ajattelutapa ole nurinkurinen?
- Mitä tarkoitat?
- Tarkoitan sitä, mitä Jeesus tarkoittaa sanoessansa: «Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.»
- En nyt ymmärrä.
- Jeesus kääkee meidän ensin etsiä Jumalan valtakuntaa, toisin sanoen, antaa Jumalalle ensimmäinen sija sydämessä ja elämässä. Tähän kuuluu myös hänen seurakuntansa tukeminen — ja hän pitää huolen siitä, että saamme kaiken muunkin. Mutta me odotamme häneltä yhä vain enemmän ja lupaamme etsiä hänen valtakuntaansa vasta sitten kun olemme saaneet, mitä odotamme. Eikö oikea järjestys olisi se, että pysähtyisimme ajattelemaan mitä olemme jo saaneet ja mitä jatkuvasti saamme Jumalta sulasta armosta ja antaisimme hänelle menestymisemme mukaan, luottaen hänen lupaukseensa, että hän pitää huolen kaikista tarpeistamme.
- Aivan oikein. Niinhän minä sanoin. Kyllä sitä antaisi, jos olisi mistä antaa.
- Ja kyllähän meillä kaikilla on. Eihän meidänkään seurakunnassamme ole ketään, joka voisi sanoa, ettei hänellä mitään ole.
- Kyllähän sitä on sen verran että toimeen tullaan, mutta ei kaikilla ole niin paljon, että voisivat seurakunnalle antaa.
- Mutta Jumalahan sanoo sanassaan: ”Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta.” Parempi käänös olisi ”satosi esikoisesi”. Jos tätä kehotusta noudatamme, Herra ei koskaan jää ilman. Silloin hän saa osuutensa ensin ja se mitä jää, jaetaan muihin tarpeisiin.
- Tarkoitatko, että pitäisi palkasta aina ottaa seurakunnan osuus ensin ja sitten vasta muiden tarpeiden peittämät summat.

- Eiköhän tällainen tapa olisi tämän Raamatun kohdan hengen mukainen.
- Mutta eihän kukaan niin uskaltaisi menetellä. Täytyyhän elää.
- Kyllä monet näin menettelevät. Eivätkä he kärsi sen tähden puutetta. On totta, että he joutuvat monista vähemmän tärkeistä asioista kieltäytymään. Mutta tämän he tekevät mielellänsä, sillä heille on Kristus ja hänen seurakuntansa kalliimpi.
- Mutta miten tietäisin, kuinka paljon varata Herralle, jos näin menettelin?
- Tämä täytyy jokaisen itse päättää. Jumala ei määrää meille Uuden liiton kristityille kuinka paljon meidän tulee antaa. Hän sanoo vain: antakaa menestymisenne mukaan. Tiedämme, että Vanhan Testamentin aikana Jumala vaati kymmenykset, mutta tähän lakiin emme enää ole sidotut. Monet vieläkin käyttävät tätä Vanhan liiton sääntöä esimerkkinä. Toiset antavat enemmän, toiset vähemmän. Tärkeää on, että olemme omassatunnossamme vakuutetuja siitä, että annamme menestymisemme mukaan ja että voimme antaa sen, mitä annamme, ilolla — sen tähden, että Jeesus on antanut itsensä edestämme. Paavali puhuessaan Korintton seurakuntalaisille antamisesta sanoo: ”En sano tätä käskien, vaan viittaamalla muiden intoon minä tahdon koetella teidänkin rakkaudentenne vilpittömyyttä. Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähden köyhäksi, että te hänen köyhyystään rikastuisitte.” (2 Kor. 8:9)
- En ole koskaan tiennyt, että nuo sanat: ”Hän vaikka oli rikas jne.” esiintyvät Raamatussa antamisen yhteydessä.
- Kyllä asia niin on. Paavali on kertonut korinttolaisille siitä, miten Makedonian seurakunnan jäsenet ilomielin antoivat runsaasti lahjoja pyhien avustamiseen. Sitten hän kirjoittaa: ”Mutta niin kuin teillä on ylenpalttisesti kaikkea: uskoa, sanaa, tietoa, kaikkinaista intoa ja meistä teihin tullutta rakkautta, niin olkaa ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä.” Sitten seuraavat ne sanat, jotka äsken mainitsin.

- Kyllä se niin on, että jos me enemmän ajattelisimme sitä, mitä olemme Jumalalta saaneet, kyllä me varmaan olisimme alttiimpia antamaan lahjoistamme Herralle.
- Aivan oikein. Sanoisimme Paavalin kanssa: ”Minä sain laupeuden... ja meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.” Ja kiitollisina tästä armosta ja laupeudesta me ilomielin käyttäisimme lahjojamme Jumalan nimen kunniaksi.
- On ihmeellinen asia, että Jumalan armo on ollut niin suuri minuakin kohtaan. Minulla itselläni on vain syntiä tarjottavana hänelle ja kuitenkin olen saanut Häneltä niin paljon hyviä lahjoja.
- Sanot oikein, kun sanot että «meillä itsellämme» on vain syntiä. Kaiken muun olemme saaneet Jumalalta. Ja mehän oikeastaan olemmekin vain lahjojemme hoitajia. Jumala on omistaja. Profeetta Haggai kirjoittaa: ”Minun on hopea, Ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot.” Ja Paavali kirjoittaa: ”Ette ole itsenne omat. Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.” Me olemme taloudenhoitajia ja kerran meidän on tehtävä tili Jumalalle siitä, miten hoidimme sen, minkä hän uskoi hoi-toomme.
- Tuota en ole koskaan tullut ajatelleeksi. Täytyypä yrittää muistaa tämä. Varmaan jos näin teen, käytän paljon huolellisemmin kaikkea minulle annettuja lahjoja.
- Kyllä se muistaminen tahtoo olla heikkoa meidän kaikkien kohdalla. Sen tähden on niin tarpeellista, että Jumala itse saa meitä muistuttaa näistä asioista jatkuvasti Sanansa kautta.
- Niin. Kyllä taidat olla oikeassa.

Käytkö kirkossa

Kirkossa käyminen on keskustelun aiheena arka asia. Ihmiset yleensä näet ovat sitä mieltä, että se on jokaisen oma asia ja ettei kenelläkään ole oikeutta puuttua toisten kirkossakäymiseen. Jos keskustelu tästä aiheesta kuitenkin syntyy, melkeinpä aina kiivastuneina puhutaan tähän tapaan: «Ei kirkossa käyminen ketään pelasta. Ne, jotka käyvät kirkossa joka sunnuntai eivät ole yhtään sen pyhempää kuin minäkään. Sunnuntaiaamu on ainut aamu, jolloin voin nukkua vähän pitempään, täytyyhän minun saada lepoa. Kävisin kirkossa, mutta ne, jotka siellä käyvät, ovat niin epäystävällisiä ja uskokullattuja. He katsoisivat minua niin pitkään, jos menisin sinne, etten viitsi mennä.»

On tietysti turhaa puhua kirkossakäymisen tarpeellisuudesta maailman lapsille. Puhe kirkossakäymisestä on väärä lähtökohta. Ensin täytyy syntyä tarve käydä sanankuulossa. Ensin siis on puhuttava synnistä ja sen seurauksista, sitten Vapahtajastamme, joka hankki pelastuksen kaikille ja joka tarjoaa tämän pelastuksen syntiselle Sannansa kautta.

Mutta maailman lapset eivät ole ainoat, jotka laiminlyövät kirkossakäymisen. On paljon niitä, jotka haluavat olla kristityitä ja kantaa kristityn nimeä, mutta eivät käy säännöllisesti sanankuulossa, vaikka heillä olisi siihen mahdollisuus. Jotkut eivät käy ollenkaan. Ja hekin selittäessään poissaolemistaan käyttävät samoja yllämainittuja puolustuksia. Heille on sanottava, mitä Jumala Sanassaan sanoo paikallisesta seurakunnasta ja sanankuulossa käymisestä.

Ensinnäkin heille on osoitettava, että kirkossakäyminen ei ole yksinomaan jokaisen oma asia, johon ei muilla ole lupa puuttua. Hepsrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: «Älkäämme jättäkö omaa seurakunnan kokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottaakamme toisiamme sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän

lähestyvän.« (Hebr. 10:25) Tämän Raamatun kohdan mukaan kehoittaminen kirkossakäymiseen kuuluu jokaiselle Jumalan lapselle. Jos kristitty kiukustuu, kun häntä kehoitetaan, syy ei ole niissä, jotka kehottavat, vaan hänessä, joka ei ota sitä kuullaksensa.

”Kirkossakäyminen ei ketään pelasta.” Aivan niin. Ei kirkossa käyminen sinänsä ketään pelasta. Usko Jeesukseen yksin pelastaa. Mutta on myös totta, että oikean paikallisen seurakunnan tietoinen ja tahallinen hylkääminen kadottaa. Ei voida tietoisesti tehdä syntiä omaatuntoa vastaan ja säilyä uskossa. Jotkut sanovat, että he voivat yhtä hyvin uskoa kotona ollessaankin. Samalla tietoisina siitä, mitä Raamattu opettaa paikallisesta seurakunnasta ja sanankuulossa käymisestä, he eivät tule seurakuntansa tilaisuuksiin, vaikka heillä olisi mahdollisuus tulla. He lohduttavat itseään väärällä tavalla. Ei Kristusta voida erottaa oikeasta paikallisesta seurakunnasta. Se on Hänen perustamansa. Jos me emme sitä tarvitsisi, ei Hän olisi sitä perustanut. Joka kerta, kun olemme poissa seurakuntamme tilaisuudesta ilman pätevää syytä, teemme syntiä. Rikomme kolmannen käskyn.

Päteviä syitä poissa olemiseen on kyllä olemassa, kuten esimerkiksi sairaus, pitkät matkat, välttämätön työ jne. Mutta jokainen ajattelevalainen kyllä tietää, ettei tarve saada nukkua pitempään sunnuntaisin ole mikään pätevä syy. Tulee mieleen eräs tapaus, josta eräs pastori kerran kertoi. Pastori oli mennyt seurakuntalaisen luo tiedustelevaan, miksi häntä ei ollut näkynyt kirkossa. Seurakuntalainen oli vastannut: ”Sunnuntai on ainoa päivä, jolloin voimme nukkua vähän pidempään.” Pastori oli vastannut: ”Nukkukaa rauhassa.” Ja oli lähtenyt pois. Tämä pastori oli niin järkyttänyt asianomaista seurakuntalaista, että oli sen jälkeen säännöllisesti tullut sanankuuloon.

Ei myöskään se, että muut kirkossa kävijät ovat niin epäystävällisiä tai ulkokullattuja ja katsovat minua niin pitkään, jos joskus menen kirkkoon, ole pätevä syy poissaolemiseen. Ei tilanne parannu,

jos jään pois. Minun tulee saapua tilaisuuksiin ja olla esimerkkinä muille ystävällisyydessä ja vilpittömyydessä. Ja jos tulen muutaman kerran, ei minuun enää tuijoteta. Ei myöskään tuomiopäivänä ole apua siitä, että sanomme Tuomarille: ”Olisin tullut sanankuuloon, mutta nuo muut olivat sellaisia ja sellaisia jne.”

Kun uskova ihminen jää pois oikean paikallisen seurakunnan tilaisuuksista ilman syytä, johtuu tämä hänessä olevasta vanhasta ihmisestä, joka ei siedä Jumalan Sanaa ja Jumalan seurakuntaa. Tämän jokaisen Jumalan lapsen tulee tajuta ja tunnustaa, jos hän tahtoo säilyttää puhtaan omantunnon ja säilyä taivaan tiellä. Jos jatkuvasti puolustamme itseämme, kun jäämme pois kirkosta ilman todellista syytä, pian käy niin, että me todella uskomme, ettemme millään voineet tulla. Silloin on vanha ihminen saanut meissä voiton. Me ”nukumme rauhassa”.

Ystävä, Sinä, joka tahdot pelastua ja olla kerran valkoisiin vaatteisiin puettujen joukossa Karitsan edessä, älä hylkää seurakuntaasi. Olemme syntisiä. Vihollisemme ahkerasti toimivat ympärillämme etsien meitä, että voisivat meidät niellä. Emme voi vastustaa heitä omin voimin. Vapahtajamme on perustanut paikallisen seurakunnan meitä varten, että mekin voisimme pysyä apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa. Näin hän tahtoo meitä vahvistaa uskossamme ja antaa meille sitä voimaa, mitä tarvitsemme, että voimme vaeltaa Hänen tahtonsa mukaan. Miten voimme jäädä pois seurakuntamme tilaisuuksista, kun Hän itse kutsuu meitä saapumaan niihin ja lupaa niiden kautta antaa meille taivaallisia lahjoja?

Matkani Amerikkaan

(Matka syksyllä 1966)

Terveisiä matkan varrelta

Tein syksyllä matkan Amerikkaan, synnyinmaahani. Oli kulunut seitsemän vuotta siitä kun olin sieltä lähtenyt ja tullut Suomeen. Matka oli sekä loma- että virkamatka ja kesti kolme kuukautta. Amerikassa ollessani vierailin 21 seurakunnassa, saarnasin n. 30 kertaa, pidin 12 esitelmää (usein rainakuvien avulla), aiheena: Suomi ja Suomen Vapaa Ev. Lut. Kirkko, neuvottelin Amerikassa olevien luterilaisten kirkkojen virkailijoiden ja monien pastoreiden kanssa, ja vierailin omaisteni ja ystäväni luona. Kaiken kaikkiaan matkustin n. 30.000 km. Olen syvästi kiitollinen Jumalalle varjeluksesta matkan aikana.

New Yorkin J. F. Kennedyn lentokentällä, jonne saavuin syyskuun 1 p:nä, oli vastassa rva Kyllikki Cancienne (o.s. Penttinen), teol.kand. Aulis Jalonen ja New Yorkin Betania seurakunnan esimies, Andrew Halla. Rva Cancienne vei meidät autollaan kotiinsa, jossa hänen äitinsä, tohtorinna Essi Penttinen, oli odottamassa. Oli hauska tavata näitä ystäviä, jotka kaikki ovat Suomessa syntyneet ja kasvanneet. Voitte arvata, että keskustelua riitti, kun Amerikassa olevat suomalaiset ja Suomessa ollut amerikkalainen vuorotellen kysyivät kotimaan kuulumisia.

Oli ilo kuulla, että teol.kand. Aulis Jalonen oli hyvin viihtynyt Betania seurakunnan keskuudessa, jossa hän oli lähes vuoden ajan hoitanut kaikkia pastorin tehtäviä. Hän sanoi olevansa kiitollinen siitä, että seurakunta oli ilomielin ottanut vastaan sen Sanan, jota hän oli julistanut. Seurakuntalaiset puolestaan olivat kiitollisia siitä, että he olivat saaneet keskuuteensa uskollisen sananpalvelijan, joka oli itseään säästämättä palvellut heitä kaikilla lahjoillaan. Seuraavana sunnuntaina saarnasin seurakunnan jumalanpalveluksessa ja kerroin

toiminnastamme täällä Suomessa. Kiitin seurakuntaa myös sen kirkkokunnallemme antamasta lahjoituksesta. Tilaisuuteen oli saapunut runsaasti väkeä. Paluumatkallani vietin taas muutamia päiviä seurakunnan keskuudessa. Oli tilaisuus taas julistaa Jumalan Sanaa jumalanpalveluksessa ja keskustella pitkään teol.kand. Jalosen kanssa. Hän ilmoitti ottaneensa vastaan hänelle lähetetyn Hämeenlinnan seurakunnan kutsun ja sanoi palaavansa Suomeen ensi toukokuussa.

New Yorkista matkustin Massachusettsin osavaltioon, jossa vierailin entisten Kansalliskirkon pastoreiden luona. Fitchburgissa, joka on suuri suomalaisten siirtolaisten keskus, saarnasin sunnuntaina sekä suomen- että englanninkielellä ja illalla rainakuvien avulla kerroin Suomesta ja kirkostamme. Viimeksi mainittuun tilaisuuteen oli saapunut n. 200 henkeä. Yleisölle annettiin tilaisuus tehdä kysymyksiä esitelmäni johdosta. Kysymyksistä kävi ilmi, että kirkkomme menestys täällä Suomessa on sydämen asiana siellä olevilla uskonveljillä ja -sisarilla. Fitchburgin entisen Kansallisseurakunnan pastori on R. J. L. Aho, tri G. A. Ahon veljen poika, joka hallitsee niin hyvin suomenkielen ja tuntee niin hyvin Suomen olot ja suomalaiset (savolaisten kaskutkin), että on vaikeaa uskoa, ettei hän ole koskaan Suomessa edes käynyt.

Seuraava vierailupaikka oli Ohion osavaltio. Siellä saarnasin ja esitelmöin useissa seurakunnissa ja vierailin monien ystävien luona, mm. tri ja rva G. A. Ahon luona, jotka nykyään asuvat Painesville nimisessä pienessä kaupungissa. Tri Aho on nyt eläkkeellä vaikka tätä on vaikea uskoa, kun seuraa hänen työohjelmaansa. Hän näet toimii apulaispastorina eräässä suuressa Missourisynodiin kuuluvassa seurakunnassa, jossa hän pitää joka sunnuntai raamattutunnin, saarnaa kerran kuukaudessa ja vierailee jatkuvasti sairaiden luona. Tämän lisäksi hän myös jatkuvasti tekee kirjallista työtä. Hänen kirjoituksensa säännöllisesti ilmestyvät 'Auttaja'-lehdessä, hän on hiljattain kääntänyt suomenkielelle Missourisynodin julkaisemia hartauskirjoituksia, jotka Evankeliumiyhdistys on julkaissut kirjana ja valmistaa nyt uutta saarnakirjaa.*¹ Tri ja rva Aho asuvat pienessä viihtyisässä omakotitalossa, jonka alakertaan tri Aho on rakentanut saunan. Kodissa oli paljon muistoja Suomessa oloajalta — suoma-

*) Gustaf A. Aho: Elävän veden virtoja, III painos, STLK 2008

laisia tauluja, ryijyjä, liinoja ja veistoksia. Oli erittäin rohkaisevaa saada keskustella monista asioista tri Ahon kanssa, etenkin kirkkomme koskevista asioista. Hän vielä suurella mielenkiinnolla seuraa kirkkomme toimintaa ja Amerikasta päin monin tavoin sitä tukee.

Matkani aikana vierailin myös sekä isäni että yhdeksän sisaruseni luona. Isäni asuu vielä Pohjois-Dakotassa olevalla maatilallaan, jossa hän on viettänyt suurimman osan elämästään. Sisaruksia asuu viidessä eri osavaltiossa sekä Kanadassa. Isäni täytti viime syyskuussa 86 vuotta. Vaikka hän ei ole koskaan Suomessa käynyt, hän on monessa suhteessa suomalainen tavoiltaan nauttien niin suuresti suomalaisesta saunasta.

Lokakuussa osallistuin entisen Kansalliskirkon pastoreiden kokoukseen, joka pidettiin St. Louisissa, Missourin osavaltiossa. Kaupungissa on Missouri-synodin päämaja ja suurin teologinen korkeakoulu. Mahdollisuus tällaisen kokouksen pitämiselle oli varattu kirkkokuntien yhtymissopimuksessa. Kokouksen ohjelma oli laadittu pastoreiden ehdotuksien perusteella. Läsnä olivat Missouri-synodin johtaja, tri Harms, kaksi varajohtajaa, kaksi teologisen korkeakoulun professoria, 22 pastoria, yksi teologian ylioppilas ja yksi teologian kandidaatti. Kokouksessa keskusteltiin mm. siitä, miten voidaan hoitaa suomenkieltä tarvitsevia Amerikassa ja Kanadassa, nykyisestä opillisesta tilanteesta Missouri-synodissa ja yleisestä kirkollisesta tilanteesta maailmassa. Keskustelusta kävi ilmi, että entiset Kansalliskirkon pastorit ovat miltei kaikki suuresti huolissaan siitä uudesta suunnasta, johon Missouri-synodissa sekä opin että käytännön asioissa kuljetaan.

Kokouksen yhteydessä oli tilaisuus keskustella tri Harmsin kanssa. Hän pyysi välittämään lämpimät terveisensä uskonveljille ja sisarille Suomeen. Samana iltana sain tilaisuuden vierailla tri ja rva J. E. Nopolan kodissa. Tri Nopola toimii edelleen «Auttaja» -lehden toimittajana ja samalla hoitaa erästä toistakin virkaa Missouri-synodin Concordian kirjapainossa. Seuraavana päivänä tapasin Missouri-synodin eurooppalaiskomitean entisen jäsenen, tri H. A. Mayerin, joka on useita kertoja vieraillut täällä Suomessakin ja joka on nyt siirtynyt eläkkeelle. Niinä vuosina, joina tri Mayer toimi em. komitean jäsenenä, hän osoittautui uskolliseksi kirkkomme ystäväk-

si, joka jaksoi tarkasti seurata toimintaamme ja oli aina valmis antamaan tarpeellista neuvoa. Iloitsen, että kirkkomme johtokunta saadessansa kuulla hänen eläkkeelle siirtymisestään, oli lähettänyt hänelle kiitoskirjeen ja pienen muiston kiittollisuuden osoituksena. Samana päivänä tapasin myös tri H. Koppelmanin, joka tulee tulevaisuudessa hoitamaan tri Mayerin tehtäviä. Hänellä oli paljon kysyttävää kirkostamme ja sen toiminnasta. Olin iloinen, että sain henkilökohtaisesti esitellä hänelle kirkkomme ja kertoa suunnitelmistamme. Hän sanoi tulevansa Eurooppaan ensi keväänä ja toivoo silloin vovansa käydä myös Suomessa.

Springfieldissä, Illinoisissa, vierailin professori G. I. Ahon (tri G. A. Ahon poika) luona ja tapasin myös muita Springfieldin teologisen korkeakoulun professoreita sekä myös koulun johtajan, tri Preusin. Springfieldin korkeakoulu tunnetaan konservatiivisena oppilaitoksena ja tämä piirre tulikin ilmi keskustelussa näiden miesten kanssa. Jumala auttakoon kaikkia koulun opettajia pysymään lujina ja saamaan äänensä kuulumaan kirkkokunnassa.

Ylä-Michiganissa ollessani olin seitsemän eri seurakunnan vieraana. Päämajani oli Covingtonin seurakunnan pappila, jonka isäntänä on nyt entinen seurakuntalaiseni, pastori Eric Vuorinen Torontosta, joka viime kesänä vihittiin saarnavirkkaan. Covingtonista saatoin mukavasti matkustaa muihin seurakuntiin, koska eräs seurakunnan jäsen antoi uuden autonsa käyttööni. Covingtonin ja lähellä olevat Amasan ja Beechwoodin seurakunnat ovat ne seurakunnat, joita ensin hoidin pastoriksi valmistuttuani. Oli sydäntälämmittävää tavata näitä rakkaita uskonveljiä ja -sisaria, jotka mielenkiinnolla kuuntelivat sekä Jumalan Sanan julistusta että kuulumisia Suomesta ja kirkkostamme. Covingtonissa oli tilaisuus henkilökohtaisesti kiittää seurakuntaa niistä lahjoista, joita kirkkomme on saanut ja yhä saa seurakunnalta. Samoin Calumetissa ollessani sain tilaisuuden kiittää siellä olevaa seurakuntaa saaduista lahjoituksista.

Michiganista matkustin Kanadaan Toronton kaupunkiin. Siellä vierailin Beethlehem -seurakunnan keskuudessa. Seurakunta on se, jonka palveluksessa olin ennen Suomeen tuloani. Sen pastorina on nykyään veljeni Carl Efraimson. Siellä oloaikani seurakunta vietti 40 -vuotisjuhlaansa. Sain kunnian olla juhlapuhujana tilaisuudessa.

Tulen kauan kiitollisin mielin muistamaan sitä sydämellistä vastaanottoa, jonka sain seurakunnan taholta. Suurella innolla kuunneltiin Sanaa ja tahdottiin kuulla kirkostamme ja sen toiminnasta. Ennen lähtöäni sain myös ottaa vastaan lahjoituksen kirkkoamme varten.

Vaikutelmia matkalta

”Oliko Amerikka muuttunut poissaoloaikanaanne?” Tähän kysymykseen olen joutunut vastaamaan kaikkialla, missä olen liikkunut täällä Suomessa matkani jälkeen. Ehkä sama kysymys kiinnostaa tämän lehden lukijoita.

Kun maan kansalainen oltuaan seitsemän vuotta poissa kotimaastaan palaa sinne, hän ei niinkään kiinnitä huomiota siihen, miten tämä maa on muuttunut, vaan jatkuvasti vertaa tämän maan oloja ja elämää siihen elämään ja niihin oloihin, joihin hän on poissaoloaikanaan tottunut. Näin oli asianlaita ainakin minun kohdallani. Mutta ajateltuani kysymystä nyt jälkeinpäin huomaa kuitenkin kotimaassani tapahtuneen muutostakin. Huomattava muutos, tai ehkä parempi sana olisi kehitys, oli esimerkiksi tapahtunut kulku- ja tiedotusvälineiden piirissä. Hyvät tiet, suuret autot, hyvät lentoyhteydet, television yleistyminen ja kaukopuhelujen suorittamisen yksinkertaistuminen olivat aiheuttaneet sen, että suuresta maasta oli tullut huomattavasti pienempi. Ei mitään aluetta enää voinut leimata «maaseutulaiseksi». Kaikkialla puhuttiin samoista asioista ja oltiin tietoisia siitä, mitä muuallakin tapahtuu. Ne asiat, jotka olivat ennen kuuluneet yksinomaan suurkaupunkilaiseen elämään, eivät olleet enää vieraista pienillä paikkakunnilla asuville. Huomasin myös, että oli enemmän kiinnostusta kulttuuriin ja lukemiseen. Tämä kai lähinnä johtuu siitä, että yhä suurempi osa amerikkalaisista saa enemmän koulutusta ja monet aikuisetkin käyvät koulua iltaisin ja vapaa-aikanaan.

Mutta suurin muutos oli mielestäni tapahtunut kirkollisella alalla. Tämä muutos näkyy selvästi nyt matkan päätyttyä, kun ajattelen matkani aikana muodostunutta kokonaiskuva. En tietysti voinut seurata kaikkien eri kirkkojen toimintaa. Seurasin etupäässä tilannetta Luterilaisessa Kirkossa – Missouri-synodissa, johon entinen Kansalliskirkkokin nyt kuuluu. Tässä kirkkokunnassa suurin muutos oli tapah-

tunut siinä, että nyt korostettiin määrättyjä asioita, toisia joita enemminkin oli korostettu, ei nyt korostettu lainkaan, ja sallittiin sitä, mitä ei ennen ole sallittu.

Sekä kirkon kirjallisuudessa että seurakunnissa korostettiin melkein yksinomaan «todistuksen antamista ulkopuolella oleville». Luterilaista nimeä kantavien kirkkojen yhteyden saavuttamiseen kiinnitettiin myös erittäin paljon huomiota. Vähemmän huomiota annettiin opin puhtauden säilyttämiselle ja väärän opin määrälle. Päinvastoin, etenkin kirjallisuudessa, kehoitettiin ymmärtämään muita näkökantoja. Joskus sain sen käsityksen, että kehotuksen antaja piti kaikkia eri uskonnollisia näkökantoja yhtä oikeina ja ettei hän ollut vakuuttunut siitä, että on olemassa absoluuttinen totuus.

Esimerkkinä siitä, että kirkossa nyt sallitaan sitä, mitä ei ole ennen sallittu, voin mainita seuraavat viime aikoina kirkon kirjallisuudessa esiintyneet mielipiteet: Raamatusta ei tule käyttää sanaa «erehlymätön», sielu ei jää eloon kuoleman jälkeen vaan ihminen alkaa uudelleen elää vasta ylösnousemuksessa, luomiskertomus voidaan tulkita kuvaannollisesti — sen ei tarvitse olla historiallinen tapahtuma. Näitä Raamatun sanasta poikkeavia julkisesti esitettyjä mielipiteitä ei ole tietääkseni viralliselta taholta torjuttu.

Vaikka tällaista huolestuneisuutta herättävää muutosta oli havaittavissa, oli samalla rohkaisevaa havaita, etteivät läheskään kaikki seurakunnat ja pastorit olleet tämän uuden suunnan kannalla. Etenkin entisen Kansalliskirkon seurakunnat ja pastorit olivat miltei kaikki pysyneet vanhassa kannassaan ja suuresti surivat sitä, että järkeisoppi ja ekumeeninen henki olivat saaneet niin suuren jalansijan kirkossaan. Oli suuresti rohkaisevaa keskustella entisten työtovereitteni ja monien seurakuntalaisten kanssa, jotka tahtovat pysyä uskollisina Raamatun sanalle ja luterilaiselle tunnustukselle ja jotka Jumalalta apua pyytäen taistelevat tämän nykyisen maailmanajan Raamatun sanaa vastustavia voimia vastaan. Jumala auttakoon heitä ja meitä kaikkia tässä taistelussa. Muistakaamme jatkuvasti rukoilla näiden uskonveljien ja -sisarten puolesta.

Mitä tulee siihen, että kirkossa korostetaan «todistuksen antamista ulkopuolella oleville», pidän tätä sinänsä ilahduttavana asiana. Kirkon tehtävähän on tehdä kaikki kansat Jeesuksen opetuslapsiksi.

Vieraillessani eri seurakunnissa en voinut olla ihmettelemättä sitä, että evankelioimistyötä tehtiin niin tarmokkaasti. Seurakuntalaiset kävivät säännöllisesti tapaamassa paikkakunnalla olevia kirkkoon kuulumattomia henkilöitä, joista oli luettelo seurakunnassa. Vierailut eivät päättäneet, kun jonkun henkilön luona oli kerran käyty. Jonkin ajan kuluttua käytiin uudelleen tapaamassa häntä. Vierailujen yhteydessä ei ainoastaan kutsuttu henkilöitä seurakunnan tilaisuuksiin, vaan heille myös todistettiin Vapahtajasta. Usein jätettiin myös jotakin hengellistä kirjallisuutta kotiin. Pastorille ilmoitettiin silloin, kun joku osoitti olevansa kiinnostunut seurakunnasta ja kaipasi sielunhoitoa. Pastori jatkuvasti kokoontui evankelioimistyöntekijöiden kanssa. Kokouksissa keskusteltiin lähetystyön menettelytavoista Jumalan sanan valossa.

Tämä kaikki, kuten jo mainitsin, ilahdutti. Mutta samalla seurattessani sitä henkeä joka yleensä vallitsi seurakunnissa en voinut olla ajattelematta: Onkohan seurakunnissa korostettu tätä «todistuksen antamista» siten, että monien mielessä Raamatun sanassa tiukasti pysyminen ja tunnustuksellisen luterilaisuuden periaatteiden noudattaminen ovat vähemmän tärkeitä asioita, jotka eivät oikein sovi yhteen lähetystyön tekemisen kanssa, ovat jopa sille haittana? Olisi ikävää, jos näin on tapahtunut, sillä se lähetystyö, johon Vapahtajamme kehottaa, noudattaa tiukasti joka kohdassa Raamatun sanaa. Hänen lähetyskäskyynsä sisältyvät sanat: ”opettamalla heitä pitäämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää.” (Mt. 28:20)

Eräs ihastuttava piirre amerikkalaisessa seurakuntaelämässä oli se, että kirkot olivat sunnuntaisin kaikkialla miltei täynnä kuulijoita. Monissa seurakunnissa ei riittänyt yksi jumalanpalvelus, oli pidettävä kaksi, joskus kolmekin. Oli sydäntälämmittävää katsella, kun lapset ja nuoret tulivat vanhempinsa mukana kirkkoon.

Jokainen ulkomailta tullut, joka seuraa kirkollista toimintaa Amerikassa, varmaan myös ihmettelee sitä, miten monet seurakuntalaiset pitävät kirkkoansa aivan kuin toisena kotinaan ja miten paljon aikaa he uhraavat seurakuntatyölle. Tapasin paljon nuoria ihmisiä, joiden elämä näytti keskittyvän melkein kokonaan seurakuntaan. Monissa tapauksissa koko perheet olivat läsnä pyhäkoulussa, lapset oppilaina, vanhemmat opettajina, kaikki olivat myös laulukuo-roissa, osallistui-

vat raamattutunteihin ja vielä kaiken lisäksi riitti aikaa käydä kirkkoa siivoamassa, mainoslehtiä jakelemassa, sairaita tapaamassa jne. Jos perheessä oli aivan pieniä lapsia, vanhemmat vuorotellen osallistui-
vat tilaisuuksiin. Monet toivat pienetkin lapsensa kirkkoon sunnun-
taiaamuisin. Eihän tietystikään jokainen seurakuntaan kuuluva perhe
ole samalla tavalla mukana seurakuntatyössä, mutta ihmetellä täytyy
kuinka suuri prosentti kuitenkin aktiivisesti siihen osallistuu.

Matka on nyt takanapäin. Olen suuresti kiitollinen monille Ame-
rikassa oleville seurakunnille ja ystäville siitä miten sydämellisesti
he ottivat minut vastaan ja miten alttiisti he minua monin tavoin pal-
velivat. Kiitän ennen kaikkea Jumalaa varjeluksesta ja siitä, että hän
matkan kautta opetti, varoitti, lohdutti ja rohkaisi minua. Toivon,
että voin käyttää sitä, mitä matkan kautta sain, siten, että se voi mui-
takin rohkaista ja vahvistaa ja voi kehottaa heitä olemaan «lujat, jär-
kähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä.»

”Auttajan” ääni lakannut

Vuonna 1906 alkoi Amerikan Yhdysvalloissa ilmestyä suomen-
kielinen viikkolehti, «Auttaja». Sen perustaja oli pastori Pekka Vuo-
ri. Lehden eräänä tarkoituksena oli toimia Suomesta Amerikkaan
siirtyneen evankelisen kansan yhdyssiteenä. Vaikka lehti oli yksi-
tyisten perustama, siitä kuitenkin pian tuli Amerikan Ev. Lut. Kan-
salliskirkon äänenkannattaja, jona se toimi siihen asti kunnes Kan-
salliskirkko vuonna 1964 liittyi Luterilaiseen Kirkkoon — Mis-
sourisynodiin. Sen jälkeen se vielä ilmestyi tämän kirkkokunnan
toimesta viikkolehtenä ja vuodesta 1965 alkaen kerran kuukaudessa'
Tämän vuoden [1967] heinäkuussa ilmestyi lehden viimeinen nume-
ro. Kirjoittaessaan siitä, miksi lehti lakkasi ilmestymästä, tri J. E.
Nopola, lehden monivuotinen ja viimeinen toimittaja sanoo: «Leh-
den julkaiseminen on lopetettava, koska tilaajien luku on kovin pieni
ja painokustannukset ovat korkeat. Kolmantena tekijänä oli se, että

monet lukijat halusivat uutislehteä, jossa olisi kerrottu seurakuntien kokouksista ja toiminnasta, mutta se ei enää ole mahdollista.«

”Auttaja” on tuttu myös monille ”Luterilaisen” lukijoille. Sen perustamisesta saakka sitä on Amerikasta käsin tilattu monille Suomes-
sa oleville sukulaisille ja ystäville ja useat, tutustuttuaan siihen, ovat tilanneet sen itselleen. Lehdessä on kautta vuosien julkaistu kirk-
komme pastorien kirjoituksia ja samoin on Luterilaisessa usein ollut lainauksia Auttajasta.

Luimme Auttajan viimeisen numeron haikein mielin. Tuntui ikä-
vältä, että tämän evankelisen ja puhdasta Jumalan Sanaa sisältävän
lehden ääni oli nyt lakannut. Yli 60 vuotta se palveli monia tuhansia
Amerikan suomalaisia, tarjoten heille hengellistä ravintoa. Etenkin
sen ilmestymisen ensimmäisten 40 vuoden aikana, jolloin Kansallis-
kirkossa oli pastoreista kova puute ja monet saivat osallistua suo-
menkieliseen jumalanpalvelukseen ainoastaan muutaman kerran
vuodessa, oli lehden saapuminen erittäin odotettu ja tärkeä tapaus.
Jokaisessa numerossa oli runsain määrin sielun ravintoa, joka vah-
visti ja virvoitti nälkäisiä lukijoita. Lehti oli myös tehokas lähetys-
työn väline. Sen kautta useat tulivat tuntemaan Vapahtajansa ja tu-
tustuivat Kansalliskirkkoon. Auttaja oli myös niitä harvoja suomen-
kielisiä hengellisiä lehtiä, joka etenkin myöhäisempinä vuosina toimi
tunnustuksellisen luterilaisuuden puolesta. Ne henkilöt, jotka kautta
vuosien uhrasivat voimansa ja aikansa, että Auttaja saattoi sisältö-
rikkaana, usein hyvin vaikeissakin olosuhteissa, säännöllisesti ilmes-
tyä, ansaitsevat tunnustuksen. Se työ, minkä he tekivät oli kallista
työtä, mikä varmasti kantoi ja yhä kantaa hedelmää.

Iloitsimme siitä, että Auttajan tilaajat on nyt liitetty Luterilaisen
tilaajien joukkoon. Auttajan viimeisessä numerossa toimittaja näet
ilmoittaa: Luterilainen tulee Auttajan tilaajille niin monta kuukautta,
kuin he ovat maksaneet Auttajan tilausta elokuusta eteenpäin Toi-
vomme, että kun tämä aika tulee täyteen, on lehdestämme tullut näil-
le uusille tilaajille niin hyvä ystävä, että he tahtovat jäädä sen vaki-
tuisiksi tilaajiksi.

Julistakaamme Herran suuria tekoja tulevillekin sukupolville

Oletko muistanut seurakuntaasi testamentissasi

Vanhemmat tavallisesti tahtovat pitää huolen siitä, että heidän lapsillaan on paremmat mahdollisuudet edistyä ja menestyä tässä elämässä kuin oli heillä itsellään. Sen tähden he tekevät kaikkensa, että lapset voivat käydä koulua niin pitkälle kuin mahdollista, he avustavat heitä taloudellisesti ja testamenttaavat heille omaisuutensa. On oikein, että vanhemmat suovat lapsilleen mahdollisuuden varttua viisaudessa ja auttavat heitä, niin että he voivat tulla toimeen tässä elämässä. Tämä kuuluu heidän velvollisuuksiinsa. Mutta valitettavaa on, että niin monet kristityt vanhemmat pitävät vähemmän tärkeänä lastensa hengellistä varttumista ja sitä hengellistä perintöä, jonka voivat heille jättää. Tämä on valitettavaa, sillä mitä hyötyä on lapsille siitä, että heillä on hyvä toimeentulo, tässä elämässä, jos he saavat vahingon sielullensa. Mooses puhuessaan Israelin kansalle Jumalan käskystä sanoi: "Ole vain varuillasi ja ota itsestäsi tarkka vaari, ettet unhota, mitä omin silmin olet nähnyt ja ettei se lähde sinun sydämestäsi koko elinaikanasi, vaan että ilmoitat sen lapsillesi ja lastesi lapsille..." (5 Moos. 4:9).

Velvollisuus huolehtia tulevien sukupolvien hengellisestä toimeentulosta ei kuulu ainoastaan kristityille vanhemmille. Se kuuluu kaikille kristityille. Psalmin kirjoittaja sanoo: "Älä Jumala minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan sinun käsi-vartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville." (Ps. 71:18) Hän sanoo myös: "Sukupolvi ylistää sukupolvelle sinun tekojasi ja he julistavat sinun voimallisia töitäsi." (Ps. 145:4). Ennen kaikkea Jumala tahtoo meidän kauttamme julistaa tuleville sukupolville sitä suurta työtä, jonka Hän suoritti Pojassansa, Jeesuksessa ja jonka Hän ilmaisee Sanassansa mm. näin: "Jumala oli

Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." (2 Kor. 5:19). "(Kristuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7) teille, "jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen" (1 Piet. 1:5). Me saamme kiittää juuri menneitä sukupolvia siitä, että olemme kuulleet tästä suuresta työstä ja tulleet osallisiksi iankaikkisesta perinnöstä. Eikö meidän kiitollisuudesta ja rakkaudesta Jeesukseen tulisi auttaa tulevia sukupolvia pääsemään osallisiksi samasta perinnöstä?

Eräs tapa, miten voimme auttaa tulevia sukupolvia tässä suhteessa, on se, että testamenttaamme osan omaisuudestamme ja varoitamme Herran seurakunnalle. Me emme voi jäädä tänne puhumaan "vielä tuleville", mutta Herran seurakunta jää tänne julistamaan Herran suuria tekoja. Me voimme auttaa seurakuntaa suorittamaan tätä tehtävää jättämällä sille siitä, mitä Herra on meille antanut ja mitä emme voi viedä mukanamme, kun täältä lähdemme. Jumalan tahto on, että seurakunta toimii niiden lahjojen avulla, jotka hänen lapsensa antavat vapaaehtoisesti rakkaudesta Jeesukseen. Jättämällä seurakunnalle niitä maallisia lahjoja, jotka olemme Herralta saaneet, teemme samalla mahdolliseksi sen, että tulevat sukupolvet saavat sen "luvatun iankaikkisen perinnön" (Hebr. 9:15), sen turmeltumattoman ja saastumattoman ja katoamattoman perinnön, "joka taivaassa on säilytettyä teitä varten.

Kun eräs vanha uskovainen mies ilmoitti, että hän aikoo jättää osan omaisuudestaan seurakunnallensa, monet ihmettelivät. Jotkut sanoivat hänelle: "Mutta teillähän on paljon lapsia. Eikö teidän pitäisi jättää enemmän heille". Tähän mies vastasi: "Lapseni ovat kaikki terveitä. Heillä on terve järki, terveet kädet ja jalat. Heissä on Jumalan istuttama halu elää ja tulla toimeen tässä elämässä. Uskon, että he kyllä pitävät huolen siitä, että saavat elatuksensa. Mutta heidän hengellinen toimeentulonsa on toinen asia. Tässä suhteessa he ovat paljon enemmän apuni tarpeessa. Tiedän, että henki tosin on altis, mutta liha on heikko. Tiedän, että voimakkaat henkivallat tulevat ankarasti taistelemaan heitä vastaan. He tarvitsevat sitä tukea ja apua, mitä seurakunta voi heille tarjota. Haluan auttaa seurakuntaa tarjoamaan sitä heille. Ja kun he seurakunnan avulla etsivät ensin

Jumalan valtakuntaa, antaahan Herra heille kaiken muunkin. Näin hän sanassaan lupaa."

On ollut paljon tapauksia, että uskovaisten omaisuus on jäänyt kaikki ihmisille, jotka ovat käyttäneet sen synnin palveluun. Me emme varmaankaan tahtoisi, että se mitä Jumala on meille antanut elämämme aikana, joutuisi palvelemaan syntiä. Varmaan hartain rukouksemme on, että se voisi palvella sekä omaistemme että muiden iankaikkista autuutta. — Jumalalle kiitos, on ollut toisenkinlaisia tapauksia. Jumalan lapset ovat jättäneet osan omaisuudestaan ja varoistaan Herran seurakunnalle. Näin he vieläkin julistavat Jumalan suuria tekoja lapsilleen ja lastenlapsilleen ja muille vielä tuleville. Heidän tekonsa on esimerkkinä meille, jotka kerran myös täältä lähdemme tyhjin käsin. Tätä lähtöpäiväämme emme tiedä. Nyt on siis aika järjestää asiamme niin, että voimme seurakunnan kautta julistaa Herran suuria tekoja tuleville sukupolville.

Missouri-synodin opillinen tilanne

Tunnustuksellisen luterilaisen kirkon tilanne maailmassa on tällä hetkellä erittäin vakava. Järkeisoppi näyttää saavan aina enemmän ja enemmän jalansijaa lähes kaikkialla. Tilanne etenkin Missouri-synodissa on hälyttävä. Ensi heinäkuussa kirkon varsinaisessa kokouksessa on esillä kaksi asiaa, joiden esille ottaminen jo osoittaa, että kaikki ei ole hyvin tässä kirkossa, joka on ennen ollut tunnustuksellisen luterilaisuuden tukipylväs. Kokous näet aikoo päättää, liittyykö kirkko Luterilaiseen Maailmanliittoon (LML) ja solmiiko se saarnatuoli- ja ehtoollisyhteyden Amerikan Luterilaisen Kirkon kanssa, joka on LML:n jäsenkirkko. Missourisynodin teologinen komitea on hiljattain [19.2.1969] antanut lausunnon, jossa se sanoo että jäsenyys LML:ssa ei ole Raamatun vastaista.

Meidän kirkkomme on viimeisten vuosien aikana lähettänyt Missouri-synodille useita kirjeitä ja lausuntoja, joissa olemme osoittaneet Raamatun sanan perusteella, että LML ei ole oikeaoppinen kirkkoliitto. Mikään tunnustuksellinen luterilainen kirkko ei voi siis olla sen jäsenenä. Kirkollinen yhteys Amerikan Luterilaisen Kirkon kanssa ei ole mahdollista samoista syistä.

Se, että niin monet Missouri-synodissa, johtohenkilöistä lähtien, eivät näe mitään Raamatun sanan vastaista LML:oon liittymisessä ja yhteyden solmimisessa Amerikan Luterilaisen Kirkon kanssa osoittaa miten kauas on kuljettu siltä tieltä, jota kirkko vielä kulki n. 30 vuotta sitten. Silloin se hyväksyi ns. Brief Statementin. Tässä oppilauseessa selvin sanoin hylättiin sellainen kirkollinen yhteys, jota liittyminen LML:oon ja yhteyden solmiminen Amerikan Luterilaisen Kirkon kanssa edellyttävät.

Kirkkomme [STLK] viimeisessä kirkkokunnan kokouksessa [1967] annettiin oppikomitean tehtäväksi ottaa selvää Missouri-synodin opillisesta tilanteesta. Asiaa on tutkittu ja viime kuukauden aikana [1969] jaettiin seurakunnissa monisteet, joissa selostetaan nykyistä tilannetta Missouri-synodissa.

Missouri-synodin heinäkuussa [1969] pidettävä kokous tulee olemaan ratkaiseva.^{*)} Rukoilkaamme, että Jumala siunaisi kokousta siten, että sen tuloksena olisi kirkkokunnassa todellinen parannus ja että kirkko kokonaisuudessa palaisi tunnustuksellisen luterilaisuuden tielle.

Oletko, ystävä, pysähtynyt ajattelemaan, miten suuri asia on se, että meidän kirkossamme on säilynyt yksimielisyys opissa? Tämä on Jumalan antama kallis lahja meille. Älkäämme unohtako kiittää hänestä siitä. Osoittakaamme kiittolisuuttamme käyttämällä hyväksemme niitä tilaisuuksia syventyä Raamatun oppiin, joita meille jatkuvasti suodaan. "Pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän joka antoi lupauksen, on uskollinen; ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin töihin; äl-

^{*)} Ko. kokous päätti enemmistön äänillä saarnatuoli- ja ehtoollisyhteyden solmimisesta Amerikan Luterilaisen Kirkon kanssa, ja siirsi LML:oon liittymisen asian vuoteen 1971.

käämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuin enemmän näette tuon päivän lähestyvän." (Hebr. 10:23-25)

Kirkon tehtävä

Aina vain voimakkaampana kaikuu kaikkialla ääni, joka julistaa: "Kirkossa enemmän eettistä opetusta, vähemmän Raamatun "taruja". Kirkko mukaan poistamaan maailmasta epäoikeudenmukaisuutta, nälkää, sairautta ja kaikkia sosiaalisia epäkohtia — vähemmän huomiota iäisyysasioille." Ääni tulee maailman taholta, kuten voimme odottaa, mutta ääni kuuluu myös voimakkaana ulkonaisen kirkon sisäpuolelta.

Jos kirkko noudattaa tämän äänen kehotusta, se luopuu varsinaisesta tehtävästään. Tämän tehtävän Jeesus määritteli sanoessaan: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää." (Matt. 28:19,20) Siellä missä tätä tehtävää hoidetaan uskollisesti, siellä tapahtuu myös yhteiskunnallisten epäkohtien poistamista. Sillä evankeliumin synnyttämät Jumalan lapset rakastavat ja auttavat lähimmäisiään ja yksityisinä kristittyinä toimivat yhteiskunnan parantamiseksi. Mutta jos kirkko laiminlyö tämän varsinaisen tehtävänsä ja kiinnittää huomionsa yhteiskunnallisiin ongelmiin, se vain yrittää poistaa oireita eikä oireiden aiheuttajaa. On sopivasti sanottu, että kirkon tehtävä ei ole tehdä syntisten olosuhteita täällä maailmassa niin mukaviksi kuin mahdollista, vaan sen tehtävä on pelastaa syntiset iankaikkisesta kuolemasta. Kivun lievittäminen on hyvä asia, mutta eikö tehdä väärin, jos ei kivun syytä poisteta, niin että parantuminen voi tapahtua?

Kaikki epäoikeudenmukaisuus, pahuus ja kärsimys maailmassa johtuu siitä, että synti on erottanut ihmiset Jumalasta. Synnille on vain yksi parantava lääke — Jeesus ja se pelastus, jonka hän hankki koko maailmalle. Tätä lääkettä tarjotaan syntisille, kun evankeliumin sanomaa puhtaasti julistetaan ja opetetaan. Evankeliumin sanan uskominen ei lainkaan merkitse sitä, että sen jälkeen säästytään kaikelta vaivalta ja kärsimykseltä. Mutta se merkitsee vapautta synnin orjuudesta, pelastusta iankaikkisesta kuolemasta ja sitä, että kaikki kärsimys, minkä Jumala sallii, vaikuttaa Jumalan lapsen parhaaksi. Se merkitsee myös sitä, että rakkaudesta Jeesukseen toimitaan yhteiskunnan hyvinvoinnin edistämiseksi.

Siis kaikukoon keskuudessamme tänä pääsiäisenä ja aina sanoma Jeesuksen rististä ja Jeesuksen ylösnousemuksesta, olkoonkin että tämä sanoma on hullutusta maailmalle. "Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima." (1 Kor. 1:18.)

Pysykäämme keskinäisessä yhteydessä

Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa. Apt. 2:42

Yllä olevat sanat kuvaavat Jerusalemissa olevan ensimmäisen kristillisen seurakunnan elämää. Tästä seurakunnasta annetaan hyvä todistus Raamatussa. Sanotaan, että seurakunnassa "oli yksi sydän ja yksi sielu", seurakunnan jäsenet 'Julistivat evankeliumin sanaa' ja "pitivät kaikkea yhteisenä". Seurakuntalaisten pysyminen keskinäisessä yhteydessä oli välttämätöntä tällaisten uskonhedelmien syntymiselle. Teemme oikein siis, jos seuraamme seurakunnan esimerkkiä tässä suhteessa.

On totta, että kaikki Jumalan lapset eli tosi uskovaiset ovat "yhtä Kristuksessa Jeesuksessa" kuten apostoli Paavali sanoo kirjeessään galatalaisille. Tämä on se "pyhien ihmisten yhteys", joka tunnustetaan uskon tunnustuksessa. Sen perustuksena on usko Jeesukseen.

Mutta missä tämä sisällinen, näkymätön yhteys on, siellä se ilmenee myös näkyvällä tavalla. Toisin sanoen, nämä uskovaiset koontuvat yhteen paikallisseurakuntana. Yhdessä he palvelevat Jumalaa ja käyttävät armovälineitä niiden kanssa, joilla on sama usko ja tunnustus kuin heilläkin. Näin tekivät nämä Jerusalemin seurakunnan jäsenet. He olivat "alati pyhäkössä" ja kokoontuivat myös kodeissa. Tällä tavalla he harjoittivat tätä keskinäistä yhteyttä ja pysyivät siinä. Tämä oli suurena tekijänä heidän uskossa säilymisessään. Sillä asia on niin, että me uskovaiset tarvitsemme toinen toistamme. Uskomme vahvistuu, kun saamme yhdessä sitä tunnustaa ja yhdessä Jumalaa palvella.

Se tuttu kertomus pastorista, joka meni tapaamaan erästä seurakuntalaista, joka oli pitkän aikaa ollut pois Sanan kuulosta, mielestäni hyvin kuvaa, kuinka tärkeää on, että me todella harjoitamme näkyvällä tavalla tätä keskinäistä yhteyttä. Kerrotaan, että pastori tapasi seurakuntalaisen kodissaan istumassa takan ääressä. Pastori ei puhunut mitään, vaan erotti yhden hiilen hiiloksesta ja katseli seurakuntalaisen kanssa, kuinka hiili sammui.

Pysykäämme ystävät keskinäisessä yhteydessä. Rohkaiskaamme ja vahvistakaamme toinen toistamme. Kantakaamme toinen toistemme kuormia, ettei uskomme sammua, ettemme uuvu matkallamme, vaan saamme pitää omanamme ne kalliit lahjat, jotka Jeesus ansaitsi meille ja koko maailmalle pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, ja että saavutamme kerran tai vaallisen päämäärämme.

Rukoile seurakuntasi puolesta

Raamatussa on paljon esimerkkejä siitä, miten uskovaiset ovat rukoilleet kirkon puolesta. Psalmeissa meillä on säilytettynä useita Daavidin rukouksia, joissa hän rukoilee Siionin, Herran huoneen, hengellisen Israelin puolesta. (Ps. 79, 80, 83, 85 jne.).

Ensimmäisessä Kuningasten kirjassa, 8 luvussa on rukous, jonka Salomo piti, kun temppleri vihittiin. Paavali rukoilee jatkuvasti, että uskovaiset (kirkko) kasvaisivat hengellisesti.

Kol. 1:9-11: Sen tähden emme mekään, siitä päivästä alkaen, jona sen kuulumme, ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta, ja hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla.

Ef. 3:14-21: Sen tähden minä notkistan polveni Isän edessä, josta kaikki, millä isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä, että hän kirkkautensa runsauden mukaisesti antaisi teidän, sisällisen ihmisenne puolesta, voimassa vahvistua hänen Henkensä kautta ja Kristuksen asua uskon kautta teidän sydämissänne, niin että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylemmänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.

Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen.

Ef. 6:18-20: Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukouksien joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta; ja minunkin puolestani, että minulle, kun suuni avaan, annettaisiin oikeat sanat rohkeasti julistaakseni evankeliumin salaisuutta, jonka tähden minä olen lähettäni kahleissa, että minä siitä rohkeasti puhuisin, niin kuin minun puhua tulee.

Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous kaikkien aikojen kirkon puolesta Johanneksen 17 luvussa on paras malli meille rukoillessamme kirkkomme puolesta.

Joh. 17:1-26: Tämän Jeesus puhui ja nosti silmänsä taivasta kohti ja sanoi: "Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut; koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut. Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni. Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennen kuin maailma olikaan.

Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta. Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt. Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun - ja kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun - ja minä olen kirkastettu heissä. Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niin kuin mekin. Kun minä olin heidän kanssansa, varjelin minä heidät sinun nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, ja suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi yksikään muu kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen. Mutta nyt minä tulen sinun tykösi ja puhun tätä maailmassa, että heillä olisi mi-

nun iloni täydellisenä heissä itsessään. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole. En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole. Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan; ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa.

Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä — minä heissä, ja sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet minua rakastanut. Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani, että he näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman perustamista. Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt. Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.

Meidän tulisi päivittäin muistaa paikallista seurakuntaammekin rukouksissamme. Rukoilkaamme, että Herra lisäisi siihen jäseniä, että Sana säilyisi puhtaana keskuudessamme ja sakramentit jaettaisiin jatkuvasti Kristuksen käskyn mukaan. Rukoilkaamme pastorin, pyhäkoulunopettajien, esimiehistön jäsenien, ahdistuksessa olevien, sairaitten, vanhojen ja nuorten, sekä uusien jäsenten puolesta. Rukoilkaamme, että jäsenten keskuudessa säilyisi rauha ja yksimielisyys, ja että kaikki kasvaisivat uskossa, rakkaudessa ja hengellisessä ymmärryksessä.

Kristillinen kasvatus ja sinä

Sinun täytyy syödä, että pysyt ruumiillisesti terveenä. Ei riitä, että toiset perheen jäsenet syövät. Jokaisen täytyy itse syödä, ennen kuin ruoka häntä hyödyttää.

Sinun täytyy lukea, ajatella ja keskustella, että kasvat ja kehityt henkisesti. Se, joka lakkaa lukemasta ja ajattelemasta, lakkaa myös kasvamasta.

Sinun täytyy seurustella toisten ihmisten kanssa, jos tahdot pysyä sosiaalisesti terveenä. Jos vetäydyt pois toisista ja ajattelet ainoastaan itseäsi, sinä olet onneton ja yksinäinen.

Sinun täytyy ahkerasti ja säännöllisesti käyttää Jumalan Sanaa, että sielusi saa ravintoa ja pysyt hengellisesti terveenä. Ei riitä se, että vain silloin tällöin Raamattua luet ja kirkossa käyt. Se on nälkään näännytys, hengellinen ruokajärjestys. Käytä Jumalan Sanaa uskollisesti ja ahkerasti, koska Jumala on tämän Sanan meille antanut sen tähden, että meistä tulisi viisaita ja pelastuisimme uskon kautta Jeesukseen, että oppisimme elämään pyhää elämää ja että pyysisimme lujina uskossamme.

Kristillinen kasvatus vahvistaa seurakuntaa

Seurakunnan voima ei ole suuressa jäsenmäärässä, ei seurakunnan rakennuksissa, eikä myöskään sen virallisuudessa. Todellinen voima seurakunnassa tulee Pyhältä Hengeltä. Kasvaminen uskossa, rakkaudessa ja Kristuksen palvelemissa — nämä ovat todisteita hengellisestä voimasta. Seurakunta on voimakas tai heikko sen mukaan, kuinka sen yksityisillä jäsenillä on hengellistä voimaa. Hengellinen voima kehittyy ja kasvaa ahkeran Jumalan Sanan käyttämisen kautta.

Kristillinen kasvatus on prosessi, jonka kautta kehitämme ja kasvatamme yksityisen hengellistä elämää. Apostoli Pietari sanoo Kristillisen kasvatuksen välineistä: "Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen." (1 Piet. 2:2) Kristilliseen kasvatukseen kuuluu säännöllinen ja systemaattinen "Sanalla ravitseminen", joka on välttämätöntä lasten, nuorten ja aikuisten hengelliseen kasvamiseen.

Ei ole syytä peljätä

Kertomus siitä miten Jeesus asetti myrskyn järvellä on ehkä tuttu meille kaikille. Varmaan tämän Raamatun kohdan muistaminen on usein lohduttanut meitä, erittäin silloin kun elämän myrskyt ovat meitä kohdanneet. Olemme ajatelleet: Jeesus on Jumalan Poika, taivaan ja maan hallitsija. Tuulet ja järvetkin Häntä tottelevat. Hän on minun Vapahtajani ja ystäväni. Ei minua voi mikään vahingoittaa kun Häneen turvaan. Hän auttaa minua samoin kuin Hän auttoi opetuslapsiaan kun he kääntyivät Hänen puoleensa.

Tämä kertomus lohduttaa meitä myös, kun ajattelemme kristillistä seurakuntaa. Sillä tässähän on meille kuva seurakunnasta. Laiva on seurakunta, Kristus on kapteeni, uskovaiset ovat matkustajat ja taivas on satama jota kohti laiva kulkee.

Seurakunta on usein ollut vaarassa. Se on vaarassa nytkin. Helvetin voimat tekevät sitä vastaan hyökkäyksiä. Väärät profeetat yrittävät sen periaatteita kumota. Maailma kutsuu sen jäseniä luopumaan uskostaan. Tuntuu aivan niin kuin seurakunnankin Kristus-kapteeni nukkuisi, sillä jäsenten usko on niin heikkoa. Usein he pelkäävät.

Mutta kapteeni sanoo: "Te vähäuskoiset! Miksi olette pelkureita?" Ei ole syytä peljätä. Seurakunnan kapteeni on luvannut: "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voi ta." "Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman lop-

puun asti." Meidän ei tule hätääntyä ja hypätä pois laivasta. Saamme olla varmoja, että Kristus-kapteenimme ei anna vihollisillemme voittoa. Omalla ajallansa Hän asettaa myrskyt ja johtaa seurakuntansa taivaan satamaan.

Siellä saamme kaikki Karitsalle laulaa uutta virttä, sanoen: "Sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista... Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen... Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti. "

Varo jalkasi

"Varo jalkasi, kun menet Jumalan huoneeseen. Tulo kuulemaan on parempi kuin tyhmäin teurasuhrin anto, sillä he ovat tietämättömiä, ja niin he tekevät pahaa." (Saarnaaja 5:1)

Jos sielunvihollinen ei voi estää sinua kirkkoon tulemasta, se tekee kaikkensa, että kirkossa käymisesi ei sinua hyödytä. Toisin sanoen, että siitä tulisi "tyhmäin teurasuhrin anto". "Varo" siis "jalkasi": Rukoile Jumalalta voimaa, että voit todella sydämelläsi ja mielelläsi kuunnella, kun Hän puhuu sinulle saarnan, virsien ja liturgian kautta.

Älä lakkaa taistelemasta!

Tuntuuko siltä, että Kristillinen Kirkko taistelee toivotonta taistelua? Tuleeko mieleesi joskus kysymys: Kannattaako jatkaa? — On totta, että pahuus näyttää vallitsevan kaikkialla. Monet asiat, jotka Raamattu selvästi lukee synniksi, nyt yleisesti hyväksytään. Jopa monet kirkkoihin kuuluvatkin vaativat, että nämä asiat hyväksytään tai ainakin sallitaan. Ajan henki vaatii sen, he sanovat.

Mutta ennen kuin lakkaat taistelemasta hyvää uskon taistelua ajattele seuraavia asioita:

Jeesus oli oman kansansa hylkäämä. Koko hänen toimintansa ajan oli niitä, jotka yrittivät tappaa hänet. Mutta hän suoritti tehtävänsä loppuun asti. Hänen Kirkkonsa perustettiin niiden keskuuteen, jotka häntä vihasivat. Nyt se ulottuu yli koko maailman.

Kaikki apostolit paitsi Johannes kärsivät marttyyrikuoleman, mutta heidän oppiansa yhä saarnataan kautta maailman.

Pakanat, eli ne jotka olivat Jumalan kansan (Israelin) ulkopuolella, olivat aivan tykkänään vieraantuneet tosi Jumalasta. He elivät mitä törkeimmissä synneissä. Mutta juuri heille Jumalan Sana kelpasi ja vielä tänäkin päivänä he muodostavat suurimman osan Kirkosta.

Ensimmäiset 300 vuotta esivalta piti Kirkkoa vihollisenaan. Kristityitä vainottiin; uhattiin hävittää heidät maan pinnalta. Mutta vihdoin kristinusko oli Rooman valtakunnan hyväksymä uskonto.

— Kaikki tämä osoittaa, etteivät asiat aina ole niin kuin ne näyttävät olevan. Profeetta Elia luuli, että hän oli ainut uskollinen koko Israelissa, mutta Herra osoitti hänelle, että oli vielä 7000, joiden polvet eivät olleet notkistuneet Baalille. Kristuksen lupaus vieläkin pitää paikkansa: ”Helvetin portit eivät sitä (Kirkkoa) voita.” (Mt. 16:18)

Siis — vaikka ateistinen kommunismi näyttää saavan aina enemmän ja enemmän voittoja; vaikka näyttää siltä, että Jumalan käskyjä ei lainkaan noudateta; vaikka korkeissa viroissa olevat kannattavat aborttia; vaikka monet eivät enää pidä avioliittoa lainkaan tarpeellisena ja kannattavat yleisesti käskyjen vastaista elämää — muista sinä, mitä Jumala kaikista käskyistään sanoo. Hän sanoo näin: "Minä, Herra sinun Jumalasi, olen kiiwas Jumala, joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat; mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni."

Epäilykset, että taistelu on turhaa, ovat sielunvihollisen synnyttämiä. Jumala varmasti pitää lupauksensa. Kun sinä uskossa taistelet hyvän uskon taistelun voit turvallisesti elää ja rauhallisesti kuolla. Kuolema on oleva sinulle portti sinne isän kotiin, jossa saat Vapah-tajasi kanssa elää iankaikkisesti.

Kirkkoni

*Miksi oot kallis, kirkkoni, mulle?
Miksi sun parastas etsin mä ain?
Miksi sun puolestas rukoilen, toimin?
Sinulle voimani uhraan mä vain.*

*Köyhä oot kirkkoni, kiitosta vailla
Vähäinen joukkosi, vaikea tie.
Monien silmissä tarpeeton, turha
Harva sun puoltajas maailmassa lie.*

*Sanassa pysyt sä, kirkkoni kallis,
oppia väärää sä puoltaa et voi.
Vierasta iestä kantaa et saata
Jumalan ääni sun keskeltäs soi.*

*Lippua ristin sä ylennät aina,
sanomaa ristin et häpeä – ei!
Sanoma sulle on viisautta suurta,
siitä sain lohdun — pois taakat se vei!*

*Siksi oot kallis, kirkkoni, mulle,
siksi sun parastas etsin mä ain.
Siksi sun puolestas rukoilen, toimin,
sinulle voimani uhraan mä vain.*

Kristillinen koti

Ottakaamme Jeesus kotiimme

Raamattua tutkiessamme huomaamme, että siellä puhutaan paljon kodeista. Uudessa Testamentissa mainitaan mm. Pietarin koti, Marian, Martan ja Lasaruksen koti ja se koti Kaanaassa, jossa vietettiin häitä. Näillä kodeilla oli kaikilla yhteistä se, että Jeesus sai vierailulla niissä. Saamme olla varmoja siitä, että ne olivat siis Jumalalle otollisia koteja, koska Jumalan Poika itse sai pyhittää ne läsnäolollaan. Ottakaamme mekin Jeesus kotiimme.

Jeesusta tarvitaan kodissa

Jeesusta tarvitaan kodissa ennen kaikkea sen tähden, että hän on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Näin ollen hänessä yksin on pelastus kodin asukkaille. Ei löydy kotia täällä maailmassa, jonka asukkaat eivät tarvitsisi pelastusta. Raamattu sanoo: "Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." (Room. 3:23) "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomaksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään." (Room. 3:10-12) Näin itse Jumala kuvaa ihmisen, joka on perinyt turmeltuneen sydämen, ja joka on rikkonut kaikki käskyt. Hän sanoo myös, että synnin palkka on iankaikkinen kuolema.

Mutta Jeesuksessa on pelastus tästä iankaikkisesta kuolemasta kaikille syntisille. Hän on näet syntisten edestä täyttänyt Jumalan vanhurskauden vaatimukset. Ihmisen sijaisena hän täytti kaikki käskyt ja kirotulla ristin puulla hän kärsi sen iankaikkisen rangaistuksen, jonka ihminen oli synneillänsä ansainnut. Tämän sovitus työn tähden Jumala antoi sydämessänsä koko maailman synnit anteeksi. Hän lupasi, että joka ikinä uskoo Jeesukseen, se ei huku, vaan hänellä on iankaikkinen elämä. Näin on Jeesus hankkinut täydellisen pe-

lastuksen kaikille syntisille. Niillä, jotka häneen uskovat, on tämä pelastus omanaan. Mutta niillä, jotka eivät usko, niillä ei ole Jeesusta eikä myöskään siis pelastusta.

Onnellinen se koti, jossa Jeesus saa olla, toisin sanoen se koti, jonka asukkaat uskovat hänessä syntinsä anteeksi. Tällainen koti on taivaan portti. Sen asukkaat ovat autuaita jo täällä ajassa ja heitä odottaa myös iankaikkinen autuus taivaassa. Mutta onneton se koti, johon Jeesus ei pääse. Tosin tällainen kotikin voi olla kaunis ja viihtyisä. Siellä voidaan iloita ja viettää hauskojakin hetkiä. Siellä voi olla riittävästi kaikkia maallisia tarpeita. Mutta mitä hyödyttää kaikki tämä, jos Jeesus ei saa siellä olla? Se kaikki kestää vain vähän aikaa. Se voidaan menettää silmänräpäyksessä. Sairaus, köyhyys tai jokin onnettomuus voi sen riistää. Ja joka tapauksessa se kaikki jää, kun kodin asukkaiden maallinen matka päättyy. Mitä hyötyä silloin on kodista, johon Jeesus ei ole päässyt, kodista, jossa sielu ei ole saanut ravintoa? Tällaisen kodin asukkailla on edessä onneton iankaikkisuus.

Jeesusta tarvitaan kodissa myös lohduttajana. Synti, joka vielä asuu meissä Jumalan lapsissakin, tuo mukanaan murhetta ja kärsimystä. Elämän myrskyt — sairaus, vaino ja onnettomuudet — kohtaavat. Emme löydä ainuttakaan kotia, joka ei olisi joskus lohduttajaa tarvinnut. Jeesus yksin voi tarjota kodin asukkaille tosi lohdutusta. Jeesukseen uskovalla ei ole näet syytä peljätä elämää eikä kuolemaa, sillä kaikki vaikuttaa hänen parhaaksensa (Room. 8:28). Jeesus sanoo myös: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." (Joh. 11:25,26).

Jeesusta tarvitaan kodissa myös neuvonantajana. Kotielämä asettaa eteen monia kysymyksiä, joille löytyy oikea vastaus ainoastaan Jeesuksen sanassa. Hänen sanassaan on ohjeita aviomiehille ja vaimoille, lapsille, nuorille, vanhoille. Siellä neuvotaan, miten vanhempien tulee kasvattaa lapsensa. Siellä neuvotaan, miten on suhtauduttava esivaltaan ja miten on palveltava lähimmäistä ja yhteiskuntaa. Onnellinen se koti, jonka asukkaat antavat Jeesuksen olla kodissa neuvonantajana.

Jeesusta tarvitaan kodissa myös voimantantajana. Voimaa tarvitaan, niin että voidaan täyttää ne velvollisuudet, jotka kodin asukkaille kuuluvat. Jumalan lapset tarvitsevat myös voimaa säilyäksensä taivaan tiellä, sillä viholliset jatkuvasti kiusaavat ja hyökkäävät tavoitteenaan sielun tuhoaminen. Jeesuksella on tällainen voima annettavana omillensa. Jeesus sanoo: "Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä." (Joh. 15:5)

Miten Jeesus tulee kotiimme

Jeesus ei väkisin tahdo tulla kotiimme. Johannes kirjoittaen Kaanaassa pidetyistä häistä sanoo: "Ja kolmantena päivänä oli häät Galilean Kaanaassa ja Jeesuksen äiti oli siellä. Ja myös Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat kutsutut häihin." (Joh. 2:1, 2) Ja Luukas kirjoittaa: "Ja heidän vaeltaessaan, hän meni muutamaa kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa." (Luuk. 10:38) Huomattaamme, että Jeesus **kutsuttiin** Kaanaan häihin ja Martta **otti** hänet kotiinsa.

Me voimme nytkin kutsua Jeesuksen kotiimme. Tämä kutsuminen tapahtuu siten, että me käytämme hänen Sanaansa. Jeesus näet tulee nyt luoksemme ainoastaan Raamatun sanan kautta. Hän on kodissamme silloin, kun me tätä sanaa siellä viljelemme ja kun me uskossa otamme sen vastaan. Kun Maria omassa kodissaan istui Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli Sanan julistusta, Jeesus sanoi: "Tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." (Luuk. 10:42) Jeesus nytkin tahtoo puhua kaikkien kotien asukkaille Sanansa kautta. Ja siunattu se koti, jossa hän saa puhua, jossa perheen jäsenet joka päivä kokoontuvat kotihartausta pitämään, kuulemaan Sanaa ja yhdessä ylistämään ja kiittämään Jumalaa. Siunattu myös se koti, jonka jäsenet yhdessä menevät seurakunnan tilaisuuksiin sielläkin kuulemaan, kun Jeesus puhuu. Näin Jeesus voi Sanansa kautta siunata kodin jäseniä ja antaa kodille sitä, mitä jokainen koti niin kipeästi tarvitsee — ravintoa sielulle, lohdutusta, neuvoa ja voimaa.

Jeesus tahtoo myös, että kodin jäsenet puhuvat hänelle. Sen tähden hän on antanut omillensa rukouksen kalliin etuoikeuden. Hän

sanoo: "Anokaa, mitä ikinä tahdotte ja te saatte sen." (Joh. 15:7) Ja kuinka hän iloitseekaan, kun kodissa noudatetaan tätä käskyä; kun aviopuoliset yhdessä tulevat hänen eteensä ja pyytävät häneltä siunausta ja varjelusta kodille ja perheelle, voimaa palvelemaan häntä, voimaa kilvoittelemaan hyvä uskon kilvoitus, voimaa antamaan anteeksi toisillensa ja kärsivällisyyttä kestäämään kaikki koettelemukset ja vastoinkäymiset. Hän kuulee nämä rukoukset, jotka hänelle uskossa esitetään ja hän varmasti vastaa niihin.

Raamatussa on monta esimerkkiä siitä, miten Jeesus kuuli surussa ja hädässä olevien rukoukset ja palautti onnen ja rauhan kotiin. Maria ja Martta pyysivät häntä tulemaan, kun heidän veljensä sairastui. Lasarus kuoli, mutta tämä ei merkinnyt sitä, että rukousta ei kuultu. Jeesus saapui omalla ajallaan ja vastasi rukoukseen omalla tavallaan. Hän herätti Lasaruksen kuolleista ja Betanian kotiin tuli jälleen onni. Pietarin kodissa vakavasti sairaana ollut parantui, kun Jeesus saapui hänen luoksensa. Ja Kaanaan kodissa, jossa häitä varaten varatut tarpeet loppuivat kesken, Jeesus taas omalla ajallaan ja tavallaan auttoi vaikeaan asemaan joutuneita. Näin hyvän huolen hän pitää omistaan. Ei mikään asia ole liian vähäpätöinen hänelle. Onnellisia ovat ne kodin asukkaat, jotka hänen puoleensa kääntyvät ja luottavat siihen, että hän voi ja tahtoo heitä auttaa.

Kristillinen koti

Onko kotisi kristillinen koti? kysyin kerran eräältä nuorelta mieheltä, joka oli keskustellut kanssani niistä asioista, jotka tuottivat hänelle suuria vaikeuksia hänen perhe-elämässään. "On kai" hän vastasi. "Kyllä me kirkkoon kuulumme ja lapset käyvät pyhäkoulussa." "Käyvätkö lasten vanhemmat myös kirkossa?" kysyin sitten. "Eihän sitä usein tule käytyä, mutta ei meillä mitään kirkossa käymistä vastaan ole" hän vastasi. "Pidättekö te kodissanne kotihartauksia?" minä jatkoin. Nuoren miehen ilmeestä kävi heti ilmi, että ajatus oli aivan vieras hänelle. En enää jatkanut kyselyäni. Olin saanut vastauksen kysymykseeni. Lienee paljon sellaisia näkyvän kristillisen kirkon

yhteydessä, joiden kotia ei voitaisi kutsua kristilliseksi kodiksi. Kysyn sinultakin, rakas lukija, onko sinun kotisi kristillinen koti? Harjoitessasi tätä kysymystä, ajattele seuraavia asioita.

Millainen on kristillinen koti

Sana "kristillinen" tulee Kristuksesta. On selvää siis, että koti, joka on todella kristillinen, on koti, johon Kristus pääsee. Kristus löydetään Hänen Sanastaan, eli pyhästä Raamatusta. Että kodista voi tulla kristillinen koti, on siis välttämätöntä, että Kristuksen Sanaa käytetään kodissa.

Nykyaikana puhutaan paljon tähän tapaan: "Raamatun opit eivät ole niin tärkeitä. Kun "olemme Kristuksessa", se on pääasia." Kristus erotetaan Sanastaan. Kun näin tehdään, sanoista "olemme Kristuksessa" tulee vain tyhjä fraasi. Sillä Kristus ei ole luvannut, että Hänet löydetään Sanansa ulkopuolelta. Päinvastoin Hän on sanonut: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31,32). Kotiin täytyy siis ottaa Kristuksen Sana, sitä täytyy käyttää. Muuten ei Kristus kotiin pääse. Ei arkkitehti eikä rakennusmestari voi tehdä kodista kristillistä kotia. Vaikka kotiin muurattaisiin alttari, ei tämä sinänsä tekisi siitä kristillistä kotia. Ei kodista myöskään tule kristillistä kotia siten, että siellä kunnioitetaan uskontoa tai että edesmenneiden vanhempien Raamattua ja muuta uskonnollista kirjallisuutta huolellisesti säilytetään arvokkaana muistona. Kristuksen Sanaa tulee käyttää ahkerasti ja säännöllisesti. Näin Kristus pääsee hallitsemaan ja vaikuttamaan kodissa.

Raamatussa puhutaan useissa kohdissa siitä, että kodeissa tulee käyttää Sanaa. Viidennessä Mooseksen kirjassa Jumala sanoo: "Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi". (5 Moos. 6:6,7) Apostoli Paavali kirjoittaa efesolaisille: "Ja te isät, alkää kiihottako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa." (Ef. 6:4). Raamatussa on myös useita esimerkkejä siitä, miten Sanaa kodeissa käytettiin. Kun Jeesus meni Marian ja Martan vieraaksi, Hän julisti heille Sanaa siellä heidän kodissaan. Ja silloin

Hän korosti Martalle, että Sanan viljeleminen oli kaikkein tärkein asia. Paavalin kirjeestä Timoteukselle käy ilmi, että Timoteuksen äiti ja isoäiti olivat Timoteukselle opettaneet Jumalan sanan totuudet. On selvää, että opettaminen tapahtui kodissa. Ja Paavali kirjoittaa Roomalaisille: "Tervehdys Priskalle ja Akylaalle, työkumppaneilleni Kristuksessa Jeesuksessa ... ja seurakunnalle, joka kokoontuu heidän kodissansa." (Room, 16:3,5).

Että koti voi olla kristillinen koti, täytyy Sanaa nytkin näin kodissa käyttää. Kristillisen kodin jäsenet kyllä käyvät myös säännöllisesti Sanan kuulossa, kun sitä seurakunnassa julistetaan ja opetetaan. Ja kirkkoon ei mene vain äiti, vaan sinne menee myös isä ja lapsetkin. Siellä he yhdessä Jumalaa kiittävät ja ylistävät, saavat ravintoa sieluillensa, saavat opetusta ja neuvoa, saavat voimaa. Kristillisen kodin jäsenet eivät myöskään hylkää Kristuksen asettamia Sakramenteja, jotka ovat aina seurakunnassa tarjona. Lapset saatetaan pyhän Kasteen armoliittoon, he käyvät pyhäkoulua ja saatuaan perusteellisen opetuksen kristinopissa rippikoulussa, he käyvät usein Herran pöydässä vanhempiensa kanssa. KUitenkin sielu tarvitsee ravintoa joka päivä. Ymmärtäen tämän, kristillisen kodin jäsenet eivät tyydy ainoastaan siihen ravintoon, mitä seurakunnan järjestämissä tilaisuuksissa tarjotaan, vaan he käyttävät kodissa Sanaa joka päivä. Aviopuolisot yhdessä sitä tutkivat, opettavat sitä jatkuvasti ja säännöllisesti lapsillensa. Jokainen perheen jäsen lukee ja tutkii sitä yksityisesti. Kuinka hyvä ja hyödyllinen tapa onkaan, että kaikki perheen jäsenet joka päivä kokoontuvat yhteen ja yhdessä lukevat, rukoilevat ja laulavat.

Millainen on kristillisen kodin siunaus

Kun Sanaa näin käytetään ja Jeesus näin otetaan kotiin, pääsee Jeesus siunaamaan kodin asukkaita. Ensinnäkin Hän pääsee sydämiin sytyttämään ja säilyttämään niissä pelastavan uskon. Apostoli Paavali kirjoittaa Roomalaisille: "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta." (Room. 10:17) Missä ei ole uskoa Jeesukseen, siellä ei Jeesusta tunneta, siellä ei voida Häntä rakastaa. Ainoastaan uskon kautta syntinen saa uuden sydämen, tuntee Jeesuksen armollisena Vapahtajanansa, saa varmuuden, että Jee-

sus on pyhällä kalliilla verellensä ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan lunastanut hänet ja koko maailman synnistä, kuolemassa ja perkeleen vallasta. Ja kun hän tämän varmuuden saa, sitten hän todella Jeesusta rakastaa, tahtoo olla kuuliainen Hänen Sanallensa, tahtoo palvella Häntä kaikessa. Ja vasta sitten kun Jeesus on päässyt hallitsemaan kodin asukkaiden sydämissä, on kodista tullut todella kristillinen koti. Onhan totta, että kotia voidaan määrätyssä merkityksessä pitää kristillisenä kotina, jos perheen pää uskoo Jeesukseen ja käyttäen sitä valtaa, joka hänelle kuuluu, pitää huolen siitä, että Sanaa kodissa käytetään ja estää siellä synnin palvelemisen, mikäli se on mahdollista. Mutta vasta sitten on koti kristillinen koti sanan täydellisessä merkityksessä, kun kaikki perheen jäsenet uskossa ottavat Sanan vastaan ja rakkaudesta Jeesukseen elävät Hänelle ja palvelevat Häntä.

Tällaisessa kodissa kaikki asiat päätetään Jeesuksen Sanan valossa ja niin Jeesus saa siunata myös perhe-elämää. Aviopuolisot noudattavat niitä sääntöjä, neuvoja ja kehotuksia, jotka ovat Sanassa juuri aviopuolisoita varten. Miehet rakastavat vaimojansa, vaimot rakastavat miehiään ja ovat alamaisia heille, ottavat ilomielin vastaan ne lapset, jotka Jumala tahtoo heille antaa ja kasvattavat ne Herran kurissa ja nuhteessa. Kun on erimielisyyksiä perheen jäsenten kesken, kysytään ensin: Mitä Sana sanoo? Alistutaan Sanaan, se, joka on ollut väärässä, pyytää anteeksi. Toinen antaa anteeksi. Jos kysymyksessä oleva asia on ehdonvallan asia, rakkaudessa neuvotellaan ja etsitään toisen parasta. Kodissa ei sallita mitään sellaista, mikä on Kristuksen Sanan vastaista. Kaikki harrastukset, ajanviete ja kirjallisuus valitaan huolellisesti ja sitä valitessa kysytään: Sopiiko tämä Jumalan lapselle vai onko se vahingollista uskolleni ja vaellukselleni? Kun näin Jeesuksen Sanan valossa kaikki asiat ratkaistaan, Jeesus saa siunata kotielämää. Hän saa neuvoa, miten kodissa on elettävä ja Hän saa evankeliuminsa kautta antaa voimaa, että Hänen tahtoansa voidaan noudattaa. Näin aviopuolisojen välillä voi säilyä rauha ja rakkaus, lapset voivat kunnioittaa ja totella vanhempiansa, kaikki perheen jäsenet voivat elää rauhassa ja sopusoinnussa, etsiä toinen toisensa parasta ja palvella Häntä, joka kärsi ja kuoli heidän edestään ja nousi ylös kuolleista.

Kun puhutaan kristillisen kodin tuottamasta siunauksesta, tämä ei tarkoita sitä, etteivätkö todellista kotia koskaan kohtaa vastoinkäymiset ja ahdistukset, eikä sitä, ettei kotielämässä koskaan tule olemaan minkäänlaisia pulmia ja ongelmia. Sielunvihollinen taistelee mitä ahkerimmin juuri kristillistä kotia vastaan. Hän tietää, että jos hän saa kodin hajoamaan ja rappeutumaan, sitten hän on saavuttanut suuren voiton, sillä hän tietää, kuinka voimakas on kristillisen kodin vaikutus. Siis hän jatkuvasti kiusaa kodin asukkaita ja yrittää saada aikaan sen, ettei Sanaa kodissa käytettäisi, että palveltaisiin syntiä. Usein Jeesus näkee parhaaksi myös sallia vastoinkäymisten kohdata kristillisen kodin jäseniä. Hän näkee, että sairaus on tarpeellista jollekin kodin jäsenelle, tai että köyhyys on perheelle välttämätöntä. Mutta kaikki tämä on rakkauden osoitusta, ja kristillisen perheen jäsen ymmärtää tämän eikä menetä toivoansa vastoinkäymisten tullessa. Päinvastoin hän "riemuitsee, vaikka hän nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsiikin murhetta moninaisissa kiusauksissa", sillä hän tietää, että näin hänen uskonsa vahvistuu ja hän saa uutta voimaa Herran palvelemiseen.

Kuinka onnellinen on se, joka saa elää kristillisessä kodissa! Jumala auttakoon meitä kaikkia luomaan ja säilyttämään kristillisen kodin, jonka siunausta saamme nauttia siihen saakka, kun pääsemme taivaan iankaikkiseen kotiin.

Säilyttäkää usko perheessä

Perheen jäsenet ovat toinen toisensa vartijoita kaikissa asioissa, jotka koskevat heidän uskoaan ja kristillistä vaellustaan. Mies, joka rakastaa vaimoansa "niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa", tekee kaikkensa auttaaksensa vaimoaan säilymään uskossa. Vaimo, joka on miehellensä alamainen "niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen", ei löydä rauhaa, ennen kuin hänen miehensä seisoo hänen kanssaan Vapahtajan ristin juurella. Vanhemmat, jotka käsittävät, että heidän lapsensa ovat kallis lahja Jumalalta, eivät koskaan unohda, että heidän tulee kasvattaa lapsensa "Herran kurissa ja nuhteessa" (Ef. 6:4) Lapset, jotka ovat kuuliaisia vanhemmillensa "Herrassa", yrittävät kaikin tavoin vaikuttaa niin, että vanhemmat yhdessä heidän kanssaan voisivat jatkuvasti kuulua Herralle.

On totta, etteivät lapset eivätkä vanhemmatkaan voi toisiansa käännyttää tai pitää uskossa. Ainoastaan Jumalan Pyhä Henki voi tämän aikaan saada. Mutta koska Pyhä Henki toimii Sanan kautta, lasten ja vanhempien tulee kehottaa toinen toistaan ahkerasti kuulemaan ja tutkimaan tätä Sanaa — osallistumaan joka päivä kotihartauksiin, käymään säännöllisesti pyhäkoulussa ja kirkossa sekä osallistumaan usein Herran armoateriaan. Jos joku perheen jäsen alkaa luopua Sanasta, toisten tulee rakkaudella puhua hänelle. Perheen jäsenen tulisi myös jatkuvasti rukoilla toistensa puolesta ja olla esimerkkinä toisillensa uskossa ja vaelluksessa.

Kristityn usko

Minkälainen usko pelastaa

Se mielipide, että "usko pelastaa, kun se vain on vilpitöntä, huolimatta siitä, mitä uskotaan", näyttää yhä leviävän maailmassa. Tästä ovat osoituksena ne monet yritykset saada kaikki kirkot ulkonaiseen yhteyteen yrittämättä ensin päästä opilliseen yksimielisyyteen. Mutta mitä Jumalan Sana sanoo pelastavasta uskosta? Onko Raamatun mukaista sanoa, että kaikki usko pelastaa, kun se vain on vilpitöntä? Ei lainkaan! Raamatussa määritellään tarkasti minkälainen usko pelastaa.

Pelastavalla uskolla täytyy Raamatun mukaan olla ensinnäkin oikea kohde

Tämä kohde on Jeesus Kristus, Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Apostoli Paavali sanoi hätääntyneelle vanginvartijalle Filipissä: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut." (Apt. 16:31) Jeesus sanoi: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani". (Joh. 14:6) "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojal-le, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällän-sä." (Joh. 3:36) Nämä Raamatun kohdat riittävät todistamaan, että ainoastaan usko Jeesukseen pelastaa.

Jumalan Sanasta myös käy ilmi, miksi usko Jeesukseen pelastaa. Johannes kirjoittaa: "Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ai-noastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." (1 Joh. 2:2) Jeesus, Jumalan Poika, on poistanut sen väliseinän, joka erotti mei-dät Jumalasta, on täyttänyt kaikki Jumalan vanhurskauden vaatimuk-set puolestamme, on saanut aikaan sen, että Jumala on sydämessään antanut koko maailman synnit anteeksi. Tämän Jeesus sai aikaan, kun Hän pani Itsensä lain alaiseksi ja täytti sen vaatimukset edes-tämme ja kun Hän otti päällensä meidän ja koko maailman synti-

kuorman ja kantoi sen kirotululle ristin puulle, jossa Hän kärsi sen rangaistuksen, jonka meidän olisi tullut kärsiä, jossa Hän vuodatti pyhän kalliin verensä ja antoi henkensä meidän edestämme. Tämän Jeesuksen suorittaman sovitustyön tähden Jumala julisti maailman synnit anteeksi ja lupasi: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä". Hinta, jonka Jeesus maksoi langenneesta ihmiskunnasta oli täysin riittävä lunastushinta, koska Hän ei ole ainoastaan tosi ihminen, vaan on myös tosi Jumala. Maailma todella tuli sovitetuksi Jumalan kanssa. Jeesuksen voitollinen nouseminen kuolleista kolmantena päivänä on todistus siitä.

Näin ihmeellinen on evankeliumin sanoma: Jeesus on pelastanut meidät siitä synnistä, jonka perimme esivanhemmiltamme, siitä synnistä, jota olemme tehneet ja vielä teemme ajatuksin, sanoin ja toin. Hän on pelastanut meidät perkeleen vallasta ja iankaikkisesta kadotuksesta. Vapaana armolahjana me saamme tämän pelastuksen omaksemme uskon kautta ja uskon kautta olemme pyhiä ja vanhurskaita Jumalan silmissä, taivaskelpoisia. Huomatkaa! Sanoimme "uskon kautta", ei uskon tähden. Tässä on suuri ero. Me emme ole tulleet vanhurskaiksi sen tähden, että uskomme. — Näin ollen uskotamme tulisi meidän suorittamamme hyvä työ. — Vaan me olemme tulleet vanhurskaiksi uskon kautta. Usko on vain se väline, se Jumalan antama käsi, jolla otamme vastaan, mitä Kristus on meille ansainnut.

Pelastava usko ei ole vain pään tietoa

Ei riitä se, että tiedetään Jeesuksesta ja Hänen suorittamastaan työstä. Jaakob kirjoittaa: "Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat." (Jaak. 2:19) Pelastava usko on Jumalan antama varmuus siitä, että Jeesus maksoi juuri minun syntivelkani, että juuri minä Jeesuksen ansion tähden olen autuas Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Pelastava usko on luottamista evankeliumin lupauksiin.

Ei siis ole totta, niin kuin monet väittävät, että ei ole niin väliä mitä uskotaan, kun vain olemme vilpittömiä uskossamme. Kerrotaan eräästä miehestä, joka rautatieasemalle saavuttuaan kohtasi juuri matkaan lähtevän junan. Matkalippua ostamatta hän astui junaan,

joka heti lähti matkaan ja mies oli iloinen siitä, että hän juuri ehti junaan. Kun junailija tuli perimään matkalippua, tarjosi matkustaja rahaa matkalipun asemasta. Junailija selitti: "Olette kyllä oikealla rautatiellä, mutta väärässä junassa. Tämä juna menee itään eikä länteen, mihin te tahdotte mennä." Mies oli aivan vakavissaan astunut junaan siinä uskossa, että juna vie hänet sinne, mihin hän halusi mennä. Vilpitön usko ei tosiasiaa toiseksi muuttanut. Matkustaja oli käsityksessään aivan vilpitön, mutta kuitenkin aivan erehtynyt. Tämä pitää paikkansa myös, kun on pelastava usko kysymyksessä.

Onko sinulla pelastava usko, rakas lukija? Jumalan tahto on, "että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden." (2 Tim. 2:4). Hän sanoo: "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta." (Room. 10:17) Pysykäämme siis Kristuksen Sanassa. Kyllä Jumala pitää lupauksensa ja Sanan välityksellä, Pyhän Hengen voiman kautta synnyttää ja säilyttää pelastavan uskon sydämissämme.

Puolesta vaiko vastaan

Albert Schweitzer on täyttänyt 90 vuotta [1965]. Tapauksen johdosta on taas paljon kirjoitettu hänestä. On myös kirjoitettu hänen uskonnostaan. Lienee kaikille jo selvää, että hän on sitä mieltä, että Jeesus ei ole Jumalan Poika, ei ole noussut kuolleista eikä astunut taivaaseen. Kuitenkin vielä ilmenee kirjoituksia, joissa paheksutaan sitä, että jotkut eivät kunnioita Schweitzeria. Kirjoittajat tarkoittavat näillä henkilöillä niitä, jotka eivät Raamatun perusteella voi hyväksyä Schweitzerin uskontoa. Kirjoituksissa ylistetään sitä hyvää, mitä Schweitzer on saanut aikaan yhteiskunnassa. Eräässä kirjoituksessa vaadittiin lukijoita ottamaan kanta, asettumaan joko Schweitzerin puolelle tai häntä vastaan ja kirjoituksesta sai sellaisen käsityksen,

että Schweitzerin puolella voi olla ainoastaan, jos hyväksytään hänen uskontonsa.

Tällaisia kirjoituksia lukiessamme nousee mieleen kysymys: Merkitseekö se, ettemme voi jonkun henkilön uskontoa hyväksyä, sitä, ettemme voi mainittua henkilöä ollenkaan kunnioittaa? Ei lainkaan. Luterilaisen tunnustuksen tapaan on katsottava epäuskoisten ihmisten hyvien tekojen kuuluvan yhteiskunnallisen vanhurskauden eli maailman valtakunnan piiriin. "Näissä rajoissa me ylistämme niitä suuresti, niin kuin luterilainen tunnustuskirja tekee ja lisäämme vielä (samoin tunnustustamme seuraten), että Jumala myös palkitsee sellaiset teot tässä maailmassa... Maailman valtakunnassa epäuskoisten hyvät teot ovat hyviä, mutta kristillisen kirkon piirissä ne ovat syntiä... Väärin opettavat epäuskoisten hyvistä teoista kaikki, jotka väittävät, että ihminen jollakin tavoin kykenee myötävaikuttamaan Jumalaan ja armon ja autuuden saavuttamiseen." (F. Pieper, Dogmaatiikka)

Jumalan sana siis velvoittaa meitä tuomitsemaan Schweitzerin uskonnon vääräksi, mutta tämä ei merkitse sitä, että me samalla tuomitsisimme kaiken sen hyvän, minkä hän on yhteiskunnassa saanut aikaan. Päinvastoin me ylistämme sitä yllä mainitulla tavalla.

Mistä uskon palavuutta

Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa. Apt. 2:42.

Muistakaamme, että halua ja voimaa todistamiseen ja toimintaan tulee ainoastaan Jumalalta ja Hän antaa sen armovälineiden, Sanan ja Sakramenttien kautta. Jerusalemin seurakunnan jäsenistä sanotaan, että he "vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa". Mutta mistä johtui tämä heidän intonsa ja voimansa? Siitä, että he "pysyivät apostolien opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksessa." — Joskus seurakunnat, huolis-

sansa siitä, että jäseniltä puuttuu intoa ja halua Jumalan valtakunnan työn tekemiseen, yrittävät korjata tilannetta keksimällä uusia toimintatapoja ja kiinnittävät huomionsa ulkonaisiin asioihin. He ajattelevat: Jumalanpalveluksen aikaa täytyy muuttaa, jumalanpalveluksen kaava vaatii korjaamista, jäsenten täytyy olla ystävällisempiä, täytyy vierailla enemmän toinen toisensa luona jne. Näillä asioilla on oma merkityksensä, mutta niistä ei ole mitään pysyvää hyötyä, jos samalla sivuutetaan Sanan henkilökohtainen tutkiminen. On tärkeää, että käydään kirkossa Sanaa kuulemassa, siihenhän meillä on Jumalan käsky, mutta kuuleminen oikealla tavalla johdattaa siihen, että Sanaa myös kotona tutkitaan, kuten tekivät berealaiset, (Apt. 17:11) Näin Pyhä Henki voi kasvattaa, vahvistaa ja lujittaa meitä ja täyttää meidät lahjoillaan. Näin syntyy intoa ja palavuutta. Tämä on siis ensimmäinen tehtävä, kun etsitään keinoja seurakunnan elvyttämiseen. Jokaisen jäsenen tulee ottaa päivittäin Pyhä Kirja käteensä ja pyytää Pyhältä Hengeltä ymmärrystä ja keskittymiskykyä hänen tulee tutkia Sanaa. Niin kauan kuin tällainen henkilökohtainen Sanaan syventyminen laiminlyödään, tulee varmasti seurakunnassa puuttumaan intoa ja palavuutta Herran asialle, olkoot ulkonaiset toimintatavat kuinka erikoisia ja viehättäviä tahansa. Maallisista asioista tulee olemaan vaikea irrottautua, väsymys tulee vaivaamaan ja tilaisuuksiin saavutaan puolipakosta eikä halusta, eikä lähetystyötä tehdä juuri lainkaan — jos Sana ei ole jokapäiväisessä jatkuvassa käytössä. — Älkäämme siis laiminlyökö Sanan henkilökohtaista, jatkuvaa tutkimista. Kun Pyhä Henki saa Sanan kautta meitä kasvattaa ja innostuttaa, mekin voimme silloin vahvistaa ja innostuttaa toisia.

"Niin seisokaa siis veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeistämme. Ja meidän Herramme Jeesus Kristus itse ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossa antanut meille iankaikisen lohdutuksen ja hyvän toivon, lohduttakoon teidän sydämiänne ja vahvistakoon teitä kaikessa hyvässä työssä ja puheessa.

(2 Tess. 2:15-17)

”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon”

Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon."

Joh. 7:37

Lausuessansa nämä sanat niille, jotka lehtimajanjuhlan viimeisenä päivänä lauloivat pelastuksen lähteestä, Jeesus tahtoi sanoa: Minä olen se pelastuksen lähde, josta laulatte. Minussa on teille pelastus synnistä ja kuolemasta.

Kutsu annettiin kaikille. Mutta vesi ei kiinnosta niitä, jotka eivät janoa. Sen tähden Jeesus sanoi: ”Jos joku janoaa”. Ja hänen sydämessään oli harras rukous: Jospa jano syttyisi näidenkin ihmisten sydämiin, että he tulisivat ja joisivat niin että tämä vesi tulisi heissäkin sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.

Ne, jotka janoavat, ovat niitä, jotka lain vasara on murskannut. Luther sanoo, että janoovaisia ovat ne, jotka ”tuntevat synnin ja tietävät heikkoutensa henkeen, sieluun ja ruumiiseen nähden, tuntevat Jumalan uhkaukset, pelkäävät Herraa Jumalaamme ja tuijottavat hänen lakiinsa, vihaansa, tuomioonsa, kuolemaan ja muihin kurituksiin.”

Tunnetko sinä, ystävä, tällaista janoa? Oletko kuullut Jumalan sanovan: Rakasta Jumalaa koko sydäimestäsi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi ja oletko joutunut toteamaan: Oi, rakas Jumala, en ole tehnyt niin, en ole pitänyt lakia enkä ole rakastanut Sinua koko sydäimestäni. Oi jospa voisin pitää käskysi. Mutta aina vain huomaan, että olen Sinun kirkkauttasi vailla. Kun vertaan sydäntäni ja tekojani lakisi vaatimukseen, huomaan että olen ansainnut kadotustuomiosi. Oi Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!

Tämä on juuri sitä janoa, jota Jeesus tarkoittaa, ystävä. Hän pyytää siis sinua tulemaan hänen luoksensa juomaan. Tajuatko, mitä tämä tarkoittaa? Ojentaessansa tämän kutsun sinulle, Jeesus ei sano: Mene ja ole hurskas, tee sitä ja sitä. Hän ei neuvo sinulle mitä sinun on tehtävä, miten sinun on elettävä, vaan hän neuvoo sinulle, miten sinä, joka et voi tehdä sitä, mitä laki vaatii, voit kuitenkin olla autuas. Hän sanoo: Ota vastaan autuus lahjana. Sinä et ole hurskas, mutta minä olen sijaisenasini täyttänyt kaikki käskyt puolestasi. Syntisi annetaan sinulle anteeksi minun tähteni. Minä olen maksanut synninelkasi. Olen kärsinyt rangaistuksesi. Olen pyhällä kalliilla verelläni, viattomalla kärsimiselläni ja kuolemallani sovittanut sinut ja koko maailman Jumalan kanssa. Anna lain ja omien tekojesi mennä menojaan, usko minuun. Nyt ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka uskossa turvaavat siihen, että minun vereni puhdistaa heidät kaikesta synnistä.

Jeesuksen ristin juurella, missä Herramme kärsi ja kuoli syntiemme tähden, juoksevat elävän veden virrat. Siellä Jumala antaa meidän juoda vapaasti armostaan. Siellä uskon kautta Jeesukseen meillä on rauha Jumalan kanssa. Siellä uskon kautta Jeesukseen olemme turvassa ja näemme taivaan portit avoinna meille ja olemme varmat, että sinne pääsemme.

Pyhä Henki vie meidät ristin juurelle Sanan ja sakramenttien kautta. Uskossa käyttäkäämme näitä välineitä. Näin meille kelpaa se vesi, joka tulee meissä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.

"En jaksa elää enkä uskalla kuolla"

Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema voitto.

Fil. 1:21.

Pastori meni sairaalaan heti kun soitto tuli. Hätääntynyt ääni puhelimesta oli sanonut: "Tyttäreni on sairaalassa. Voisiko pastori mennä häntä katsomaan. Hän on niin masentunut."

Pastori tapasi sairaalassa todella masentuneen nuoren naisen, joka valitti: "Elämä on niin vaikeata. Kotona aina vain riidellään. Työpaikassa vaaditaan niin paljon, etten tahdo millään selvitä. Ja nyt tuli tämä sairaus. En enää jaksa elää."

Pastori teki kaikkensa lohduttaaksensa potilasta, julisti hänelle Jumalan sanaa, yritti kääntää hänen ajatuksensa pois vaikeuksista siihen hyvään, mitä hän oli Jumalalta saanut. Mutta mikään ei auttanut. Potilas aina vaan sanoi: "En jaksa, en jaksa elää..."

Vihdoin pastori kysyi: "Haluaisitteko te kuolla?"

Potilas katsoi pastoriin kauhistuneena aivan kuin ei olisikaan ajatellut, ettei muita vaihtoehtoja ole — täytyy joko elää tai kuolla. Hän huudahti: "En! En halua kuolla. Pelkään kuolemaa."

Nainen oli onneton, mutta myöhemmin hän kiitti Jumalaa siitä, että hän oli joutunut niin onnettomaan tilaan. Pastorin julistama sana Kristuksesta näin ollen vihdoin kelpasi hänelle. Hän tajusi, että Jumala itse oli sallinut hänen joutua siihen umpikujaan, että Kristuksesta voisi tulla hänelle elämä ja kuolemasta voitto.

Oletko sinä, ystävä, pysähtynyt ajattelemaan, että monet vaikeudet elämässäsi ovat sitä varten, ettet turvaisi itseesi, vaan pakenisit Kristuksen turviin ja oppisit Paavalin kanssa sanomaan: "Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto." Näillä sanoilla Paavali tarkoitti: "Tyydyn Jumalan tahtoon. Hän saa päättää eläkö vai kuolenko. Jos jään eloon, ei ole syytä peljätä, sillä Kristus elää minussa. Hänessä

on minulla uskon kautta syntien anteeksiantamus. Hänessä olen taivaskelpoinen. Hän pitää minusta huolen ja on luvannut, että kaikki vaikuttaa parhaakseni. Jos kuolen, pääsen taivaaseen — sinne, missä on monin verroin parempi olla." Älkäämme, ystävät, masentuneina ja epätoivoisina ajatelko vaikeuksiamme ja heikkouksiamme. Turvatkaamme Jeesukseen. Uskokaamme Hänen sanansa lupauksiin. Näin Hän voi meillekin olla elämä ja kuolema voi olla meille voitto.

Ja kun sydämestämme yhdymme näihin Paavalin sanoihin, toimikaamme Jumalan välikappaleina, että hän voi meidän kauttamme saattaa toisiakin tähän onnelliseen asemaan. Tuttavapiirissämme on ehkä niitä, jotka eivät jaksakaan elää eivätkä uskalla kuolla. Näyttäkäämme heille Kristus, tuo "Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit", joka on tosi elämän antaja ja kuoleman voittaja.

Kulkekaamme varmuudella eteenpäin

Luin kerran kertomuksen eräästä nääntyneestä matkustajasta, jonka eteen tuli joki. Joen ylitse ei ollut siltaa. Oli myöhäinen syksy ja joen pinta oli jään peitossa. Kannattaako jää? Uskallanko lähteä kulkemaan siitä ylitse? kyseli matkustaja.

Ilta saapui, oli jo hämärää. Hänen oli ehdottomasti päästävä joen toiselle puolelle. Vihdoin suuresti epäillen ja peljäten tuo matkustaja laskeutui polviensa varaan ja lähti konttaamalla ylittämään jokea toivoen, että jää kannattaisi painon ollessa niin jaettuna.

Hän oli keskellä jokea, kun hän äkkiä kuuli laulua takanaan. Pian ilmestyi reki hevosen vetämänä. Reessä oli kuorma kivihiiltä ja kuorman päällä istui mies, joka lauloi samalla kun ohjasi hevosta.

Tässä oli mies konttaamassa varovaisesti eteenpäin peläten, että jää pettää. — Ja tuossa meni mies, hevonen ja reki kuormineen saman jään kannattamana.

Kuten tämä väsynyt matkustaja, niin myös mekin usein kuljemme vain hiipimällä eteenpäin. Aivan kuin olisi olemassa vaara, etteivät Jumalan sanan lupaukset kannattaisikaan meitä. Aivan kuin meidän keveät askeleemme voisivat nämä lupaukset vahvistaa.

Oppikaamme, ystävät, kulkemaan varmuudella eteenpäin näiden lupausten kannattamina. Ne varmasti kannattavat. Ne eivät petä. Luottakaamme niihin. Jeesus on luvannut olla kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Älkäämme epäilkö tätä lupautta. Hän on luvannut, että me saamme voiton taistelussamme vihollisiamme vastaan. Hän on luvannut, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Hän on luvannut, että jos etsimme ensin Hänen valtakuntaansa ja Hänen vanhurskauttaan, niin kaikki muutkin

tarpeemme annetaan meille. Ja ennen kaikkea Hän on luvannut täydellisen anteeksiantamuksen synneistämme Hänen Poikansa tähden ja on luvannut kuljettaa meidät vihdoinkin taivaalliseen kotiimme. — Kulkekaamme siis eteenpäin varmuudella, olkaamme lujat ja rohkeat! Jumalan sanan lupaukset eivät muutu.

Todellinen onni

"Niin autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan Sanan ja sitä noudattavat."

Luuk. 11:28.

Meillä on tilaisuus kuulla runsaasti Jumalan Sanan julistusta. Sanan kuuleminen, sanoo Jeesus, tuottaa meille tosi onnea. Ja mistä löytäisimme sellaisen ihmisen, joka ei tahtoisi olla onnellinen. Vaikka kuljet ympäri maailman, niin tulet huomaamaan, että jokainen tahtoisi olla onnellinen. Mutta monet etsivät onnea sieltä, mistä sitä ei voi löytää. Maallinen tavara, rikkaus tai maalliset huvit eivät tuota tosi onnea sydämeen. Jeesus sanoo: "Sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." (Luuk. 12:15)

Ihmisellä on iankaikkinen sielu, jota maalliset aarteet eivät voi tyydyttää. Syntiinlankeemuksen kautta hän on menettänyt sielun rauhan ja todellisen onnen. Niin kauan kun hän elää synnissä, erotettuna

Jumalasta, on hän vailla tätä sielun rauhaa ja todellista onnea. Vasta silloin, kun hän Pyhän Hengen voiman kautta tulee tuntemaan omana Vapahtajanaan Jeesuksen, joka on viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan maksanut hänen syntivelkansa ja sovittanut hänet ja koko maailman Jumalan kanssa, saa hän tämän sielunrauhan ja hänestä tulee todella onnellinen.

Ihminen tulee tuntemaan Jeesuksen Vapahtajanansa Sanan kautta. Evankeliumin Sana on se hyvä sanoma siitä, että Jumala on suuressa armossaan pelastanut meidät Jeesuksessa. Tämä sanoma tarjoaa syntiselle Jeesuksen ansaitsemat siunaukset vapaana armolahjana. Tämän Sanan kautta Pyhä Henki vaikuttaa ihmissydämessä uskon, jolla nämä siunaukset vastaanotetaan. Sanan kautta siis ihmisestä tulee todella onnellinen.

Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla, kun saamme kuulla Sanaa. Mutta muistakaamme: Jeesus sanoo: ”Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan Sanan ja sitä noudattavat”. Älkäämme olko ainoastaan Sanan kuulijoita vaan olkaamme myös Sanan noudattajia. Seuratkaamme Marian esimerkkiä. Hän ”kätkei kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessään”. Kätkekäämme mekin sydämiimme Sana, jonka kuulemme, uskokaamme mitä Sana meille opettaa ja lupaa ja sitten eläkäämme näitten opetusten ja lupauksien mukaan. Silloin olemme autuaita, todella onnellisia.

Uskotko tosi Jumalaan

Tapasin kerran erään nuoren miehen, joka sanoi: "Uskon Jumalaan, mutta en usko Kristukseen." Tähän vastasin: "Silloin et usko tosi Jumalaan, vaan omaan mielikuvitukseesi Jumalasta." Nuori mies kiihtyneenä sanoi: "Tekö sitten yksin tunnette tosi Jumalan?" Vastasin: "En lainkaan ole ainoa, joka hänet tuntee. Jokainen, joka uskoo siihen Jumalaan, jonka Raamattu meille esittää, tuntee tosi Jumalan. Raamattu sanoo: "Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt." (Joh. 5:23) "Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään." (1 Joh. 2:23)

Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka ovat samaa mieltä tämän nuoren miehen kanssa. "Uskon Jumalaan," he sanovat. "Uskon, että hän on olemassa ja että hän on luonut taivaan ja maan, että hän on oikeamielinen ja rankaisee jumalattomia, jne. Mutta en usko, että Kristus oli Jumala ja että hän kärsi ja kuoli ihmiskunnan syntien edestä." Monet näistä ihmisistä toivovat pelastuvansa tällaisen uskon kautta. He kuitenkin pettävät itseään. Sillä kaikilla ihmisillä on tällainen yleinen Jumalan tunteminen. Jumala on näet kirjoittanut lainsa jokaisen ihmisen sydämeen, niin että jokainen tietää, että on olemassa korkeampi olento, jolle hän on tilivelvollinen. Mutta tällainen Jumalan tunteminen eli usko ei pelasta. Jaakob kirjoittaa: "Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkkin sen uskovat ja vapisevat." (Jaak. 2:19)

Pelastava usko ei ainoastaan usko, että Jumala on olemassa, vaan myös uskoo, että Jumala on armollinen Jumala, joka on antanut maailman synnit anteeksi, sen tähden että Jeesus Kristus on kärsinyt ja kuollut ihmisten edestä ja on näin maksanut heidän syntivelkansa. Tällainen usko tulee "kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta." (Room. 10:17) Pyhä Henki vaikuttaa Raamatun Sanan kautta, antaa syntiselle sen varmuuden, että Jeesus on hänellekin

ansainnut syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Kun Pietari tunnusti Jeesukselle: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika", Jeesus vastasi: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa." (Matt. 16:16,17)

Ihmisen omat mietteet Jumalasta eivät hyödytä häntä, vaikka hän omaksuu ne täytenä totuutena. Ulkopuolella Raamatun sanaa ei löydetä tosi Jumalaa. Löydämme hänet ainoastaan hänen omassa Sanassaan, jossa hän on ilmaissut itsensä Kolmiyhteisenä Jumalana: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Kolme tasa-arvoista persoonaa yhdessä jumallisisessa olennossa. Tähän Jumalaan kun turvaamme, on meillä varmasti usko, joka pelastaa.

Uskotko uskoosi

Uskolliset luterilaiset ovat aina pitäneet tärkeänä korostaa sitä Raamatun perusoppia, että syntinen pelastuu uskon kautta. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että usko vanhurskauttaa ja pelastaa sen tähden, että se itsessään on jotakin ansiollista, vaan ainoastaan sen tähden, että se omistaa luvatus laupeuden. Koska nykyaikana — kuten kautta aikojen — kuullaan niin paljon julistusta, joka antaa kuulijoille sen käsityksen, että usko on ihmisen tekemä työ, jolla hän ansaitsee autuuden, on tärkeää, että tutkimme tätä asiaa Raamatun valossa.

Ensin muutama esimerkki harhaan johtavasta julistuksesta ja toiminnasta. Pidetään saarna, jossa julistetaan ankarasti lakia, varoitetaan tulevasta tuomiosta. Sitten kehoitetaan kuulijaa antautumaan Jeesukselle, niin että hän pelastuisi. Puhutaan tähän tapaan: "Avaa nyt sydämesi Jeesukselle. Pyydä häntä tulemaan sinne." Taustana voi olla tunteellinen musiikki. Kuulija liikuttuu ja päättää, että siitä lähtien hän seuraa Jeesusta. Hän iloitsee, että hän on tehnyt ratkaisun. Onko tämä sitä, mitä Raamattu tarkoittaa pelastavalla uskolla?

Ei välttämättömästi. Pelastava usko näet ei ole mitään muuta kuin sitä, että syntinen uskoo Jumalan lupauksen, että Jeesus Kristus on maksanut hänen syntivelkansa ja ansainnut hänelle täydellisen armahduksen. Kun Jumala sanoo: "Usko", hän ei vaadi meitä suorittamaan ansiollista tekoa, vaan hän ojentaa meille kutsun. Hän kutsuu meitä vastaanottamaan sen, mikä on meille ansaittu, ja mikä meille valmiina tarjotaan.

Toinen esimerkki: Monet nykyajan uskonnolliset piirit kiinnittävät melkein yksinomaan huomionsa hengellisiin kokemuksiin. Puhutaan siitä "mitä minulle tapahtui silloin ja silloin, kun sain 'Henkikasteen'". Annetaan todistuksia. Usein — etenkin kun kokous televisioidaan on läsnä joku kuuluisa filmitähti tai urheilija, joka todistaa kokemuksestaan. Joku läsnäolijoista voi kertoa ihmeellisestä parantumisestaan tai siitä miten hän on puhunut kielillä. Kaikilla on hyvä olla, koska heillä on niin paljon yhteistä. Jos ollaan eri mieltä joissakin opinkohdissa (perusopinkohdissakin), näistä ei puhuta. Tärkeää on vain, että minullakin on ollut samantapainen kokemus. — Emme tahdo sanoa, että ne jotka tällaista harrastavat, eivät ole vilpittömiä. Varmaan ovat. Emmekä kiellä sitä, että osanottajien joukossa voi olla tosi uskovaisia. Mutta mieleen nousee kysymys: Eikö ole olemassa suuri vaara, että tällainen toiminta synnyttää juuri uskoa uskooni tai kokemukseeni, eikä uskoa siihen, mitä Kristus on edestäni tehnyt?

Yllämainitun tapaisen julistuksen ja toiminnan takana on yleensä se käsitys, että ihminen ei olekaan luonnostaan kokonaan turmeltunut, vaan voi itse auttaa omassa pelastuksessaan. Raamattu ei näin opeta. Apostoli Paavali kirjoittaa Efesolaisille: "Te olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne." (Ef. 2:1) Ensimmäisessä Korinttolaiskirjeessään hän sanoo: "Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti." (1 Kor. 2:14) Roomalaiskirjeessä ovat nämä sanat: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja." (Room. 3:28) Ja Efesolaiskirjeessä sanotaan: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi." (Ef. 2:8,9)

Sielunvihollinen ahkerasti toimii saadaksensa meitä kääntämään katseemme pois Jumalan Sanasta oman sydämemme ajatuksiin ja tunteisiin. Seurauksena on, että ihmistä kiinnostaa enemmän se, mikä hänen omassa sydämessään on, kuin se, mitä Jumala lupaa Evankeliumissa, Kasteessa ja Pyhässä Ehtoollisessa. Tästä johtuu, miksi monet eivät tyydy pelkkään Raamatun mukaiseen Lain ja Evankeliumin julistukseen, vaan haluavat mennä sinne, missä "jotakin tapahtuu", missä ihmiset joutuvat hurmiotilaan, jne. Tämän valossa voimme myös ymmärtää, miksi sanomalehti kertoessansa erään kuuluisan saarnamiehen 'ristiretkistä', näkee tarpeelliseksi mainita että saarnaaja on "modernin hurmurin näköinen". — Luther usein kehotti kuulijoitansa pitäytymään armovälineisiin — Sanaan ja Sakramentteihin — sanoen, että Jumala ei koskaan tule olemaan lähempänä meitä kuin hän näissä välineissä on. Tämä on hyvää neuvoa.

Kyllä jokainen uskovainen ihminen kokee Jumalan armon ja rakauden sydämessään, mutta tällainen kokemus aina perustuu sanaan armosta ja syntien anteeksiantamuksesta, jonka Kristus meille antaisi ja jonka Jumala lupaa meille armonvälineitten kautta. Jumalan lapsi kiittää Jumalaa tällaisesta kokemuksesta, mutta hän ei rakenna tälle perustalle. Hänen uskonsa ei ole sitä, että hän vain etsii enemmän ja enemmän itselleen — hyviä tunteita, erikoisia lahjoja, fyysistä parantumista — vaan se on sitä, että hän kiinnittää katseensa uskon Alkajaan ja Täyttäjään, Jeesukseen, ja uskossa omaksuu sen, mikä hänellekin ansaittiin. Hän ei halua itseään korottaa, vaan haluaa antaa kaiken kunnian Vapahtajallensa. Hän tyytyväisenä tahtoo kantaa sitä ristiä, joka annetaan hänelle kannettavaksi.

Uskollinen sananjulistaja siis pyytää Jumalalta voimaa, että hän voi julistaa Sanaa siten, että Kristus — ei ihminen — saa kaiken kunnian. Hän tahtoo julistaa Lain sanomaa siten, että kuulijalle ei jää mitään omaa, johon hän voi turvata — ei omaa uskoa, ei omaa ratkaisua, ei omia tunteita eikä omia hyviä päätöksiään — vaan että hän ei voi muuta kuin huutaa: Voi minua, olen syntinen ihminen; minä hukun, jos en apua saa. — Ja uskollinen sananjulistaja tahtoo julistaa Evankeliumin sanomaa siten, että kuulija tulee vakuuttuneeksi, että juuri hänen syntivelkansa maksettiin Golgatalla, että Vapahtaja juuri hänelle ansaitsi syntien anteeksiantamuksen ja elämän pyhällä

elämällään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Näin voi Jumalan sana: "Tee parannus; usko" tulla täytetyksi kuulijan kohdalla.

On mahdollista, että joku kristitty voisi toimia Jumalan välikappaleena ja "pelastaa (syntisen) sielun kuolemasta" lainkaan mainitsematta sanaa usko. Esimerkiksi hän voisi tavata synnin hädässä olevan ihmisen ja puhua hänelle tähän tapaan: "Jeesus Kristus, Jumalan Poika, tuli maailmaan pelastamaan syntisiä. Hän syntisten sijaisena otti päällensä Jumalan vihan ja kärsi heidän puolestaan sen rangaistuksen, joka heille kuului. Hän antoi henkensä heidän edestään; täytti kaikki Jumalan vanhurskauden vaatimukset heidän puolestaan. Jumala antoi hänen tähtensä koko maailman synnit anteeksi, sinunkin syntisi." On mahdollista, että synnin hädässä ollut, voisi vastata: "Mutta tämänhän on sangen lohduttava sanoma! Ajatella, että minun syntini annettiin anteeksi! Kiitos, kun toit minulle tämän lohduttavan sanoman!" — Eikö tämä olisi pelastavaa uskoa?

Emme tahdo sanoa, ettei uskosta tule puhua. Siitä tulee puhua niin kuin Raamattu siitä puhuu. Ei siten, että kuulija saa sen käsityksen, että häntä vaaditaan suorittamaan ansiollinen teko, ei erotettuna Jumalan armosta ja Kristuksen sovintotyöstä, vaan Jumalan armollisena kutsuna omaksua hänelle hankittu valmis pelastus.

Mikä on sinun uskosi perustus, ystävä? Onko se oma uskosi, vai onko se Kristuksen, Jumalan Pojan sovintotyö sinun puolestasi? Seuraavassa laulun säkeistössä annetaan meille hyvää neuvoa:

*"Miks' katsot huonoa uskoas
On toinen perustus rauhallas.
Se Veljes Jeesuksen veri on.
Hän vaipui ristillä kuolohon.
Ja synnit maailman sovitti,
Sun velkas ristiin naulitsi.
Ei siis oo perustus uskosi,
Vaan usko, niin pysyy rauhasi."*

Siionin Kannel 1961, n:o 355

Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne

Ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille, sen viidennessätoista luvussa, apostoli Paavali kirjoittaa loistavasti Jeesuksen ylösnousemuksesta. Kun Jeesus on noussut ylös, uskomme ei ole turhaa, Hänen ylösnousemuksensa on varma todistus siitä, että maailma on tullut sovitetuksi Jumalan kanssa ja että Jumala ei lue meille meidän rikkomuksiamme. Se on myös todistus siitä, että kuolema on voitettu ja taivas on ansaittu kaikille. Me syntiset saamme uskon kautta omistaa nämä Jeesuksen ansaitsemat lahjat itsellemme. Ja vaikka ajallinen kuolema meitä kohtaa, kuitenkin niin kuin Jeesus nousi kuolleista, niin mekin viimeisenä päivänä nousemme. Me, jotka uskossa kuolemme, nousemme kirkastettuina elämän ylösnousemukseen. Ne, jotka epäuskossa kuolevat, nousevat myös, mutta joutuvat sekä ruumiin että sielun puolesta iankaikkiseen kadotukseen. (Joh. 5:28,29)

Kun Paavali on muistuttanut Korintton uskovaisia siitä, mitä Jeesuksen ylösnousemus heille merkitsee, hän sitten kirjoittaa: "Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköenne ei ole turha Herrassa." (1 Kor. 15:58) Näillä sanoillaan Paavali kehottaa Korintton uskovaisia kristilliseen elämään. Ei hän lakimaisesti määrää, mitä heidän on tehtävä, vaan käyttäen evankeliumia perusteenaan kaikessa rakkaudessa kehottaa heitä osoittamaan Jumalalle kiittolisuuttansa ja rakkauttansa. Hän sanoo: Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne.

Jumala tahtoo näitten sanojensa kautta puhutella meitä samalla tavalla. Hän tahtoo meille sanoa: Koska teillekin on annettu puhdas evankeliumi, todistus siitä, että Jeesus on noussut ylös ja maailma on siis sovitettu Jumalan kanssa, synnit on anteeksi annettu ja uskon kautta Jeesuksen pelastus ja iankaikkinen elämä ovat omanne. Koska teidät on kutsuttu uskoon ja saatte nyt elää ja kuolla pelkäämättä

varmoina siitä, että kerran nousette kirkastettuina elämän ylösnousemukseen. Osoittakaa tekin nyt minulle kiitollisuuttanne elämällä minun tahtoni mukaan. Pysykää tekin lujina; palvelkaa minua kaikilla lahjoillanne.

Varmaan sinä, ystävä, tahdot tätä Herran kehotusta noudattaa. Mutta ehkä kysyt: Mitä minun on tehtävä, että pysyn lujana? Miten minä voin Herraani palvella? Jumalan sana ja sen kuuleminen antaa sinulle vastauksen. Sanan kautta kasvat uskossa ja rakkaudessa. Sana tekee sinut lujaksi, niin että voit palvella Herraasi tekemällä työtä hänen seurakunnassaan. Jumalan sanan kuuleminen ja omistaminen hyödyttää sinua ja ehkä sinun kauttasi muutkin tulevat siunatuiksi. Ja muista: "Vaivannäköne ei ole turha Herrassa!"

Vaarallinen suuntaus

Oletko joskus kuullut jonkun sanovan: "En ole lukenut Raamatua, enkä ole mikään teologi, mutta tämän tiedän: Minulla on ollut ihmeellinen kokemus; olen pelastunut." "Mistä tiedän, että Jeesus elää? Siitä, että puhuin hänen kanssaan tänä aamuna." Tällaista puhetta kuulemme nykyään kaikkialla. Puhe ei ole Raamatun Sanan mukaista.

Omat kokemuksemme eivät ole luotettava perustus uskollemme. Minä voin mielessäni kuvitella monenlaista. Tunteeni jatkuvasti vaihtuvat, milloin on hyvä olla, milloin olen murheen vallassa. — Jumalan muuttumaton Sana on ainoa oikea perustus uskollemme. Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tullette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31,32)

Televisiosta ja radiosta kuulemme monenlaista uskonnollista julistusta. Se on paljon tällaista kokemukseskeistä julistusta. Kerrotaan omista kokemuksistaan. Kuullaan todistuksia joltakin kuuluisalta henkilöltä, tavallisesti urheilusankarilta, filmitähdeltä tai iskelmä-

laulajalta, jolla on ollut jonkinlainen hengellinen kokemus. Asianomainen kertoo minkälainen hän oli ennen ja minkälainen nyt.

Jos julistus on pelkkää "kokemuksia ja kehotuksia", oikea usko ei voi syntyä kuulijan sydämessä. Jonkinlainen tunteenomainen kokemus voi kyllä seurata, mutta tämä ei ole pelastavaa uskoa. Raamattu sanoo: "Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta." (Room. 10:17)

Kun sinä kuuntelet puhujaa, joka sanoo olevansa Jumalan Sanan julistaja, kysy: "Antaako tämä puhuja Jumalalle tilaisuuden puhua kauttansa? Kirkastaako hän Jeesusta? Selittääkö hän Kirjoituksia? Onko hänellä se henki, joka oli apostoli Paavalilla, joka sanoi: "Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan." (1 Kor. 2:2–5)

Jumalan lapsi ei halua kuulla ihmisten viisautta Sanan julistajalta, vaan Jumalan viisautta.

Jeesus rakastaa sinua

Olin aamukävelyllä meren rannan puistossa. Yhtäkkiä kuulin jonkun huutavan: "Jeesus rakastaa sinua." Katsoin syrjään ja huomasin puun juurella hymyilevän naisen. Vakuutin hänelle, että asia oli samoin häneenkin nähden ja jatkoin matkaani. Jäin miettimään naisen sanoja. Ne olivat minulle iloinen yllätys, sillä kävellessäni vastaan tulijat eivät yleensä edes katso kuka heitä kohti tulee, saati sitten tervehdi minua. Mutta kun edelleen ajattelin naisen tervehdystä, nousi mieleeni kysymys: Mitenkähän naisen sanat mahtoivat muihin ohikulkijoihin vaikuttaa? Oletin, että hän tervehti kaikkia ohikulkijoita samalla tavalla. Kaikille uskovaisille ne olivat

varmaan ilahduttava muistutus. Sillä mikä on sen lohduttavampaa sille, joka on löytänyt rauhan sielulle ja omalletunnolle Jeesuksessa, kuin muistutus Jeesuksen rakkaudesta. Mutta entäs ne, jotka eivät usko, eivätkä Jumalan Sanaa tunne? Uskon, että monet heistä kuullessansa naisen tervehdysten, ajattelivat mielessään: "Kaikenlaisia tyyppejä sitä täällä maailmassa tapaakin", eivätkä mitenkään ilahtuneet tervehdyksestä. Ja ehkä itsevanhurskaat saivat väärää lohdutusta naisen sanoista ajatellen omaa hyvyttään Jeesuksen rakkauden aiheuttajana.

Kun kävellessäni asiaa edelleen mietin, tulin siihen tulokseen, että olisi ollut parempi, jos nainen olisi valinnut toisenlaisen tervehdysten ohikulkijoille, esimerkiksi sellaisen, jota jotkut vanhemmat uskovaiset tapasivat käyttää. He tapasivat kysyä: "Oletko autuas?" Muistan kun nuorena opiskelijana ollessani tämä kysymys minulle tehtiin. Ei riittänyt se, että vastasin: "Olen." Kysyttiin vielä: "Mistä tiedät?" Vastaukseni: "Niin Jumalan Sana vakuuttaa", tyydytti kysyjää.

Samantapainen kysymys tehtiin hiljattain eräälle kuuluisalle amerikkalaiselle urheilijalle, joka makasi kuolinvuoteellaan. Hän oli tuhonnut terveytensä väkijuomalla, mutta oli sairautensa aikana tullut uskoon. Sanomalehdissä kerrottiin, että eräs hänen urheilutoverinsa, joka oli kautta vuosien puhunut hänelle synnistä ja Jumalan armosta Jeesuksessa, meni sairaalaan häntä tapaamaan. Hän kysyi potilaalta: "Jos kuolet tänä yönä, oletko varma, että pääset taivaaseen?" Potilas vastasi: "Olen." Toveri sitten kysyi: "Miksi olet varma?" Potilas vastasi: "Johannes kolme, kuusitoista: Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä."

Onhan totta, että Jeesus rakastaa kaikkia syntisiä. Me jotka Jumalan armosta uskomme, iloitsemme, kun kuulemme vakuutuksen hänen rakkaudestaan. Puhukaamme toki Jeesuksen rakkaudesta, mutta puhukaamme myös siitä, miksi me syntiset hänen rakkauttansa tarvitsemme. Sanokaamme: "Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." (Apt. 4:12)

Uudestisyntynyt kristitty

Olin saanut kutsun syntymäpäiväjuhlaan. Siellä ollessani keskustelin erään toisen kutsuvieraan kanssa. Kun hän sai tietää, että olin eläkkeellä oleva luterilainen pastori, hän sanoi: "Minulla on kolme poikaa: Kaksi on luterilaista, kolmas on uudestisyntynyt kristitty." Silloin alkoi juhlan lauluhetki ja keskustelumme jäi siihen.

En tiedä, tahtoiko tämä äiti sanoillansa ilmaista, että hänen kolmas poikansa oli päässyt korkeammalle asteelle uskossaan kuin hänen luterilaiset veljensä, vai käyttikö hän vain pojastaan sitä nimeä, jonka poika oli itselleen antanut. Joka tapauksessa tämän äidin sanat jäivät mieleeni. Ajattelin: Miten tärkeää onkaan, että me luterilaiset puhumme avoimesti vakaumuksistamme. Sillä meillä, jotka Jumalan armosta olemme saaneet sydämiimme Raamatun mukaisen varmuuden, että Jeesus, Jumalan Poika, on ansainnut meille ja kaikille syntisille valmiin ja täydellisen pelastuksen, joka kasteessa meille lahjoitettiin, joka on nytkin omanamme uskon kautta — meillähän vasta onkin syytä kertoa maailmalle tästä sanomattomasta Jumalan armosta ja rakkaudesta syntisiä kohtaan.

Joskus, kun olen keskustellut henkilöiden kanssa, jotka jatkuvasi puhuvat uudestisyntymisestään, on käynyt ilmi, että heille on ollut tärkeintä se, mikä on tapahtunut heidän omassa sydämessään. He ovat kyllä puhuneet Jeesuksestakin, mutta ei siitä, mitä hän on jo tehnyt kaikkien ihmisten edestä, vaan siitä mitä he ovat tehneet Jeesukselle. Ovat puhuneet tähän tapaan: "Olen antanut sydämeni Jeesukselle, miten ihana asia olisi, jos sinäkin antaisit sydämesi hänelle."

Kun joku käyttää sanontaa, "uudestisyntynyt kristitty," tämä viittaa siihen, että hänelle ei riitä se, että ollaan kristityitä, vaan on oltava määrätynlainen kristitty. On mahdollista, että jotkut eivät sanalla "kristitty" tarkoita uskossa olevaa ihmistä, vaan tarkoittavat ns. kristilliseen yhteiskuntaan kuuluvaa. Mutta onhan olemassa kirkkoja,

jotka opettavat, ettei tulisi tyytyä olemaan pelkästään uskossa, vaan tulisi pyrkiä saamaan ns. henkikaste, jolla he tarkoittavat tietynlaista tunteenomaista kokemusta ja korkeammalle asteelle päässyttä kristittyä. On ymmärrettävä, miksi niin monella on tällainen mieli, sillä monet reformoidut kirkot opettavat, että Pyhä Henki toimii myös ulkopuolella sanan ja sakramenttien. He eivät siis ohjaa ihmisiä turvaamaan yksinomaan Jumalan muuttumattomiin armolupauksiin, vaan ohjaavat heitä etsimään Pyhän Hengen ilmestyksiä ja vaikutuksia omasta sydäimestään.

Raamatun keskeinen opetus on, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja joka tämän uskoo, hänellä on omanaan syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. (2 Kor. 5:19, Room. 4:5). Hän on uudestisyntynyt eli kristitty ja kristittynä hän käyttää armovälineitä, sanaa ja sakramenteja, muistaa kasteettaan, jonka kautta hän jo lapsena uudestisyntyi, käy Herran pöydässä ja näin Pyhä Henki saattaa jatkuvasti häntä vahvistaa.

Vika on minussa

Erään sanomalehden toimitussivulla oli pitkä kirjoitus nykymaailman hälyttävästä moraalisesta tilanteesta. Kirjoituksen lopussa toimitus pyysi lukijoita vastamaan kysymykseen: "Mistä johtuu tämä hälyttävä tilanne?" Vastauksia tuli monenlaisia. Jotkut olivat pitkiä, toiset lyhyitä. Yksi vastaus poikkesi kaikista muista ja se oli kaikista lyhin. Vastauksena kysymykseen: Mistä johtuu nykymaailman hälyttävä tilanne? oli vain yksi sana: "Minusta." Ei ainutkaan muista vastaajista ollut nähnyt vikaa itsessään. Viat olivat heidän mielestään jossakin muualla.

"Minkähänlainen minun vastaukseni olisi ollut?" Tämä on kysymys, jota meidän jokaisen varmaan olisi hyvä pohtia. Sillä eiköhän asia ole niin, että meille jokaiselle on paljon helpompaa nähdä muiden viat kuin omamme. Vastauksemme yllä mainittuun kysymykseen

olisi ehkä ollut tämän tapainen: "Nykymaailman hälyttävä tilanne johtuu television epämoraalisista ohjelmista, vanhempien leväperäisyydestä lasten kasvattamisessa, se johtuu siitä, että niin monet ihmiset ovat rahan ahneita, ja että on niin paljon epärehellisyyttä korkeissa viroissa olevien kesken, jne." Tällainen arvostelu on varmaan aiheellista, kun ajattelemme tätä nykymaailmaamme. Mutta kuinkahan moni meistä olisi vastauksessaan puhunut myös tähän tapaan: "Kyllä minussakin on syytä. Olen ollut laiska rukoilemaan esivallan puolesta ja niiden vanhempien puolesta, jotka joutuvat kasvattamaan lapsiaan tässä vaikeassa aikakaudessa, olen ollut huono esimerkki innossa ja ahkeruudessa oikeiden asioiden puolesta, heikosti on ääneni kuulunut, jne."

Ja entäs, jos meitä olisi pyydetty arvostelemaan tilannetta seurakunnassamme? Olisimmekohan me mahdollisesti kirjoittaneet tähän tapaan? "Liian monelta seurakuntalaiselta puuttuu rakkaus, on liian paljon valtataistelua, pastori on liian jyrkkä, hän ei saarnaa riittävästi lakia, hän ei saarnaa riittävästi evankeliumia jne." Mutta olisikohan vastauksessamme ollut myös tämän tapaista? "Häpeän, kun ajattelen miten vähän olen käyttänyt voimiani ja lahjojani seurakuntani hyväksi, heikosti olen rukoillut pastorini ja muiden seurakuntalaisten puolesta, liian vähän ovat uskonveljeni ja sisareni kuulleet minulta rohkaisun sanoja, liian usein ovat maalliset asiat olleet minulle tärkeämmät kuin Sanan viljeleminen ja lähimmäiseni auttaminen."

Raamatussa sanotaan: "Jos me sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme ja totuus ei ole meissä." (1 Joh. 1:8)

Näissä sanoissa on tarpeellinen muistutus, ei ainoastaan niille, jotka eivät lainkaan tunnusta olevan syntisiä, vaan myös meille kaikille. Se on tarpeellinen muistutus meille Jumalan lapsillekin juuri sen tähden, että olemme niin hitaita huomaamaan omat vikamme. Meissä olevan vanhan ihmisemme tähden me tarvitsemme jatkuvasti kuulla lain sanomaa. Muuten ei synty pysy meille suurena ja pian ei armo meille enää kelpaa. Mutta "Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1 Joh. 1:9)

Kun Pyhä Henki saa näyttää meille syntimme ja oman kelvottomuutemme, silloin iloitsemme kuullessamme, että Jeesus meillekin

hankki syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Ja me kiitämme Isää, joka lähetti Poikansa meitä pelastamaan, kiitämme Jeesusta, joka tuli ja oli kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti meidän tähtemme, ja Pyhää Henkeä, joka antoi meille uskon lahjan ja voiman luopua vääryydestä ja elää hänelle, joka edestämme kuoli ja nousi ylös kuolleista.

Onko nimesi elämänsi kirjassa

Nuori mies meni tapaamaan pastoria. Hän tiedusteli voisiko pastori vihkiä hänet avioliittoon. Pastori katsoi kirkonkirjaan ja sanoi: "Huomaan, että nimesi on ennenkin kirjoitettu tänne." "Niin on," sanoi nuori mies, "olen tässä seurakunnassa kastettu ja käynyt rippikoulun." Pastori katsoi nuoreen mieheen ja sanoi: "Ja nimesi varmaan kirjoitetaan tänne vihkimisesi jälkeen vielä neljännen kerran, kun sinut haudataan. Kysyn sinulta: Arveletko, että kun se hetki saapuu, kun joudut seisomaan Jumalasi edessä, että nimesi löytyy myös Jumalan elämänsi kirjaan kirjoitettuna?"

Nuori mies ei osannut vastata kysymykseen. Hän ei ollut rippikoulun jälkeen kirkossa käynyt, eikä uskonnosta välittänyt. Mutta pastorin kysymys jäi häntä vaivaamaan. Hän keskusteli siitä kihlattunsa kanssa. Muutaman päivän kuluttua, hän meni kihlattunsa kanssa pastorin luo, ja kysyi: "Mitä pitäisi tehdä, että se nimi tulee siihen Jumalan kirjaan kirjoitetuksi?"

Pastori ilahtui nuoren miehen kysymyksestä. Hän kertoi nuorille, että kaikki oli jo tehty heidän edestänsä. Hän puhui synnistä, sen seurauksista ja siitä pelastuksesta, jonka Jumalan Poika oli ansainnut kaikille lain täyttämiseillään ja kärsimisillään ja kuolemallaan. Hän luki heille useita kohtia Raamatusta, joissa Jumalaa lupaa, että syntinen pelastuu armosta uskon kautta Jeesukseen ja kertoi, että nimi on Jumalan elämänsi kirjassa silloin, kun syntinen uskossa turvaa Jeesukseen.

Seurauksena oli, että nuori pariskunta alkoi avioelämänsä uskossa Jeesukseen varmoina, että heidän nimensä olivat kirjoitettuna elämänsäkirjaan. Koska Jumalan Poika oli heidän syntivelkansa maksanut, ja kasteen ja uskon kautta Häneen he olivat Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä. Sen jälkeen Jumalan Sana oli tärkein asia heidän elämässään ja seurakunta oli heille rakas. Kunpa jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirkonkirjaan, kysyisi: ”Onkohan minun nimeni myös kirjoitettuna Jumalan elämän kirjaan?” Sillä niin hyvä asia, kun seurakuntaan kuuluminen on, se ei voi meitä pelastaa. Ainoastaan, jos nimemme ovat uskon kautta Jeesukseen myös Jumalan elämänsäkirjassa, olemme me autuaita Jumalan lapsia ja matkalla taivaaseen.

Kun Jeesuksen opetuslapset riemuitsivat siitä, että riivaajatkin olivat olleet heille alamaiset, Jeesus sanoi heille: ”Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuna taivaissa.” (Luuk. 10:20) Suokoon Jumala, että meidänkin suurin ilon aiheemme on se, että nimemme ovat Jumalan armosta kirjoitettuna taivaissa Jumalan elämänsäkirjassa.

Minä sain laupeuden

Eräs kristitty mies meni vierailemaan sukulaistensa luo. He veivät hänet mukanaan kirkkoon. Kirkon ovella he tapasivat seurakunnan pastorin, joka heti kysyi vieraalta: ”Oletko ottanut Jeesuksen vastaan sydämeesi ja elämäsi?” Tähän vieras vastasi: ”Olen kiitollinen, että Vapahtajani on ottanut minut vastaan.” Vieraan vastaus osoitti, että hän tiesi olevansa uskossa yksin Jumalan armosta, ilman omaa ansiotaan.

Inhiminen on luonnostaan siinä luulossa, että hänen täytyy itse omilla teoillaan tehdä itsensä Jumalan silmissä vanhurskaaksi. Tämä luulo on niin voimakas, että monet kirkotkin ulkonaisen kristikunnan piirissä, huolimatta Raamatun selvästä opetuksesta, että syntinen

pelastuu yksin armosta uskon kautta Jeesukseen, kuitenkin opettavat, että ihminen voi myötävaikuttaa kääntymyksessään. Tästä johtuneen, että saamme kuulla ihmisten sanovan: "Kun tein ratkaisuni Jeesuksen puoleen...", "Kun annoin sydämeni hänelle...", "Kun tein parannuksen ja otin vastaan Jeesuksen...". Tällainen "minä -puhe" ei ole Raamatun mukaista. Kun apostoli Paavali kertoi kääntymyksestään, hän antoi kaiken kunnian Jumalalle. Kirjeessään Timoteukselle hän sanoo: *"Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristus-ta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa; ja meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."* (1 Tim. 1:12-14)

Jokainen uskossa oleva ihminen on uskossa ainoastaan sen tähden, että hän Jumalan armosta on saanut laupeuden. Luonnostaan hän oli kuollut rikoksiinsa (Ef. 2:5), vihan lapsi niin kuin muutkin (Ef. 2:3) eikä pystynyt itseään herättämään tästä tilasta. Mutta hän sai laupeuden. Pyhä Henki armonvälineiden kautta herätti hänet tästä kuoleman tilasta, uudestisyntytti hänet elävään toivoon, antoi hänelle omaksensa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän — nämä lahjat, jotka Jeesus hankki maailmalle laintäyttämislään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan.

Kun sinä, ystävä, tunnustat uskoasi, seuraa apostoli Paavalin esimerkkiä. Kerro siitä, miten Jumalan armo on ollut sinua kohtaan ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

*Sua Jeesus kiitän ainian,
Sä hädästä mun nostit.
Joit vihan kalkin katkeran
ja verelläs mun ostit.
On autuuteni sinussa:
Mä elän laupeudesta.*

Siionin Kannel 1961, n:o 246:2

Jeesus on ovi

Englannin kuninkaallisessa kirjallisuudessa kerrotaan pojasta, joka halusi tavata kuninkaan. Hän meni kuninkaan palatsin portille ja kertoi vartijoille toivomuksensa. Kun poika sai kuulla, ettei ollut mahdollista päästä kuningasta tapaamaan, hän masentui. Hän meni istumaan kadun reunalle vastapäätä palatsia ja alkoi itkeä. Hetken kuluttua eräs nuori mies saapui paikalle ja tiedusteli, miksi hän itki. Poika vastasi: "Halusin päästä tapaamaan kuningasta, mutta minua ei päästetty palatsiin." Nuori mies sanoi hymyillen: "Katsotaanpa, jos minä voisin auttaa." Hän otti pojan kädestä kiinni ja lähti taluttamaan häntä palatsin porttia kohti. Kun he saapuivat portille, poika ihmetteli, kun vartijat avasivat portin eivätkä tehneet nuorelle miehelle mitään kysymyksiä. Kuljettuaan vähän matkaan eteenpäin he saapuivat toisen portin eteen. Sekin portti aukesi ilman mitään kuulustelua. Pian poika oli oppaansa kanssa kuninkaan luona. Hänen oppaansa oli näet kuninkaan oma poika.

Synti sulki Jumalan luo johtavan portin kaikilta ihmisiltä. Raamattu sanoo: "Teidän syntinne erottavat teidät Jumalasta" Nyt monet yrittävät päästä Jumalan luo omin voimin työtä tekemällä, rukoilemalla, uhraamalla lahjojaan ja noudattamalla erilaisia sääntöjä. Mutta kaikki on turhaa. Jumala sanoo: "Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: 'Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee'." (Gal. 3:10)

Mutta kiitos olkoon Jumalan, että on olemassa pääsy Jumalan luo. Se ei riipu ihmisten omista yrityksistä. Jeesus, Jumalan Poika sanoo: "Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu." (Joh. 10:9) Niin suuresti Jumala rakasti meitä syntisiä, että hän antoi oman rakkaan Poikansa tulla tänne maailmaan meitä syntisiä pelastamaan. Ja Poika tuli ja maksoi sen ainoan hinnan, joka saattoi meidät pelastaa.

Jumalihmisenä Kristus täytti kaikki käskyt jokaisen syntisen puolesta. Hän otti kaikkien ihmisten synnit omaksensa ja kärsi sen iankaikkisen rangaistuksen, joka meille kuului, vuodatti verensä ja antoi henkensä meidän edestämme. Näin maailma tuli sovitetuksi Jumalan kanssa. Raamattu sanoo: "Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." (1 Joh. 2:2) Hänen voitollinen ylösnousemuksensa kuolleista todistaa, että asia todella on näin. Jumalan lupaus pitää paikkansa: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä." (Joh. 3:36)

Kun me uskossa Jeesuksen seurassa kuljemme, meillä on varma pääsy taivaallisen Isän luo. Ja toista tietä ei ole. Jeesus sanoo: "Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6)

Älkäämme, ystävät, hyljätkö tätä ainoata tietä Jumalan luo. Pysykäämme Jeesuksen sanassa, niin että Pyhä Henki voi meidät uskossa säilyttää, voimme täältä maanpäällä ollessamme elää Jumalan rakkaina lapsina ja kerran olla hänen kodissaan, jossa saamme nauttia iankaikkista iloa ja autuutta.

*On valmis nyt tie, veri syntisille
Sen aukaissut on pyhimpään.
Oi, ystävä, Jeesus on turvanamme,
Hän itse on tie elämään!*

Siionin Kannel 1961, n:o 194:5.

Niin pian ohi armonaika tää

*Niin pian saapuu hetki viimeinen
Niin pian käsi lämmin kylmenee
Niin pian sammuu loiste silmien
Niin pian ääni elon hiljenee.*

*Niin pian eteen Herran joudutaan
Niin pian ohi armonaika tää
Niin pian iäisyyteen kutsutaan
Niin pian taakse maailman meno jää.*

*Oi, jospa painuis mieleen totuus tuo:
Niin vähän aikaa olen täällä vaan.
Ei silloin katoavaiset aarteet nuo
Vois sydäntäni viedä mukanaan.*

*Oi taivaan Herra, mua opeta
Nää armopäivät oikein laskemaan
Ett' kuolema ei Sinust' erota
Vaan luokses saattaa ikikunniaan.*

Jumalan huolenpito

Jeesus, Esirukoilija

Eräs erittäin lohduttava tosiasia jokaiselle uskovaiselle on se, että Jeesus vieläkin toimii pappina. Kristinopissamme sanotaan: "Ylimmäisenä pappinamme on Jeesus sijaisenaamme täyttänyt Jumalan lain ja antanut itsensä sovintouhriksi edestämme ja esiintyy jatkuvasti Puoltajanamme Isän luona taivaassa." Se papillinen työ, mitä Jeesus vieläkin tekee, ei ole sovitusyötä vaan se on puolustustyötä. Sovitus on jo tapahtunut. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: "Kristus... meni... oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen." (Hebr. 9:11,12) Jokainen syntinen on täydellisesti sovitettu Jumalan kanssa. Hänen pelastuksensa on aivan valmis. Mutta tämä pelastus omistetaan uskon kautta. Vaikka jokainen syntinen on lunastettu, hän ei siis ilman muuta hyödy tästä lunastuksesta. Jeesus siis jatkuvasti rukoilee, että syntiset tulisivat tästä pelastuksesta osallisiksi. Ja koska uskovaiseen ihmiseen jää syntinen liha eli vanha ihminen, joka aiheuttaa sen, että hän heikkoudessaan lankeaa syntiin, hän tarvitsee jatkuvasti puolustajaa Jumalan edessä. Tällaisena Puolustajana Jeesus toimii. Näissä merkeissä Jeesus siis vieläkin toimii pappina — esirukoilijana ja puolustajana.

Jeesus rukoilee maailman edestä

Se, että Jeesus rukoilee maailman edestä, käy ilmi Hänen vertauksestaan hedelmättömästä viikunapuusta. Viinitarhuri, joka kuvaa Jeesusta, sanoo viinitarhan omistajalle: "Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois." (Luuk. 13:8,9) Epäuskoinen ihminen, hedelmätön puu, saa lisää armonaikaa, koska Jeesus rukoilee sitä hänelle.

On totta kyllä, että Jeesus myös ylimmäispapillisessa rukouksessaan sanoo: "En minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä,

jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun." (Joh. 17:9) Mutta tämä voidaan selittää siten, että Jeesus ei sillä hetkellä rukoillut maailman edestä, vaan erikoisesti ajatteli niitä, jotka Isä oli Hänelle antanut. Luther sanoo tästä lauseesta: "Samalla tavalla ja samassa määrässä ei Hän rukoile maailman edestä, kuin hän kristittyjensä edestä rukoilee "

Hedelmättömän viikunapuun vertauksen lisäksi myös seuraavat asiat ovat todisteina siitä, että Jeesus rukoilee maailman edestä. Ensiksi se, että ylimmäisapillisessa rukouksessaan vähän sen jälkeen kun Hän on sanonut: "En minä maailman edestä rukoile", Hän sanoo: "Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun". (Nämä ihmiset olivat vielä osa maailmaa, koska he eivät silloin uskoneet Häneen.) Toiseksi se, että Jeesus itse rukoili vihollistensa puolesta (Luuk. 23:34) ja kehotti opetuslapsiaan tekemään samoin. (Matt. 5:44)

Tämä totuus, että Jeesus rukoilee maailman puolesta, lohduttaa meitä, kun ajattelemme niitä, jotka vielä elävät epäuskossa. Se on meille tukena, kun teemme lähetystyötä. On kuitenkin muistettava, että jokaisen armonaika kerran päättyy. Jeesus on kärsivällinen ja odottaa kauan, mutta ei iankaikkisesti. Hän ei rukoile niiden puolesta, jotka kuoltuaan epäuskossa ovat kadotuksessa. Heille Hän ei ole puolustaja vaan tuomari.

Jeesus rukoilee uskovaisten puolesta

On useita raamatunkohtia, jotka todistavat meille, että Jeesus erikoisesti puolustaa omiansa eli uskovaisia. Johannes kirjoittaa: "Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas." (1 Joh. 2:1) Apostoli Paavali kirjoittaa roomalaisille: "Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella ja hän myös rukoilee meidän edestämme." (Room. 8:34) Ja hebrealaiskirjeessä luemme: "Mutta tällä (Jeesuksella) on katoamaton pappeus, sen tähden, että hän pysyy iankaikkisesti, jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Ju-

Jumalan huolenpito

malan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa." (Hebr. 7:24, 25)

Me uskovaiset tarvitsemme puolustajaa, koska me heikkoudessamme teemme syntiä ja sielunvihollinen syyttää meitä Jumalan edessä. (Ilm. 12:10) Puolustajana toimii Jeesus ja parempaa puolustajaa meillä ei voi olla. Hän on Jumalan oma Poika, jonka haltuun voimme turvallisesti uskoa asiamme. Teol. tri Carl Manthey-Zorn kirjoittaa: "Hänen (Jeesuksen) rakkauteensa ja uskollisuuteensa saamme luottaa, samoin myös siihen, että hän edustaa meitä tehokkaasti Isän luona. Vapahtajamme edustaa meitä horjumatta eikä jätä meitä. Ja Isä tekee, mitä Vapahtajamme meidän puolestamme pyytää häneltä. Näin tehdessään Jeesus vetoaa sijaiskuolemaansa ja siihen, että Isä herättämällä hänet kuolleista ja asettamalla oikealle puolelle on sinetöinyt hänet siksi, joka on täyden tehnyt meidän syntiemme edestä. Eikä Isä voi häneltä mitään kieltää."

Kuinka lohduttavaa tietää, että huolimatta synneistämme ja heikkouksistamme, Jeesus rukoilee puolestamme ja varjelee meitä sillä lunastuksella, jonka Hän on koko maailmalle ansainnut ja johon me turvaamme. Lohduttavaa on myös tietää, että Hän henkilökohtaisesti huolehtii meistä ja ajaa asiaamme. Olemme heikkoja ja horjuvaisia ja usein uupuneina huokaamme. Mutta saamme laulaa:

*Kun me uuvumme niin,
Ettei rukouksiin
Eikä valvomahan ole voimaa,
Hän on Puolustaja,
Esirukoilija,
Eikä heikkoja, huonoja soimaa.*

VK 1938, n:o 171:6

Sä luoksein jää

*Kun ilta joutuu, sammuu valo taivaan
Sä luoksein jää*

*Kun uupuneena matkastani huokaan
Sä luoksein jää*

*Kun näen vain mä eessäin murhetta
Sä ole, Jeesus, kanssain, lohduta.*

*Kun kuuluu äänet maailman, Jeesus, silloin
Sä luoksein jää*

*Oi puhu Sinä mulle aamuin, illoin
ja luoksein jää*

*Kun äänes kuulen sydän lämpenee
ja epäilykset mustat hälvenee.*

*Kun matka viimeinen on edessäni
Sä luoksein jää*

*En pelkää kun on käsi kädessäsi
Oi luoksein jää*

*Sä voitit kuolon, maksoit velkani
Nyt tiedän, elää saan mä iäti.*

"Ei kukaan voi ryöstää heitä minun kädestäni"

Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Joh. 10:28

Jumalan lapsia vaivaa joskus ajatus: Säilynkö uskossa loppuun asti? Yllä olevat Jeesuksen sanat ovat erittäin lohdullisia muistaa, kun tämä ajatus vaivaa.

Lausuessaan nämä sanat Jeesus ei puhu niille, jotka itsetyytyväisinä turvaavat omiin voimiinsa ja omiin saavutuksiinsa kerskatেন siitä, että he ovat niin lujia. Heille Jeesus sanoo: "Joka luulee seisovansa, katsokoon ettei lankea." (1 Kor. 10:12) "Älä ole ylpeä, vaan pelkää." (Room. 11:20) Mutta niille lampaillensa, joilla on arka omatunto, niille, jotka näkevät itsessään ainoastaan syntiä ja heikkoutta ja sanovat: "Herra ole minulle syntiselle armollinen", niille, joita vaivaa se ajatus, että he voivat langeta uskosta, koska perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura ja koska syntinen liha kiusaa ja maailma vetää puoleensa, niille Jeesus sanoo: "Ei kukaan voi ryöstää teitä minun kädestäni". Tämä on ihmeellinen lupaus ja meidän tulee ottaa se täydestä. Jeesus lupaa pitää meidät uskossa, lupaa täyttää sen hyvän työn, jonka hän on aloittanut meissä, lupaa varjella meitä vahingolta ja vaaralta. Me voimme muuttua, mutta Hän ei muutu; Hän pysyy aina samanlaisena. Hänen lupauksensa pitävät aina paikkansa. Muista sinäkin, ystävä, tämä Jeesuksen lupaus, kun sielunvihollinen yrittää saada sinua epäilemään. Paina se mieleesi ja ole varma, että asia on niin kuin Jeesus sanoo — ei kukaan voi ryöstää sinua hänen kädestään. Kun olet uskon ja kasteen kautta Jeesuksen lammas, olet hyvässä turvassa. Hyvä Paimen pitää sinusta huolen. Sama Hyvä Paimen, joka antoi henkensä puolestasi, joka etsi sinua ja pelasti sinut synnin korvesta ja joka jatkuvasti johdattaa sinut pelastuksen lähteille — sama Hyvä Paimen pitää sinusta huolen loppuun asti.

*Ken vois meidät hältä ryöstää,
Turmioon ja kuoloon syöstä.
Hänpä tuntee kiusaajamme,
Voittaa vanhan vainoojamme.
Käyköön myöten taikka vastaan,
Eipä Isä heitä lastaan.
Tärkein on, se muistoon paina,
Hälle lapsen onni aina.*

Siionin Kannel 1961, n:o 378

"Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään"

Daavidin virsi. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.

Psalmi 23:1-3

Puhuessansa Paimenesta, Jeesuksesta, Daavid sanoo: "Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään." Luther sanoo, että nämä niityt ovat Pyhä Kristillinen Seurakunta. Vihreä ruoho on Jumalan Sana, jolla omattunnot vahvistetaan ja virvoitetaan. Jokainen, joka on päässyt näille viheriäisille niityille uskon ja kasteen kautta, tunnustaa Daavidin kanssa, että Herra itse on johdattanut hänet sinne. Hän sanoo: "En olisi omin voimin kyennyt tänne tulemaan. Olisin vieläkin eksyksissä, ilman sielun ja omantunnon rauhaa, jos Paimeneni ei olisi minua etsinyt ja löytänyt ja johdattanut minua tänne, missä saan nauttia lepoa. Kiitos olkoon Jumalan, että Paimen löysi minut, suuressa vaarassa olevan eksyneen lampaan, ja kantoi minut omaan lampaansa."

Jeesus, hyvä Paimen, etsii jokaista syntistä. Hän on kaikkien edestä täyttänyt Jumalan vanhurskauden vaatimukset ja kaikkien edestä kärsinyt helvetin iankaikkiset tuskat. Jumala on hänen tähtensä antanut

koko maailman synnit anteeksi. Hän lupaa: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu." Armosta, ilman omaa ansiotamme, hän antaa meille ne lahjat, jotka hän koko maailmalle ansaitsi — syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Uskon kautta syntinen saa nämä lahjat omaksensa, vapaana armolahjana. Ethän, ystävä, ole epäuskossa hylännyt näitä lahjoja? Onhan Jeesus saanut sinutkin johdattaa viheriäisille niityille lepäämään.

Nämä niityt, joilla me Jeesuksen lampaat saamme olla, ovat todella viheriäisiä. Toisin sanoen Paimen sanansa kautta ravitsee meitä niin runsaasti, ettemme kärsi nälkää vaan kasvamme ja vahvistumme. Raamatussa verrataan Sanaa siihen maitoon, joka on lapselle aivan välttämätöntä. Maitoa sanotaan täydelliseksi ruoaksi. Samoin on Jumalan Sana täydellistä ruokaa sielulle, vielä täydellisempää kuin maito on ruumiille. Sillä se, joka Sanan maitoa jatkuvasti nauttii, ei ikinä kuole, vaan elää iankaikkisesti.

Sana poistaa sydäimestä epäilykset, jotka ovat vaarana uskolle. Sana lakkauttaa lain ja omantunnon syytökset, jotka tahtovat riistää sydämistämme rauhan. Sana on Hengen miekka, joka voittaa sielunvihollisen hyökkäykset. Sana osoittaa meille, kuinka katoavaisia ja vähäpätöisiä ovat tämän maailman aarteet ja kääntää katseemme pois maallisesta, niin että voimme etsiä sitä mikä ylhäällä on. Sana vakuuttaa meille, että kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Se, joka Sanan ravintoa jatkuvasti nauttii, varmasti kasvaa armosta ja Kristuksen tuntemisessa ja vahvistuu uskossaan. Hän myös säilyy uskossa ja pääsee kerran iankaikkiseen kunniaan.

Jumala pitää meistä huolen

Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?

Room. 8:31,32

Paavali kirjoittaa: "Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?"

Näistä tekstimme sanoista käy ilmi, että varmuus Jumalan huolenpidosta voi syntyä ihmisen sydämessä ainoastaan silloin, kun hän on ensin tullut varmaksi siitä, että Jumala on **juuri hänelle** Poikansa antanut. Tätä totuutta Paavali käyttää perustuksenaan vakuuttaessaan lukijoitansa siitä, että Jumala antaa heille kaikki heidän tarpeensa. Voimme sanoa, että ne iankaikkiset käsivarret, jotka kannattavat meitä, nähdään ainoastaan uskon silmillä. Ja ainoastaan se, joka on ne nähnyt, voi kulkea pelkäämättä eteenpäin. Siis ennen kuin puhumme Jumalan huolenpidosta, on aivan välttämätöntä, että teemme itsellemme seuraavan kysymyksen: Uskonko minä, että Jumala antoi Poikansa, Jeesuksen, alttiiksi juuri minun edestäni? Tämän saat uskoa, ystävä, sillä Jumala vakuuttaa sinulle tekstissämme ja monessa muussa Raamatun kohdassa, että Hän antoi Poikansa alttiiksi kaikkien edestä. Jos kaikkien, eikö siis sinunkin edestäsi?

Sanat "antoi hänet alttiiksi" tarkoittavat sitä, että Jumala antoi oman rakkaan Poikansa Jeesuksen tulla tänne maailmaan sovittamaan syntimme, elämään edestämme täydellistä elämää, kärsimään iankaikkisen rangaistuksemme ja kuolemaan puolestamme kiroitulla ristin puulla. Tämän hänen Poikansa sovintotyön tähden Jumala antoi kaikkien synnit anteeksi ja lupasi: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Usko sinäkin, ystävä, ja usko myös, että koska Hän antoi sinulle näin suuren lahjan, Hän antaa sinulle myös kaiken muunkin Hänen kanssansa. Tällainen on Jumalan lupaus, mutta me olemme

hitaita siihen luottamaan. Tämä käy ilmi monella eri tavalla. Ensinnäkin siten, että meiltä puuttuu uskallusta niin monessa asiassa. Emme uskalla käyttää niitä lahjoja, jotka Jumala on meille antanut; emme uskalla edes yrittää, vaan tyydymme tekemään sitä, mikä on helpointa ja mikä vaatii vähemmän taitoa ja tarmoa. Ja tämä on etenkin totta, kun on kysymyksessä Jumalan valtakunnan työ. Emme uskalla yrittää, emme uskalla todistaa, olemme pessimistejä, masennumme ja valitamme, aivan kuin Jumala ei olisi meille minkäänlaista lupausta antanut.

Ja milloin kaikista selvimmin käy ilmi se tosiasia, että olemme hitaita luottamaan Jumalan lupauksiin? Eikö juuri silloin, kun ahdistukset ja vastoinikäymiset meitä kohtaavat, kun sairastumme, kun ystävät hylkäävät, kun maailma pilkkaa ja vainoaa, kun kotielämäsämme on vaikeuksia. Tällaisina aikoina on meidän erittäin vaikeata muistaa ja uskoa, että Jumala on luvannut antaa meille kaikki tarpeemme ja pitää meistä huolen. Tarvitsemme tätä muistutusta, joka on tekstissämme: Jumala pitää meistä huolen.

Ajatelkaamme kuinka paljon esimerkkejä on Raamatussa siitä, miten Jumala on pitänyt tämän tekstimme lupauksen. Joosef myytiin orjuuteen, mutta Jumala käänsi tämän pahan hyväksi, piti huolen Joosefista ja sai aikaan sen, että hänen kauttansa monet muutkin pelastuivat nälänhädän aikana. Jumala piti huolen Mooseksesta, Daavidista, Eliasta ja Paavalista, vaikka he kaikki joutuivat kulkemaan vaikeitakin teitä. Hän antoi heille tämän elämän tarpeet ja myös hengelliset tarpeet — vahvasti heitä uskossa ja piti heidät taivaan tiellä. Hän piti lupauksensa. Ja samoin Hän tekee vieläkin. Siitä saamme olla varmoja.

*Herraamme aina luottaa saa,
jos ottaa hän tai antaa,
Hän tarpehemme lahjoittaa
ja murheen meistä kantaa.
Jos riemun suo tai ristin tuo,
me häntä kiittäkäämme,
Tahtoonsa tyytykäämme.*

*Herraamme aina luottaa saa,
käy kaikki parhaaksemme,
Hän aikansa lopettaa
myös suuren puuttehemme.
On hätämme ja murheemme
tiedossa Herrallamme,
Hän kantaa kuormiamme.*

Aamen

VK 1938, n:o 346:2,4.

Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti

”Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Näin kirjoittaa Johannes itsestään. Ensin kun näitä sanoja ajattelin, mieleeni tuli kysymys: Eikö Johannes osoita olevansa omahyväinen, kun hän näin itsestään kirjoittaa. Mutta kun syvemmin asiaa tutkin, tulin huomaamaan: Näinhän voi kuka hyvänsä kirjoittaa itsestään eikä se osoita sitä, että hän itsestään kerskaa tai että hän itseään pitää parempana toisia. Sehän päinvastoin merkitsee sitä, että hän vahvasti luottaa Jumalan sanan lupauksiin. Sillä Sanassahan meille vakuutetaan, että Jeesus rakastaa kaikkia syntisiä.

On totta kyllä, että Johannes sanoillansa ehkä tarkoitti myös sitä, että Jeesus ja hän olivat erittäin läheisiä ystäviä sikäli kuin inhimilliset suhteet olivat kysymyksessä. Mutta tämä ei muuta asiaa. Aivan samalla tavalla kuin Johannes sanoi itsestään, voit sinäkin, ystävä, sanoa itsestäsi. Nimesi jälkeen voit liittää nämä sanat: ”Opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Sillä, niin kuin olemme jo sanoneet, Sana todistaa, että Jeesus rakasti kaikkia syntisiä, siis sinua ja minuakin.

Paavali kirjoittaa Jeesuksesta: ”Hän on kuollut kaikkien edestä.” Juuri tämä totuus, että Hän kuoli kaikkien edestä, osoittaa että Hän rakasti meitä kaikkia, sillä Hän kuoli pelastaakseen meidät siitä iankaikkisesta kadotuksesta, jonka olimme synneillämme ansainneet. Emme voineet pelastaa itseämme. Hintana, minkä Jumala meistä vaati, oli liian kallis. Siis Jeesus maksoi tämän hinnan edestämme — vuodatti pyhän, kalliin verensä ja antoi henkensä. Tämä hinta oli täysin riittävä hinta. Jumalan vanhurskauden vaatimukset tulivat täytetyiksi. Hän julisti koko maailman synnit anteeksi annetuiksi Poikansa tähden ja lupasi, että kuka ikinä uskoo Hänen Poikaansa, se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän. Käsitäthän ystävä, miksi sinäkin saat

sanoa itsestäsi: "Opetuslapsi, jota Jeesus rakasti—. Olihan se ollut todellista rakkautta, kun Jeesus edestäsi kuoli.

Jumala suokoon, että sinullakin on sydämessäsi tämä varmuus, että Jeesus sinuakin rakasti ja että Hän vieläkin sinua rakastaa. Niin Sana todistaa.

Muistakaamme Jumalan rakkautta

Jeesus antoi ruumiinsa ja vuodatti verensä, että meistä voisi tulla Hänen perheensä eli seurakuntansa jäseniä. Hän kutsuu seurakuntaansa ruumiikseen. Kirjeessään Kolossalaisille apostoli Paavali sanoo: "Hän (Kristus) on ruumiin, se on: seurakunnan pää." Aivan niin kuin ruumiimme jäsenet, kätemme, jalkamme, korvamme ja silmämme ovat yksi ruumis, niin myös me uskovaiset olemme kaikki Kristuksen ruumiin jäseniä, olemme yhdistetyt Hänessä. Muistakaamme aina tämä totuus. Älkäämme halveksuko kanssauskovaisiamme, älkäämme vetäytykö heistä pois. Paavali kirjoittaa: "Silmä ei saata sanoa kädelle: En tarvitse sinua; eikä myöskään pää jaloille: En tarvitse teitä." (1 Kor. 12:21) Meidän tulisi tuntee itsemme niin sidotuiksi uskonveljiimme ja -sisariimme ja niin riippuvaisiksi heistä, ettemme tule toimeen ilman heitä. Niin kuin emme leikkaisi pois sormeamme, niin ei meidän tulisi leikata pois ketään uskovaista rakkaudestamme. Meidän tulisi osallistua heidän onneensa ja murhee-

seensa. Paavali kirjoittaa: "Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa".

Olemme toinen toisemme jäseniä. Rakastakaamme toinen toisamme. Muistakaamme aina, kuinka suuri Jumalan rakkaus oli meitä kohtaan. Hän ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme.

Kun Jumalan rakkaus saa täyttää sydämemme, silloin voimme rakastaa muita Kristuksen ruumiin jäseniä ja kaikkia lähimmäisiämme. Voimme noudattaa apostoli Paavalin kehotusta: "Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa totta, kukin lähimmäisensä kanssa... Älkää antako auringon laskea vihanne yli, älkää antako perkeleelle sijaa. Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan tehköön enemmän työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää on, että hänellä olisi mitä antaa tarvitsevalle."

Älä pidä halpana Herran kuritusta

Ja te olette unhottaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee.

Hebr. 12:5

Olen viime aikoina miettinyt noita sanoja: "Älä pidä halpana Herran kuritusta." Mitä Jumala tahtoo meille niiden kautta sanoa? Sanat tulivat mieleeni, kun jouduin joku aika sitten sairastamaan.

Jumala on suonut minulle jälleen terveyden, josta olen kiitollinen. Olen pyytänyt häneltä apua, etten pitäisi hänen kuritustaan halpana, nyt kun taas hyvät päivät ovat tulleet.

Jumalan kuritusta halpana pitäminen on ensiksi sitä, ettemme ota kuritusta kiitoksella vastaan, vaan katkeroidumme. Joskus saamme kuulla ihmisten sanovan: "Minkälainen Jumala hän onkaan, kun antaa minun näin kärsiä? Ei tällainen kohtelu ole rakkautta." Kun näin ajatellaan, unohdetaan se tosiasia, että Jumala ei ole kärsimyksen alkuunpanija. Kaikki kärsimys on yleensä ihmisen synnin seurausta,

vaikka sen ei tarvitse olla jonkin määrätyn synnin seuraus. Kun Jeesuksen opetuslapset kysyivät häneltä sanoen: "Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti sokeana syntyvän?" Jeesus vastasi: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki." (Joh. 9:2,3) Kuitenkin asia on niin, että ennen syntiinlankeemusta ei ollut minikäänlaista kärsimystä maailmassa. Kun me joudumme kärsimään, meidän tulisi siis muistaa, ettei se Jumalan aiheuttamaa ole, vaan se on olemassa sen tähden, että synti on tullut maailmaan.

Vaikka Jumala ei ole kärsimyksen alkuunpanija, hän kuitenkin käyttää sitä kuritusvälineenä, kun hän huomaa, että se on meille tarpeellista. Hänen tarkoituksenaan on aina johdattaa meitä parannukseen ja vahvempaan uskoon. Me pidämme siis halpana hänen kuritustaan, kun emme ota sitä vastaan tarpeellisenä asiana, vaan katkerina ajattelemme Jumalaa, "joka näin rakkaudettomasti meitä kohtelee."

Jumalan kuritusta pidämme myös halpana, jos emme anna kurituksen johdattaa meitä parannukseen; jos emme lainkaan pysähdy ajattelemaan omaa avuttomuuttamme ja omia puutteitamme, jos emme huomaa miten kiitollisia meidän tulisi olla Jumalalle siitä, että saamme terveinä olla ja että saatamme toimia ja itsemme hoitaa. Se, joka pitää Jumalan kuritusta oikeassa arvossa, kiitollisena etsii ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, yrittää välttää synnin teitä ja ilomielin tahtoo palvella Jumalaa ja lähimmäistään.

Ehkä joku sanoo: "Niin, heppohan on olla kiitollinen ja iloinen, kun kuritus kestää vain vähän aikaa, mutta entä jos kuritus ei lopukaan, eikä ole mitään toivoa sen loppumisesta?" Tähän vastaamme: "Niin on kuin sanotte — helpompaa on kiittää, kun kuritus on loppunut. Mutta jos se jatkuu, silloinkin on muistutettava, että sillä on hyvä tarkoitus. Jumala ei ole hyljännyt. Hän lupaa: "(Te) Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana. Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninlaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi, kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulella koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kun-

niaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä." (1 Piet. 5:7) Koko ihmis-elämä on "vähän aikaa" verrattuna iäisyyteen. Jos kuritus ei lopu tässä ajassa, se varmasti kerran loppuu. Ja kun se on saanut palvella Jumalan tarkoitusta meidän kohdallamme, se on ollut meille hyödyksi. Näin on meille kelvannut Jumalan armo ja Jumalan armovälineet. Niiden kautta olemme vahvistaneet ja säilyneet uskossa.

*Maailman melskeistä sieluni rientää
Jeesuksen haavojen valkamahan.
Näin levon löydän, hän tuskani lientää
keskellä myrskynkin raivoavan.*

Siionin Kannel 1961, n:o 414

Kiittäkäämme myös hyvinä päivinä

Lehdessä kerrottiin eräästä poliisista, jota ammuttiin rintaan. Poliisi ei kuitenkaan haavoittunut, sillä luoti sattuikin rintataskussa olevaan täytekynään. Poliisi oli saanut kynän lahjaksi lapsiltaan. Myöhemmin poliisi sanoi: "En ole käynyt kirkossa pitkään aikaan, mutta aion mennä ensi sunnuntaina."

Poliisin sanat tuovat ilmi taipumuksen, joka on meissä kaikissa. Meillä on taipumus unohtaa Jumala hyvinä päivinä ja kääntyä hänen puoleensa vasta silloin, kun joudumme vaaraan. Ne yhdeksän pitälistä, joista meille kerrotaan Luukkaan Evankeliumissa (Lk 17:11–19) ovat esimerkki tällaisesta taipumuksesta. Hädässään he kääntyivät Jeesuksen puoleen ja huusivat: "Jeesus, Mestari, armahda meitä!" Mutta, kun Jeesus paransi heidät, he eivät palanneet kiittämään häntä.

Me saamme joka päivä nauttia Jumalan antamia kalliita lahjoja. Hän kruunaa meidät armolla ja laupeudella, antaen meille syntimme anteeksi, ravitsee sieluamme niin että saatamme säilyä uskossa, an-

taa meille kaikki välttämättömät tarpeemme tätä elämää varten ja vielä paljon muutakin. Mutta niin pian saatamme unohtaa keneltä kaikki tämä armo ja laupeus tulee. Käyttäydymme aivan kuin kaikki ilman muuta kuuluu meille. Kiittäminen unohtuu.

Daavid sanoi kerran: "Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi. Sinä olet hyvä, ja hyvin sinä teet; opeta minulle käskysi. ... Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin: niin minä opin sinun käskysi (Ps. 119:67–71). Koska me olemme taipuvaisia hyvinä päivinä unohtamaan Jumalan, saamme olla kiitollisia siitä, että meitäkin aina silloin tällöin nöyryytetään — että joudumme tilanteisiin, joissa opimme huomaamaan, miten avuttomia olemme itsessämme ja miten riippuvaisia olemme Hänestä, joka antaa meille kaikki tarpeemme ja pitää meistä huolen.

Mutta Jumalalle tuottaa iloa se, että me hyvinäkin päivinä muistamme kiittää häntä. Jeesus pettyi, kun ne yhdeksän parantunutta pitaalista eivät palanneet häntä kiittämään. Hän sanoi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?" Älkäämme siis odottako hädän päivää, ennen kuin Jumalan puoleen käännymme. Älkäämme säästäkö ylistystämme ja kiitostamme vain erikoisia hetkiä varten. Vaan muistakaamme, että "Joka aamu on armo uus" ja sanokaamme:

*En kaikkea voi luetella,
mit' armossaan Herrani suo
Hän siunaapi rakkaudella
kuin aamulla kasteen hän luo.*

*En tähtösten joukkoa taivaan,
en lahjojaan laskea voi,
Mut' synkimpään tuskaan ja vaivaan
ne loistaen lohtua toi.*

*En kaikkea voi luetella,
vaan kiitoksein kaikukohon,
Kun suurella laupeudella
hän ihmeitään ilmaissut on.*

"Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?"

Ja nousi kova myrskytuuli, ja aallot syöksyivät venheeseen, niin että venhe jo täyttyi. Ja itse hän oli peräkeulassa ja nukkui nojaten päinaluseen. Ja he herättivät hänet ja sanoivat hänelle: "Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?" Ja herättyään hän nuhteli tuulta ja sanoi järvelle: "Vaikene, ole hiljaa." Niin tuuli asettui, ja tuli aivan tyven. Ja hän sanoi heille: "Miksi olette niin pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?" Ja suuri pelko valtasi heidät, ja he sanoivat toisilleen: "Kuka onkaan tämä, kun sekä tuuli että meri häntä tottelevat?"

Mk. 4:37-41

Jeesus ja opetuslapset olivat järvellä veneessä. Nousi kova myrskytuuli. Aallot syöksyivät veneeseen, niin että vene jo täyttyi. Jeesus nukkui peräkeulassa. Opetuslapset herättivät hänet ja sanoivat: "Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?" Opetuslasten sanoista käy ilmi, mikä asia aiheutti heille huolta. Heitä vaivasi kysymys: Eikö Jeesus välitä meistä? Eikö hänelle merkitse mitään se, että me olemme suuressa hädässä?

Niin mekin usein teemme saman kysymyksen: "Etkö Sinä, Jeesus, välitäkään minusta?" Elämän myrskyt kohtaavat meitä. Jouduimme kulkemaan vaikeita teitä. Rukoilemme. Apua ei näytä tulevan. Daavid huutaa: "Kuinka kauan, Herra, minut unhotat, kuinka kauan kätket minulta kasvosi?" (Ps. 13:2) Samoin meistäkin tuntuu siltä, että Herra on meidät unhottanut. Ja tällaisina aikoina sielunvihollinen tekee kaikkensa vakuuttaakseen meille, että asia todella on näin: "Eihän Herra näin ankarasti sinua kohtelisi, jos hän välittäisi sinusta. "

Kuullessansa, että monet lapset olivat saaneet surmansa linja-auto-onnettomuudessa, joku kysyi: "Missä Jumala oli, kun tämä onnettomuus tapahtui?" Eräs kristitty vastasi: "Siellä, missä hän oli silloin, kun hänen oma Poikansa kärsi ja kuoli ristillä." Jeesuksen kärsimys ja kuolema eivät olleet osoitus siitä, että Jumala ei välittä-

nyt Pojastaan. Päinvastoin se oli osoitus siitä, että hän välitti meistä syntisistä niin paljon, että antoi oman Poikansa kärsiä ja kuolla puolestamme, niin että meillä voisi olla syntienanteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Kyllä Jeesus välittää omistaan. Silloinkin kun myrskyt meitä kohtaavat. Siitä saamme olla varmoja. Kun me opetuslasten tavoin kysymme: "Etkö Sinä välitä siitä, että me hukumme?" hän vastaa: "Miksi olette niin pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?" Älkäämme siis epäilkö vaan uskokaamme, että "kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat." Jumala varmasti välittää meistä ja pitää meistä huolen loppuun asti.

Kesä taas palajaa

Ikkunastani näkyy kaksi puistoa. Niitä katsellessani ei ole epäilystäkään, että kesä on saapunut New Yorkiin. Puut ovat erittäin rehevän näköisiä, koska olemme saaneet niin runsaasti sadetta.

Profeetta Jeremia kirjoittaa: "Siunattu on se mies, joka turvaa Herraan, jonka turvana Herra on. Hän on kuin veden partaalle istutettu puu, joka ojentaa juurensa puron puoleen; helteen tuloa se ei peljästy, vaan sen lehvä on vihanta, ei poutavuonnakaan sillä ole huolta, eikä se herkeä hedelmää tekemästä." (Jer. 17:7,8) Vertauksesta käy ilmi, että puut menestyvät, kun saavat runsaasti vettä; hurskaat, Jumalaapelkäävät ihmiset, jotka turvaavat Herraan ja kulkevat hänen teitensä, ovat niin kuin nämä veden lähellä kasvavat puut.

Antakaamme siis puitten puhua meille tämän kesän aikana. Ne julistavat meille ensiksi sen tärkeän totuuden, että veden saanti on välttämätöntä. Tietysti tämä on totta, kun on kysymys ruumiillisesta toimeentulosta. Ihminen ei elä monta päivää ilman vettä. Mutta Jumala tahtoo tämän vertauksen kautta opettaa meille, että tarvitsemme runsaasti hengellistä vettä, jos tahdomme uskossa säilyä ja kasvaa.

Jokainen, joka on juonut sitä "elävää vettä", jota Jeesus tarjoaa,

tahtoo uskossa säilyä ja kasvaa. Hän siis niin kuin puu tarvitsee jatkuvasti hengellistä vettä. Mitä enemmän hän sitä saa, sitä enemmän hedelmää hänessä ilmenee.

Puun lehdet pian lakastuvat, jos ei puu saa riittävästi vettä. Usko, joka ei saa riittävästi hengellistä vettä, pian heikkenee ja vihdoinkin sammuu. Sillä sielunvihollinen jatkuvasti hyökkää, syntinen liha kiusaa ja maailma vetää puoleensa. Ei ole sellaista ihmistä, joka voisi kestää nämä hyökkäykset, jos hän ei jatkuvasti saisi vahvistusta ja voimaa itsensä ulkopuolelta. Tällaista voimaa ja vahvistusta on Kristuksen Sanassa ja Sakramenteissa. Jeesus sanoo: ”Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi” (Joh. 8:31,32) Pyhässä Ehtoollisessa Jeesus antaa tosi ruumiinsa ja verensä leivän ja viinin yhteydessä pantiksi ja sinetiksi siitä, että synnit on anteeksi annettu. Kun muistamme pyhässä Kasteessa saatuja lahjoja, uskomme vahvistuu.

Saakoot kauniit puut siis tämän kesän aikana muistuttaa meille, miten tärkeää on, että jatkuvasti luemme ja kuulemme Jumalan Sanaa, usein käymme Herran pöydässä ja muistamme Kasteessa saatuja lahjoja.

Köyhyydessä rikkaita

Perhe oli köyhä. Ei ollut varoja ostaa lapsille joululahjoja. Joulu-aattona isoisä luki perheelle jouluevankeliumin ja muita sopivia Raamatun kohtia, mm. nämä sanat toisesta korinttolaiskirjeestä: ”Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.” Kun isoisä päätti lukemisensa, eräs lapsista kysyi: ”Isoisä, miksi me emme rikastuneet?” Tähän isoisä vastasi: ”Voi lapsi kulta annapas minun kertoa sinulle, miten rikkaita me olemme.”

Sitten isoisä kertoi lapsille, että vaikka he eivät tule saamaan joululahjoja, heillä oli jo omanaan se kaikkein kallein lahja, jonka olivat pyhässä kasteessa saaneet, nimittäin Jeesus, Jumalan Poika. Isoisä kertoi, miten Jeesus, joka on taivaan ja maailman kaikkeuden omistaja, luopui näitten rikkauksien käytöstä ja tuli tänne maailmaan ja eli köyhänä ihmisenä, niin että hän saattoi täyttää kaikki lain käskyt puolestamme ja kärsiä edestämme sen rangaistuksen, jonka me olimme synneillämme ansainneet. Näin hän ansaitsi kaikille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Siksi Jumala lupaa: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. "Kun te Jeesukseen uskotte, olette todella rikkaita," sanoi isoisä.

Isoisä jatkoi: Teillä ei tule tänä jouluna olemaan uusia vaatteita. Mutta teillä on uskon ja kasteen kautta omananne sellainen puku, jota ei voida miljoonalla dollarillakaan ostaa. Tämä puku on se, jonka Jeesus teille ansaitsi, kun hän kärsi ja kuoli puolestanne. Se peittää kaikki syntinne ja virheenne. Jumala katsoo teihin ja Hän näkee nyt teissä Jeesuksen pyhyiden ja vanhurskauden. Näin te kelpaatte hänelle ja taivaaseen.

Sitten isoisä sanoi: Meillä on tässä pieni vaatimaton koti, josta olemme kiitollisia. Mutta tämä ei ole meidän pysyvä kotimme. Meidän oikea kotimme on taivaassa. Ajatelkaamme, että kerran pääsemme sinne, missä Jeesus asuu ja saamme asua siellä iankaikkisesti. Kuulkaa, mitä Jumala itse sanoo tästä kodista. Hän sanoo näin: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua, eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt."

Isoisä sanoi vielä: Kun me uskomme Jeesukseen, kaikkivaltias Jumala on meidän ystävämmä ja on luvannut antaa meille kaikki tarpeemme. Hän vakuuttaa meille, että kaikki mikä meille tapahtuu on meidän parhaaksemme. Voi olla, että meillä ei koskaan tule olemaan paljon maallista tavaraa ja rahaa; voi olla, että joudumme sai-

rastamaan tai muuten kärsimään, mutta kun meillä on tällainen rakas Isä, joka on luvannut antaa meille tarpeemme, ja pitää meistä huolen, emmekö silloin ole rikkaita?

Sitten isoisä vielä kertoi, miten suuriarvoinen asia oli se, että perhe sai elää yhdessä, että heillä oli koti, vaikka vaatimaton; että heillä oli terveyttä, hyviä ystäviä ja seurakunta, jossa saivat jatkuvas-
ti kuulla Jumalan Sanaa ja että heillä oli aina ollut riittävästi ruokaa ja kaikkia tarpeita. Kun isoisä oli puheensa lopettanut, hän sanoi: Otetaan nyt esiin Siionin kanteleet ja lauletaan laulu "En voi rik-
kaammaksi tulla." Sitten perhe yhtyi laulamaan:

*"En voi rikkaammaksi tulla,
Kuin jo Kristuksessa oon
Taivas aarteineen on mulla,
Pääsin Herran suosioon.
Kun sain kerran kastehen,
Siinä lapsenoikeuden."*

Siionin Kannel 1961, n:o 109:1

Iankaikkiset käsivarret kannattavat

Eräs mies kertoi, miten hän oppi jo viisivuotiaana, että isän käsivarret ovat luotettavammat kuin hänen omat pienet nyrkkinsä. Hän oli mennyt isän mukana, kun isä meni puutarhaan työhön. Katseltuaan hetken, kun isä työskenteli, hän lähti isän luota leikkimään. Ei kulunut kauaa, kun hän oli kiivennyt puuhun. Mutta pian hän huomasi, että ylöspäin nouseminen oli paljon helpompaa kuin alaspäin tuleminen. Hän löysi itsensä riippumassa puun oksasta, pitäen oksasta kiinni lujasti molemmiin käsiin. Hätääntyneenä hän huusi isää autamaan. Isä tuli heti, katsoi ylös hymyillen, ojensi käsivartensa ja sanoi: "Päästä irti, minä otan sinut vastaan." Mutta, kertoi mies, luotin enemmän pieniin nyrkkeihini kuin isäni käsivarsiin. En uskaltanut irrottaa käsiäni oksasta. Isän piti useita kertoja vakuuttaa, että hän varmasti pitää huolen, ettei minulle tule vahinkoa, ennen kuin uskalsin irrottaa käteni oksasta.

Kuultuani miehen kertomuksen tapauksesta ajattelin: Miten usein me Jumalan lapset, niin kuin tuo pieni poika, luotamme enemmän omiin pieniin nyrkkeihimme kuin Jumalan käsivarsiin. Hän vakuuttaa meille: "Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret" (5 Moos. 33:27) Hän sanoo enkeleistään: "He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukaksi" (Ps. 91:12) Mutta olemme hitaita turvaamaan näihin lupauksiin. Ensin kokeilemme: Kestävätkö omat nyrkkini. Kaikki murehtiminen on juuri sitä. Unohdamme Isän lupaukset. Emme ajattele muuta kuin: Miten minä selviän, miten minä jaksan ja tulen toimeen ja osaan asian hoitaa? Eipä kumma, jos vietämme unettomia öitä, verenpaine nousee ja sydän alkaa hakata.

Miten lohduttavaa onkaan tietää, että Isämme jaksaa kärsivällisesti odottaa sillä aikaa, kun me kokeilemme omia nyrkkejämme. Ne iankaikkiset käsivarret ovat ojennettuina ja ottavat meidät hellästi

vastaan, kun me vihdoin sanomme: Rakas Isä, anna anteeksi, että epäilin ja murehdin. Tiedän, että sinä aina pidät lupauksesi. Heitän nyt kaikki murheeni sinun päällesi, kuten olet käskenyt minun tehdä ja olen varma, että pidät minusta huolen. Sinä, joka et säästänyt omaa Poikaasikaan, vaan annoit hänet alttiiksi kaikkien meidän edestä, aivan varmasti annat meille myös kaikki vähemmätkin tarpeemme. Kiitos, rakas Isä, että olet laupias ja armahtavainen, pitkämielinen ja suuri armossasi. Auta minua aina muistamaan, että iankaikkiset käsivartesi ovat aina ojennettuina meitä lapsiasi varten ja varmasti kannattavat meitä matkamme loppuun asti.

*Herra hoitaa omiansa
Siionissa, majassansa,
Aina heille tarpeet antaa,
Käsillänsä heitä kantaa.*

*Murhe, onni kädestänsä
ei voi riistää pieniänsä.
Kun hän tuntee lasten huolet,
väistyy kaikki pahan nuolet.*

*Käyköön myöten taikka vastaan,
eipä hylkää Isä lastaan.
Tärkein on — se mieleen paina —
Hälle lapsen onni aina.*

Siionin Kannel 1961, n:o 378:2,3,6

Kristityn vaellus

Miten käytämme kieltämme

Kieli on Jumalan antama kallis lahja. Ilman kieltä olisi mahdollonta puhua. Miten vaikea meidän olisikaan ilmaista ajatuksiamme ja tunteitamme ja pyytää tarpeitamme, jos emme voisi puhua.

Mutta Jumalan antamia lahjoja voidaan käyttää väärinkin. Ja niiden väärinkäytön seuraukset ovat usein tuhoisia. Alkoholi ja jotkin huumausaineet käytettyinä lääkkeiksi ja atomivoima käytettynä hyödyllisiin tarkoituksiin palvelevat ihmiskuntaa. Mutta väärin käytettyinä ne saavat aikaan kärsimystä ja tuhoa. Samoin on kielen laita. Se voi palvella ja olla hyödyksi, mutta se voi myös vahingoittaa ja tuhota. Raamattu pitää kielen väärinkäyttöä erittäin vaarallisena. Jaakob kirjoittaa: «Samoin myös kieli on pieni jäsen ja voi kuitenkin kerskata suurista asioista. Katso, kuinka pieni tuli, ja kuinka suuren metsän se sytyttää! Myös kieli on tuli, on vääryyden maailma; kieli on se meidän jäsenistämme, joka tahraa koko ruumiin, sytyttää tulleen elämän pyörän, itse syttyen helvetistä. Sillä kaiken luonnon, sekä petojen että lintujen, sekä matelijain että merieläinten luonnon, voi ihmisluonto kesyttää ja onkin kesyttänyt; mutta kieltä ei kukaan ihminen voi kesyttää; se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa myrkkyä. Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja. Samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni.» (Jaak. 3:5-10). Psalmin kirjoittaja sanoo: «Sinun kielesi punoo turmiota, se on kuin terävä partaveitsi.» (Ps. 52:4) Jeremian kirjassa sanotaan, että profeetan viholliset, pitäessensä neuvoa häntä vastaan sanoivat: «Tulkaa, lyökäämme hänet kielellä.» (Jer. 18:18)

Kielen väärinkäyttöä on monenlaista. Toisessa käskyssä Jumala kieltää meitä käyttämästä kieltämme hänen nimensä turhaan lausumiseen sanoen: «Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka turhaan lausuu hänen ni-

mensä.« Luther selittää nämä sanat seuraavasti: «Jumalan nimen väärinkäyttö on... Jumalan nimen käyttämistä joko suorastaan valheellisessa tarkoituksessa tai siten, että siihen vedoten väitetään jotakin totuudenvastaista, tai kiroiltaessa, vannottaessa, loihdittaessa ja yleensä kaikenkarvaista pahuutta harjoitettaessa.» (Iso Katekismus).

Tahdomme tässä kiinnittää huomiomme erityisesti sellaiseen kielenkäyttöön, joka kielletään kahdeksannessa käskyssä. Siinä Jumala sanoo: «Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.» Tästä käskystä Luther sanoo: «Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme valehtele lähimmäisestämme emmekä häntä petä, panettele tai pahaan huutoon saata...».

On järkyttävää havaita kuinka yleistä on kielen väärinkäyttö meidän Jumalan lastenkin keskuudessa, kun on kysymys siitä väärinkäytöstä, joka kielletään kahdeksannessa käskyssä. Pidämme Jumalan nimen turhaan lausumista kauheana tekona (kuten se onkin), emme kiroile emmekä tee väärää valaa, mutta miten valmiita olemmekaan lyömään lähimmäistämme kielellämme. Jotkut nauttivat siitä, että saavat vasten kasvoja iskeä ”partaveitsellään”, tahtovat julkisesti kaikkien kuullen asettaa lähimmäisensä teot ja maineen kyseenalaisiksi. Tämähän voidaan saada aikaan joskus äänen sävylläkin. On taas niitäkin, jotka ”kielellänsä liukkaasti liehakoivat”, mutta ”heidän sisimpänsä on turmiota täynnä”. Tämä käy ilmi siitä, että liehakoiva puhe muuttuu panetteluksi lähimmäisen selän takana. Maailmassa on paljon kielellä lyötyjä ihmisiä, jotka ovat sen johdosta vaila rohkeutta ja oikeata itseluottamusta. Ja miten surullista onkaan, että meillä Jumalan lapsillakin on monissa tapauksissa ollut oma osuutemme heidän lyömiseensä.

Mistä johtuu tämä tavaton into ja halu kielen väärinkäyttöön? Se johtuu, kuten kaikki pahat tekomme, siitä, että meihin on jäänyt uuden ihmisen rinnalle paha vanha ihminen eli syntinen luonto. Tämä meissä oleva vanha ihminen on aivan turmeltunut ja paha. Se vihaa Jumalaa ja lähimmäistä, on itsekäs ja ylpeä, täynnä kunnianhimoa.

Se ei iloitse toisten ihmisten saavutuksista, vaan haluaa itse olla kaikkien yläpuolella ja haluaa itse saada huomiota ja kunniaa. Se yllyttää meitä kielellämme hankkimaan itsellemme ensimmäistä sijaa kaikessa. Tästä johtuu halumme panetella toisia. Siten tahdomme osoittaa: En minä ole tuollainen, olen parempi. Ja jos joku ei ole toi-

minut vanhan ihmistemme mieliksi tai on arvostellut meitä, se yllyttää meitä kostotoimenpiteisiin, koska se ei voi sietää mitään arvostelua ja tahtoo arvostelijaa nöyryyttää.

Psalmin kirjoittaja rukoili: «Herra, pelasta minun sieluni valheellisista huulista, petollisesta kielestä.» (Ps. 120:2) Daavid sanoo: «Minä pidän vaelluksestani vaarin, etten kielelläni syntiä tekisi.» (Ps. 39:2) Daavidissa oli sama syntinen liha, joka on meissä kaikissa. Hän muisti myös Jumalan sanan: «Sinä hukutat valheen puhujat.» (Ps. 5:7) Hän Jumalan avulla opetteli hillitsemään kieltänsä ja pyrki sitä oikein käyttämään. Hän sanoi: «Ja minun kieleni julistakoon sinun vanhurskauttasi, sinun kiitostasi kaiken päivää.» (Ps. 35:28) «Minun kieleni veisatkoon sinun lupauksistasi, sillä kaikki sinun käskysi ovat vanhurskaat.» (Ps. 119:172) «Vanhurskaan suu lausuu viisautta, ja hänen kielensä puhuu oikeuden sanoja.» (Ps. 37:30)

Niin myös jokaisen Jumalan lapsen tulee opetella kieltänsä oikein käyttämään. Luther sanoo. «Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa niin... että me (hänen nimeänsä) kaikessa hädässä avuksi huudamme, rukoilemme, kiitämme ja ylistämme... Että puolustamme (lähimmäisemme) ajattelempa ja puhumme hänestä hyvää ja kaiken parhaaksi käänämme.»

Miten paljon hyvää voimmekaan saada aikaan, kun käytämme kieltämme oikein. Kielellämme voimme ennen kaikkea julistaa Jumalan sanaa kaikille kansoille, lain ja evankeliumin sanomaa. Näin syntiset heräävät synnin unesta ja tulevat viisaiksi niin, että he pelastuvat uskon kautta Jeesukseen. Kielellämme voimme kiittää ja ylistää Jumalaa kaikista hänen suurista armoteoistaan. Kielellämme voimme rukoilla itsemme ja lähimmäisemme puolesta. Kielellämme voimme puhua lohduttavia ja rohkaisevia sanoja niille, jotka ovat murheen ja pelon vallassa; voimme varoittaa niitä, jotka varoitusta tarvitsevat; voimme puolustaa niitä, joita väärin syytetään; voimme opettaa ja kehottaa. Näin autamme toinen toistamme kilvoittelemaan hyvän uskon kilvoituksen ja elämään Jumalan tahdon mukaisesti täällä maailmassa.

Kielen oikea käyttö opitaan Jeesuksen ristin juurella. Siellä saadaan myös voimaa siihen. Ristiltä kuulemme Vapahtajamme sanovan: «Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.» Ja mitä enemmän kasvamme uskossa Isän anteeksiantamukseen Jee-

suksen tähden, sitä enemmän voimaa saamme taistelemaan syntiä vastaan. Rientäkäämme siis päivittäin Jeesuksen ristin luo käyttämällä hänen Sanaansa. Näin hän voi meille yhä uudelleen vakuuttaa, että «meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisääminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.» (Ef. 1:7) Ja vahvasti luottaen siihen, että Isä on sulasta armosta Jeesuksen tähden antanut anteeksi kaikki veriruskeat syntimme, kaikki puutteemme ja virheemme, miten voisimme enää muistella lähimmäistemme puutteita ja virheitä? Miten voisimme toivoa heille pahaa? Emmekö päinvastoin siunaisi heitä ja iloitsisi siitä, että hekin ovat Jeesuksen verellä ostetuista? Emmekö käyttäisi kieltämme auttaaksemme heitäkin onnellisina kulkemaan kohti taivaan iankaikkista kotia?

Miksi en ole niin kuin nuo

"Miksi minä en ole niin kuin nuo kristityt, joista jatkuvasti kerrotaan eräissä hengellisissä julkaisuissa?" kysyi eräs nainen kyynelisin. Sitten hän jatkoi: "Aina he ihmeellisellä tavalla parantuvat jostakin sairaudesta tai pelastuvat jostakin onnettomuudesta tai kokevat jotakin ihmeellistä. Minä rukoilin hartaasti, että mieheni parantuisi, mutta hän kuoli. Muutamia vuosia sitten matkustin autolla ja vaikka olin rukoillut Jumalalta varjelusta, olin pahassa onnettomuudessa. Miksi minun mieheni ei parantunut ihmeellisellä tavalla ja miksi minä jouduin siihen auto-onnettomuuteen?"

Ehkä sinäkin, ystävä olet joskus ajatellut samalla tavalla. Julkaistaanhan tämän naisen mainitsemaa ihmeeskeistä hengellistä kirjallisuutta kaikkialla ja sitä luetaan innolla.

Onko tämä kirjallisuus sitten Raamatun sanan mukaista? Onhan totta että Raamatussa puhutaan ihmeellisistä parantumisista ja kerrotaan miten Jumalan enkelit varjelivat ja pelastivat ihmisiä. Mutta Raamatussa ei missään sanota, että tällaiset parantumiset ja pelastumiset ovat se normaali tapa, jonka kautta Jumala pitää meistä huolen. Päinvastoin. Luukas, Jumalan mies, Paavalin ystävä, oli lääkäri.

Hän siis paransi sairaita välineiden kautta, niin kuin tekevät lääkärit tänäkin päivänä. — Apostoli Paavali kehotti Timoteusta käyttämään vähän viiniä vatsansa vuoksi. — Ja Paavalilla itsellään oli pistin lihassa, joka mahdollisesti oli jokin ruumiillinen vika, joka ei ihmeellisellä tavalla parantunut, vaikka hän sitä kolme eri kertaa Jumalalta pyysi.

Niillä ihmeteoilla, joista Raamattu kertoo, oli päätarkoituksena vakuuttaa ihmisille, että Jeesus oli Jumalan Poika, ja todistaa, että Apostolien Sana oli Jumalasta (Mk. 16:20). Tällaista todistusta tarvittiin silloin, Uuden Liiton Kirkon alkuvaiheissa.

Jumala voi tietysti nytkin tehdä samanlaisia ihmetekoja. Hänen asiansa on auttaako hän meitä ihmeellisellä tavalla, vai välikappaleiden kautta. Kun me rukoilemme häneltä apua, meidän tulee sanoa: Tapahtukoon Sinun tahtosi ja uskoa, että kaikki vaikuttaa parhaaksemme.

Meidän on myös muistettava, että Jumala ei ole luvannut kaikkia sairauksia parantaa, eikä hän ole luvannut, että hänen lapsensa säilyvät kaikilta ahdistuksilta ja vastoinkäymisiltä. Joskus hän sallii sairauden tai jonkin ankaran koettelemuksen puhdistaaakseen ja vahvistaakseen meitä.

Sinä, joka olet rukoillut, etkä ole parantunut, etkä ole säilynyt ankarilta koettelemuksilta, älä masennu, kun luet ihmeellisistä parantumisista ja pelastumisista. Jos kaikkien Jumalan lasten kokemuksista kerrottaisiin, huomaisit, että suurin osa kristityistä on samassa asemassa kuin sinä. He kyllä rukoilevat ja Jumala varmasti kuulee heidän rukouksensa ja vastaa niihin. Mutta hän vastaa niihin omalla ajallaan ja tavalla, joka on aina parhaaksemme. Kun me tämän ymmärrämme, saatamme iloita, vaikka sairautemme jatkuu tai vaikka meitä ankarasti koetellaan, tietäen, että rakas Isämme sallii aina meille sen, mikä on varmasti meidän parhaaksemme.

Loppuunmyyty

Olin eräänä päivänä kirjakaupassa [1965]. Sinne tuli eräs mies tiedustelemaan, oliko vielä saatavissa ”Juhannustanssit” -nimistä kirjaa. Myyjä vastasi, että kirja oli loppuunmyyty, mutta hän soitti päämyymälään ja kysyi olisiko kirjaa sieltä saatavissa. Hänelle vastattiin, että sitä oli jäljellä vain muutama kappale. Tämä tapahtui maanantaina iltapäivällä. Edellisenä lauantaina oli sanomalehdissä julkaistu uutinen, että kirjan kirjoittajaa syytetään Jumalan pilkkaamisesta.

Tuli mieleen ne ihmiset, jotka uteliaisuudesta riensivät Jeesuksen ristin ääreen katsomaan, kun Häntä pilkattiin ja rääkättiin. Ihmiset eivät ole muuttuneet. Niin törkeä aihe kuin Jumalan pilkkaaminen vetää puoleensa runsain määrin uteliaita tuijottajia. Eikö ennemmin olisi ollut odotettavissa täällä ”luterilaisessa” maassa, että kirjan myynti olisi kokonaan lakannut ostajien puutteesta, kun sanomalehtiutinen julkaistiin? Arvostella sopii kirjan julkaisijaa ja kirjoittajaa, mutta eikö myös niitä, jotka tietäen, mitä kirja sisältää, kiirehtivät sitä ostamaan? On aivan varma asia, että roskaiset kirjat häviäisivät, jos niille ei löytyisi lukijoita.

Lennonista ja muusta

Sunnuntaina, joulukuun 14 pnä [1980] oli Central Parkissa, New Yorkissa n 125.000 ihmistä koolla. He olivat tulleet sinne rukoilemaan rock-laulajan, John Lennonin sielun puolesta. Lennon murhattiin edellisenä maanantaina asuntonsa edessä. Kuinka moni niistä 125.000:sta todella tuli rukoilemaan, sitä emme voi sanoa. Sanomalehdet kertoivat, että joukossa oli huumausaineiden myyjiäkin ja kauppaa käytiin. Olkoon asia miten tahansa, rukoileminen kuolleiden puolesta on turhaa. Raamattu sanoo: "Ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio." (Hebr. 9:27) Raamatun mukaan ihmisen kohtalo ei muutu kuoleman jälkeen. Sinä hetkenä, kun hän kuolee, hänet tuomitaan. Sielu on joko Jeesuksen luona tai iankaikkisesti erotettuna Jumalasta. "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne." (Hebr. 4:7)

John Lennonin murha on aiheuttanut paljon puhetta ja keskustelua rikollisuuden jatkuvasta kasvusta täällä maassamme. Monet kysyvät: Miksi? Miksi on niin paljon niitä, jotka saattavat kylmästi murhata toisia? Mistä johtuu, että heidän omatuntonsa on lakannut toimimasta? — Syitä esitetään monenlaisia: Käsiaseet ovat liian helposti saatavissa, tuomarit ovat liian leväperäisiä, oikeudenkäynti ei tapahdu riittävän nopeasti, huumausaineita käytetään aina enemmän ja enemmän ja niiden hankinta vaatii suuria rahasummia. Monet ovat omaksuneet vapaan ajattelutavan, johon sisältyy se käsitys, että on väärin vaatia nuorisoa noudattamaan tiettyjä yhteiskunnallisia sääntöjä. Tämä olisi muka rikos heidän yksityistä vapauttansa vastaan. — Kaikilla näillä tekijöillä on varmaan oma osuutensa rikollisuuden nopeassa kasvussa. Mutta varmaan televisiolla ja nykyajan elokuvilla on myös oma osuutensa. Eräs tutkimus toteaa, että ennen kuin

amerikkalainen lapsi täyttää 14 vuotta, hän on nähnyt televisiossa 11.000 murhaa. Usein ohjelmissa asia esitetään niin, että murha on ainoa looginen ratkaisu elämän pulmiin.

Raamatussa Jumala itse sanoo meille, miten rikollisuus voiteetaan. Sananlaskuissa luemme: ”Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.” (Sananl. 22:6) Jumala tässä vakuuttaa meille, että jos lapsille annetaan oikea kasvatus, he vanhanaikin elävät kunnollisesti. Oikea kasvatus Raamatun mukaan on Jumalan sanan mukainen kasvatus. Siihen sisältyy siis Jumalan sanan opettaminen niin, että lapsen kasteessa saatu usko voi kasvaa ja vahvistua, niin että lapsi tulee tietämään, miten Jumala tahtoo hänen elävän täällä maailmassa. Kun usko saa elää ja kasvaa, silloin on myös voimaa noudattaa Jumalan tahtoa.

Tässä on vakava haaste meille, tämän ajan kristityille. Meidän tulee toimia yhä ahkerammin, että Jumalan sana pääsee vaikuttamaan maan kodeissa. Tämä merkitsee sitä, että me rukoilemme, todistamme, toimimme ja kannatamme lahjoillamme sitä työtä, jonka tarkoituksena on Jumalan sanan levittäminen.

Näenkö omat vikani

Matkalla kirkkoon eräänä sunnuntaina tapasin kaksi poikaa leikimässä pallolla. Toinen pojista heitti pallon toiselle. Mielestäni se oli hyvin heitetty. Mutta poika, jolle pallo heitettiin, ei saanutkaan palloa haltuunsa. Se putosi hänen käsistään. Hän närkästyneenä huudahti pallon heittäjälle: "Etkö sinä edes osaa palloa heittää?" Sitten tuli hänen vuoronsa heittää pallo kaverilleen. Pallo meni pahasti syrjään. Kun hänen kaverinsa ei saanut palloa kiinni, pallon heittäjä huusi: "Sinä et koskaan osaa olla siellä, mihin pallo tulee." — Syy oli siis aina toisessa. Ei koskaan hänessä itsessään.

Meitä kaikkia tahtoo vaivata sama vika. Näemme vikaa toisissa — emme itsessämme. Näin on ollut syntiinlankeemuksesta saakka. Kun Aadam oli langennut syntiin, Jumala kutsui hänet tilintekoon. Aadam sanoi: "Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta ja minä söin." Ja kun Jumala vaati Eevalta selitystä, Eeva sanoi: "Käärme petti minut, ja minä söin."

Raamattu kehottaa meitä tunnustamaan syntimme sekä Jumalalle, että toinen toisellemme. Apostoli Johannes kirjoittaa: "Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas niin, että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä." (1 Joh. 1:9,10) Jaakob kirjoittaa: "Tunnustakaa siis toisillenne syntyne ja rukoilkaa toistenne puolesta." (Jaak. 5:16)

Olla tunnustamatta syntiämme merkitsee sitä, että meille ei kelpaa Jumalan armo. Jos emme näe itsessämme syntiä, tai jos emme ole valmiita myöntämään, että olemme syyllisiä, silloinhan emme tunne tarvitsevamme Vapahtajaa. Evankeliumin hyvä sanoma ei merkitse meille mitään. Jäämme ilman niitä kalliita lahjoja, jotka

Jeesus ansaitsi kaikille syntisille — ilman syntien anteeksiantamusta, elämää ja autuutta.

Tutkikaamme siis itseämme ja kysykäämme: Miten on asianlaita kohdallani? Olenko minä liian valmis itseäni puolustamaan ja toisia syyttämään? Onko minun vaikeata huomata omat vikani? — Ja jos meidän täytyy näihin kysymyksiin vastata myönteisesti, silloin meidän tulee verrata ajatuksiamme, sanojamme ja töitämme Jumalan kymmeniin käskyihin. Nämä käskyt, jotka ovat Jumalan laki, kyllä osoittavat meille, että olemme syyllisiä ja avun tarpeessa, jos tahdomme pelastua.

Kiitos armolliselle Jumalallemme, että apu ei ole kaukana, kun omatunto alkaa syyttää ja laki alkaa tuomita. Apu on Raamatun Sanassa, Kristuksen evankeliumissa, joka lupaa: "Hänessä (Kristuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomustensa anteeksiantaminen hänen armonsa rikkauden mukaan." Uskokaamme tämä lupaus ja olkaamme turvallisina mielin.

Synnintunto ja usko Jeesukseen säilyvät meillä ainoastaan niin kauan, kun pysymme Kristuksen Sanassa. Olkoon tämä Sana siis meidän jokapäiväinen ruokamme.

Mitä voit tehdä

Mitä voit tehdä?

Rukoile, että Jumala antaisi kaikille seurakuntasi jäsenille alttiin ja yhdessä vaikuttavan hengen.

Rukoile, että Jumala antaisi Sanan julistajalle selvän, voimakkaan evankeliumisanoman.

Rukoile, että Jumala avaisi kaikkien niiden sydämet, jotka tulevat Sanaa kuulemaan.

Rukoile, että Jumala antaisi kaikille todistajille viisautta ja rohkeutta.

Puhu Jeesuksesta, joka maksoi syntivelkamme, joka hallitsee maailmaa ja seurakuntaansa ja joka kerran saapuu tuomitsemaan maailmaa.

Tärkeää on, että itse olet läsnä seurakuntasi tilaisuuksissa, mutta tärkeää on myös, että tuot muitakin sanaa kuulemaan. On paljon sellaisia ihmisiä, jotka eivät tule yksinään, mutta tulevat, jos heidät haetaan.

Miten käytän aikani

Aika on Jumalan antama kallis lahja. Aika kiittää. Meidän tulee ottaa ”vaari oikeasta hetkestä”. Rikkailla ja köyhillä on 24 -tuntiset päivät. On tärkeää, että he käyttävät oikein nämä tunnit. Meidän tulee käyttää aikamme Jumalan kunniaksi ja lähimmäisemme palvelemiseen. Mutta eikö itsellemme saa jäädä yhtään aikaa? Kyllä, mutta meidän tulee muistaa, että Kristus on elämämme. Tämä on käyvä ilmi kaikessa mitä teemme, sanomme ja ajattelemme. Me emme voi erottaa kristittynä olemista omana itsenämme olemisesta. Kristitty on oma itsensä, kun hän on kristitty.

Käytämme oikein aikaamme, kun luemme ja tutkimme Jumalan Sanaa, kun osallistumme jumalanpalveluksiin ja raamattutunteihin. Meidän tulee myös rukoilla lakkaamatta. Käytämme oikein aikaamme kun palvelemme Jumalaa palvelemalla toisia: isää, äitiä, poikaa, tyttäriä, naapuria, ystävää tai palveluksessa olevaa. Talon emäntä, joka uskossa palvelee sitä perhettä, minkä Jumala on hänelle antanut, pesemällä lattiaa tms. tekee Jumalalle palveluksen yhtä hyvin kuin pastori, joka saarnaa saarnatuolissa.

Meidän tulisi käyttää aikaa myös seurakuntatyöhön. Miten voisimme paremmin käyttää aikamme, kuin että vierailemme sairaitten luona, rohkaisemme murheellisia, varotamme harhailevia, opetamme lapsia, vierailemme niiden luona, jotka eivät tunne Jeesusta Vapahtajanansa ja todistamme heille Hänestä. Koska emme voi kaikkea tehdä, meidän tulee huolellisesti suunnitella ajankäyttöämme ja tehdä se, mikä on tärkeintä.

Mitä sinä sanoisit sellaiselle kristitylle, joka väittää, ettei hänellä ole aikaa palvella Jumalaa?

”Niin kuin mekin anteeksi annamme”

Nämä sanat Isämeidän rukouksessa synnyttävät usein pelonsekaisuutta arassa omassatunnossa. Usein silloin tuntuu siltä, kuin jumalallinen anteeksianto perustuisi meidän anteeksiantoomme. Asia onkin päinvastoin.

Kun kysytään: "Onko meidän anteeksiantamuksemme jumalallisen anteeksiantamuksen syynä?" me vastaamme: Ei suinkaan, sillä jumalallinen anteeksiantamus käy meidän anteeksiantamuksemme edellä ja jumalallinen anteeksiantamus taas perustuu ainoastaan Jumalan Pojan armolliseen ansioon. Sen tähden ei meidän anteeksiantamuksemme voi olla jumalallisen anteeksiantamuksen vaikuttavana syynä eikä sitä ansaita, vaan meidän anteeksiantamuksemme on päinvastoin jumalallisen anteeksiantamuksen vaikutusta, koska ei kukaan voi antaa anteeksi lähimmäiselleen, ellei hän ole siinä uskossa, että Jumala on hänelle anteeksi antanut. Katso seuraavia raamatunkohtia:

Lk 7:47: Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.

Ps. 119:32: Minä juoksen sinun käskyjesi tietä, sillä sinä avarrat minun sydämeni.

Ps. 130:3,4: Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin.

Joh. 3:14: Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa.

1 Joh. 4:11: Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.

1 Joh. 4:19: Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.

Tämä olkoon meidänkin uskomme!

Jumala tahtoo, että kaikki kristityt kasvaisivat hengellisesti

Toisen Pietarin kirjeen kolmannessa luvussa, jakeessa 18 ovat nämä sanat: "Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa." (2 Piet. 3:18) Tällainen kasvaminen tapahtuu, kun säännöllisesti käytämme Jumalan Sanaa.

Kun kasvamme kristillisessä tiedossa, opimme selvemmin ymmärtämään Jumalan tahdon. Me lujitumme vakaumuksessamme. Meistä tulee innokkaampia todistajia kaikissa elämän vaiheissa.

Me kasvamme kristillisessä tiedossa seuraavin tavoin:

1. Kun luemme Raamattua kotonamme.

Tähän sisältyy sekä yksityinen lukeminen että kotihartaudet. Koska Jumala puhuu meille Sanansa kautta, meidän tulisi säännöllisesti varata aikaa Hänen Sanansa kuuntelemiselle.

2. Kun kuuntelemme Raamatun totuuksia kirkossa.

Säännöllisissä jumalanpalveluksissa virret, liturgia ja saarna tuovat meille sanoman Jumalan sanasta. Todellinen osallistuminen jumalanpalveluksiin auttaa meitä kasvamaan kristillisessä tiedossa.

3. Kun tutkimme Raamattua raamattutuntien yhteydessä.

Raamattutunneilla emme ainoastaan saa kuulla Sanaa selitettävän, vaan saamme myös tehdä kysymyksiä.

4. Kun keskustelemme Raamatun totuuksista toisten uskoavien kanssa.

Keskusteluissa voimme tuoda ilmi vakaumuksemme ja auttaa toinen toistamme ymmärtämään määrättyjä Raamatun kohtia. Näin kasvamme kristillisessä tiedossa.

Älä välitä liikaa siitä, mitä ihmiset sinusta sanovat

Eräs isä vei kerran poikansa kanssa aasiansa myytäväksi. Isä istui aasin selässä ja poika käveli. Sivustakatsojat sanoivat: "Miten ikävää nähdä, että iso, voimakas mies istuu aasin selässä ja pienen pojan pitää kävellä." Isä siis tuli alas aasin selästä ja poika nousi hänen tilalleen. Ihmiset sanoivat: "Kauheaa, että poika tuolla istuu ja isä joutuu kävelemään." Niin isä ja poika molemmat nousivat aasin selkään. Ihmiset sanoivat: "Julmaa! Kaksi aasin selässä." Sitten isä ja poika molemmat lähtivät pois aasin selästä ja alkoivat kävellä. Ihmiset sanoivat: "Hullua! Aasilla ei ole mitään selässä ja nuo molemmat kävelevät." Sen jälkeen isä ja poika alkoivat kantaa aasia.

Eikö ole tyhmää menettää mielenrauhaa, kun ihmiset arvostelevat meitä. Kun me Jumalan Sanan ohjeiden mukaan toimimme ja meillä on puhdas omatunto, olkaamme rauhassa. Sanokaamme Paavalin kanssa: "Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra." (1 Kor. 4:3,4)

Pitäkää pyhien tarpeet ominanne

Pitäkää pyhien tarpeet ominanne; harrastakaa vieraanvaraisuutta.

Room. 12:13

Kun Luther saarnasi yllä olevien sanojen johdolla, hän sanoi: "Merkillisesti nurinpäin puhuttu. Me yhä vain halajamme sitä ja pyrimme siihen, että pyhät pitäisivät meidän tarpeitamme ominansa". Niin taitaa asian laita olla nytkin. Meillä on taipumus ajatella: "Ei ole enää rakkautta; ei kukaan välitä minusta; ei kukaan tarjoa minulle apua; ei kukaan pidä minun tarpeitani omanaan". Olemme niin kuin se pieni poika, jolta pyhäkoulunopettaja kysyi: "Mitä opimme Laupiaasta samarialaisesta?" Poika vastasi: "Opin, että kun joudun hätään, jonkun tulisi minua auttaa".

Jumala ei ole sanonut: "Pitäkööt pyhät sinun tarpeesi ominaan", koska hän tietää miten valmiita olemme huomaamaan toisten velvollisuudet ja miten hitaita olemme huomaamaan omamme. Luonnostamme olemme itsekkäitä, aina vain odotamme, että toiset meitä palvelisivat ja auttaisivat sen sijaan, että me palvelisimme ja auttaisimme heitä.

Raamattu esittää Vapahtajamme meille esimerkkinä siitä, miten meidän tulisi etsiä toisten parasta. Apostoli Paavali kirjoittaa (Fil. 2:2-8): "Tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne, ja että katsotte kukin, ette vain omanne, vaan toistenkin parasta. Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin-kuolemaan asti".

Jumalan kehotukset kuuluvat meille kaikille. Mutta kun ne kuulemme, älkäämme ajatelko omia puutteitamme. Noudattakaamme itse näitä kehotuksia kiitollisina siitä, että Vapahtajamme oli kuuliainen hamaan ristin kuolemaan asti meidän tähtemme ja näin sovitti meidät Jumalan kanssa.

Ja kun Pidämme pyhien tarpeet omanamme, luottakaamme siihen, että Jumala pitää huolen meidän tarpeistamme, niin kuin hän on luvannut tehdä.

Älä tapa

"Tekivät tekonsa vähän liian myöhään", sanoi mies, jonka kanssa keskustelin. "Mitä ihmeessä tarkoitat?" kysyin hämmästyneenä, sillä olimme keskustelleet järkyttävästä tapauksesta. Uutisissa oli kerrottu, että kahdeksantoistavuotias nuori mies ja saman ikäinen nuori nainen olivat murhanneet vastasyntyneen lapsensa. "Jos olisivat murhanneet lapsen vähän aikaisemmin, sehän olisi ollut kunniallinen murha," sanoi keskustelukaverini. Ymmärsin silloin, mitä hän tarkoitti. Tiesin, että hän oli uskovainen mies. Ironisella lauseellaan hän valitti sitä, että yhteiskuntamme antaa äideille luvan murhata lapsensa, jos vain suorittavat tekonsa ajoissa. Mieleeni nousi kysymys: Johtuikohan mainittujen nuorten järkyttävä teko siitä, että yleisesti hyväksytyn käytännön johdosta he eivät osanneet pitää ihmiselämää arvossa?

Kun viidennen käskyn rikkominen niin räikeällä tavalla yleisesti hyväksytään, ei ole kumma, että sen rikkomista hienommalla tavalla ei käsitetä lainkaan. Etsiessäni jokin aika sitten katselemisen arvoista ohjelmaa televisiosta löysin fundamentalististen uskonnollisen kanavan, jossa oli haastattelu menossa. Haastateltavana oli kuuluisa nyrkkeilijä, joka oli edellisenä lauantaina hakannut vastapuolensa niin tyystin, että tämä ottelun jälkeen mainitsi, ettei hän kolmannen erän jälkeen muistanut mitään. Ottelu keskeytettiin, kun yhdestoista erä oli menossa. Voitetun nyrkkeilijän molempien silmien alla oli myös

haavat. Haastateltava nyrkkeilijä kertoi, miten ihanaa oli olla uudestisyntyneenä kristitty. Hän seikkaperäisesti kertoi uskonnollisista kokemuksistaan ja sanoi aina rukoilevansa Jumalalta taitoa ennen otte-luita. Haastattelija aina väliin keskeytti hänet, kääntyi yleisöön päin ja sanoi: "Eikö tässä olekin jalo esikuva nuorisolle?" Ja yleisö taput-ti.

Seuraavana päivänä sanomalehdessä kerrottiin eräästä ralliautoi-lijasta, jolla on kolme autoa. Jokaiseen autoon on maalattu sanat: "Jeesus pelastaa." Edellisenä päivänä oli sillä radalla, jossa hän kil-paili, eräs autoilija ajanut autonsa vasten muuria. Auto räjähti ja syt-tyi palamaan. Autoilija juuri ja juuri pelastui. Pari päivää myöhem-min uutisissa kerrottiin kilpa-autoilijasta, jonka auto lensi yleisön keskelle. Yksitoista vuotiaan pojan äiti menetti henkensä, kun asetti itsensä pojan suojaksi. Poika ja kuusi muuta läsnäolijaa loukkaantui-vat vakavasti.

Emme tahdo sanoa, etteivät mainittu nyrkkeilijä ja ralliautoilija olleet vilpittömiä uskossaan. Mutta ilmeistä on, että he eivät olleet käsittäneet viidennen käskyn laajempaa merkitystä. Luther Raama-tun mukaisesti selittää viidennen käskyn sanoessaan: "Meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa niin, ettemme vahingoita lähimmäisemme elämää emmekä tuota hänelle kärsimystä, vaan autamme ja hoi-vaamme häntä kaikissa elämän tarpeissa." Muistettava on myös, mi-ten Jeesus vastasi, kun kiusaaja kehotti häntä asettamaan henkensä vaaran. Hän sanoi: "Kirjoitettu on: Älä kiusaa Herraa, sinun Juma-laasi."

Jumala ei ole kieltänyt terveellistä urheilua. Apostoli Paavali sa-noo: "Ruumiillisesta harjoituksesta on hyötyä vain vähään." Ja kir-joittaessaan korinttolaisille, hän käytti eri urheilumuotoja vertausku-vina, jopa nyrkkeilyäkin. Tämä johtui siitä, että Korintossa pidettiin kuuluisat Isthmoksen kisat ja Paavali tajusi, että maininta urheilusta herättäisi korinttolaisten huomion. Mutta siitä saamme olla varmoja, ettei Paavali antanut siunaustaan sellaiselle urheilumuodolle, jossa ihmishenki asetettiin vaaraan, tai jossa tavoitteena oli ruumiin va-hingoittaminen.

Miten tärkeää onkaan tänä aikana, jolloin ihmiset asettavat hen-kensä vaaraan niin monella eri tavalla, että me Jumalan lapset aina muistamme Jumalan oman sanan: "Ettekö tiedä, että teidän ruumiin-ne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti

ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne" (1 Kor. 6:19,20). Autakoon Jumala meitä myös maailman kansoille julistamaan, että jokaisen ruumis ja jokaisen sielu on kalliisti ostettu. — Ei kullalla eikä hopealla, vaan Jeesuksen pyhällä kalliilla verellä ja viattomalla kärsimisellä ja kuolemalla. — Niin että jokainen osaisi pitää arvossa sekä omaansa että lähimmäisensä ruumista ja sielua, että kaikki auttaisimme toinen toistamme Jumalan tahdon mukaan säilyttämään elämänsä ja kuolemaan uskossa.

Tyytyväisyys on suuri voitto

Pastoria oli pyydetty käymään tapaamassa erästä potilasta. Hänelle oli kerrottu, että potilas oli hoitokodissa vuoteen omana, oli sokea ja kävelykyvytön, mutta että kuulo ja järki olivat säilyneet. Oli kerrottu myös, että potilaalla ei ollut ketään omaista, joka olisi käynyt häntä tapaamassa.

Pastori saapui potilaan luo ja huomasi, että potilas oli iäkäs nainen. Seisoessaan potilaan sängyn ääressä, pastori mietti, miten hän tervehtisi potilasta, mutta ennen kuin hän ehti ilmaista läsnäolonsa, hän kuuli kun vanhus alkoi ääneen rukoilla: "Rakas taivaallinen Isä, minä kiitän Sinua kaikesta armostasi ja hyvydestäsi. Miten suuri onkaan sinun armosi meitä syntisiä kohtaan, kun et säästänyt omaa Poikaasikaan, vaan annoit hänet alttiiksi meidän edestämme. Kiitos, rakas Isä, kun otit minutkin omaksi lapseksesi. Kiitos, kun olet kruunnannut minut hyvydelläsi, kun jatkuvasti annat minulle kaikki tarpeeni sulasta armostasi. Kiitos tästä hoitokodista, kiitos hoitajista, siunaa ja varjele heitä. anna heille kärsivällisyyttä ja voimaa, että he jaksaisivat jatkaa sitä siunattua työtä, mitä he uskollisesti tekevät."

Vierailu jäi pysyvästi pastorin mieleen. Hän oli tullut potilasta lohduttamaan, mutta poistui potilaan luota itse lohdutettuna, mutta samalla myös nöyryytettynä. Potilaan rukous mielessään hän rukoili: "Rakas Isä, anna anteeksi tyytymättömyyteni. Anna anteeksi, etten

ole osannut pitää oikeassa arvossa sinun hyvyttäsi ja armoasi, että pienetkin vaikeudet ovat saaneet minut valittamaan, ja unohtamaan hyvyytesi minua kohtaan. Anna minulle kiitollinen ja tyytyväinen sydän."

Tyytymättömyys on synti, joka on vaivannut Jumalan lapsia kautta aikojen. Huolimatta siitä, että Jumala oli ihmeellisellä tavalla pelastanut Israelin lapset Egyptin orjuudesta, että hän kulki heidän kanssaan, antoi heille kaikki heidän tarpeensa, israelilaiset tyytymättöminä valittivat, moittivat Jumalan pelastus- ja varjeluskeinoja ja kaipasivat Egyptin lihapatoja.

Tyytymättömiä osaamme olla mekin tämän aikakauden kristityt ja kiittäminen tahtoo olla heikkoa. Jumala johdattaa meidät seurakuntaan, jossa hänen sanaansa puhtaasti opetetaan ja jossa kaikessa toimitaan Raamatun sanan mukaan. Mutta jotkut jatkuvalla poissaolollaan osoittavat, etteivät pidä seurakuntaa erikoisemmin suuressa arvossa. Toisia ei tyydytä seurakunnan toimintatavat, toiset taas valittavat sitä, että seurakunnassa ei ole riittävästi rakkautta ja palavuutta. Olemme taipuvaisia unohtamaan oleelliset asiat, kun tyytymättömyys saa vallan ja silloin kiittäminen lakkaa.

Kun Job sai järkyttävän tiedon, että hän oli menettänyt omaisuutensa ja että hänen lapsensa olivat saaneet surmansa, hän sanoi: "Herra antoi ja Herra otti. Kiitetty olkoon Herran nimi." — Anna rakas Isä meille tätä Jobin mieltä.

Kun Aasaf oli valittanut sitä, että jumalattomat menestyvät samalla kun hurskaat joutuvat kärsimään, hän vihdoinkin pääsi sisälle "Jumalan pyhiin salaisuuksiin" ja käsitti, mikä heidän loppunsa oli oleva. Silloin hän kiitollisena sanoi: "Vaikka minun ruumiini ja sieluni nääntyisi, Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani iankaikkisesti. Minun onneni on olla Jumalaa lähellä." Jumala, auta meitäkin muistamaan, miten onnellisia olemmekaan, kun saamme olla uskon kautta Sinua lähellä ja miten suuri 'voitto onkin jumaliuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa'.

Osaatko odottaa

Me kaikki tiedämme kokemuksesta, mitä odottaminen on. Milloin odotamme lääkärin vastaanotolla, milloin seisomme jonossa pankissa tai ruokatavarakaupassa, tai odotamme linja-autoa tai raitiovaunua. Olemme oppineet, että hermostuminen ja valittaminen eivät auta ja että on tarkasti pidettävä huoli, että olemme kohteliaita muita jonossa olevia kohtaan. Mutta osaammeko odottaa Herraa? Daavid sanoo: "Odota Herraa. Ole luja ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa." (Ps. 27:14)

Oikeaan Herran odottamiseen kuuluu ensinnäkin se, että odotamme häneltä pelastusta. Jaakob sanoo: "Sinulta minä odotan pelastusta, Herra." (1 Moos. 49:18) Jumala ei tahdo, että me itse yritämme ansaita pelastusta, sillä silloin meille ei kelpaa se pelastus, jonka Jeesus hankki meille ja koko maailmalle ja jonka hän tahtoo lahjoittaa kaikille. Vain tämän pelastuksen nojalla, joka meille on lahjoitettu kasteen ja uskon kautta, olemme vapaat lain kirouksesta ja kadotustuomiosta. Silloin olemme puetut Jeesuksen, Jumalan Pojan, vanhurskauteen, joka peittää kaikki syntimme ja puutteemme Jumalan silmissä. Sinä odotat Herraa oikealla tavalla, kun uskossa turvaat Jeesuksen ansioon ja hänen sanassaan pysyt, niin että voit uskossa säilyä.

Oikeaan Herran odottamiseen kuuluu myös se, että odotamme häntä jokapäiväisessä elämässämme. Jotkut osaavat odottaa häneltä pelastusta, mutta ovat huonoja odottamaan häntä, kun jokapäiväisestä elämästä on kysymys. Seurauksena on jatkuva murehtiminen. Jeesus siunasi opetuslapsiaan heidän hoitaessaan jokapäiväisiä tehtäviään. Kun opetuslapset olivat kalastaneet koko yön eivätkä olleet saaneet ainuttakaan kalaa, Jeesus neuvoi heitä heittämään verkkonsa oikealle puolelle venhettä. He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden. Näin Jeesus tahtoo meitäkin siunata. Hän odottaa, että pyydämme häneltä siunausta, kun ryhdymme työhön. Älkäämme siis yrittäkö itse kantaa päivän kuormi-

amme. Älkäämme olko niin kuin se mies, joka ehti junaan juuri, kun juna oli lähtemässä. Hän jäi käytävälle seisomaan painava matkalaukku kädessään. Junailija tuli, taputti miestä olkapäälle ja sanoi: "Miksi ette anna junan kantaa matkalaukkuanne?" Oppikaamme mekin heittämään kaikki murheemme Jumalan päälle, sillä hän pitää meistä huolen. (1 Piet. 5:7)

Oikeaan odottamiseen kuuluu myös se, että odotamme sitä päivää, jolloin pääsemme Isän kotiin. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Sen jälkeenhän kertoi heille Isän kodista, jossa on monta asuinsijaa ja sanoi, että hän tulee ottamaan heidät sinne hänen tykönsä. Kun me Jeesukseen uskossa turvaamme, meillä ei ole syytä peljätä kuolemaa, sillä se tulee olemaan meille vain se portti, joka vie meidät sinne Isän kotiin, jossa saamme nauttia iankaikkista autuutta ja iloa.

Odota, ystävä, Herralta pelastusta, siunausta jokapäiväiselle elämällesi ja odota ilolla sitä hetkeä, jolloin pääset Isän kotiin.

Lapset ja nuoret

Pyhä Henki

(pastorin pyhäkoulukirje)

Toukokuun lopulla vietämme helluntaijuhlaa. Silloin muistamme erityisesti Pyhää Henkeä.

Raamattu kertoo meille paljon Pyhästä Hengestä. Se kertoo esimerkiksi, että Pyhä Henki on tosi Jumala. Tiedämme, että vaikka on olemassa vain yksi Jumala, on Hänessä kuitenkin kolme persoonaa, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Raamattu kertoo meille myös Pyhän Hengen työstä. Se, että uskomme Jeesukseen, on Pyhän Hengen työtä. Jo kasteessa Hän synnytti meissä tämän uskon ja Hän pitää tämän uskon meissä elävänä Raamatun Sanan kautta. Ilman Pyhää Henkeä ei kukaan voi uskoa Jeesukseen eikä kukaan voi pysyä uskossa Häneen. Synti on näet saanut aikaan sen, että ihmiset luonnostaan (pyydä, että äiti tai isä kertoo sinulle, mitä tämä sana tarkoittaa) eivät ymmärrä Jumalan Sanaa eivätkä rakasta Häntä. Pyhä Henki myös lohduttaa meitä Jumalan lapsia. Häntä kutsutaankin Raamatussa myös Puolustajaksi eli Lohduttajaksi. Kun synti, pahat ihmiset ja sielunvihollinen tuottavat meille surua, Hän Sanansa kautta puolustaa ja lohduttaa meitä vakuuttaen meille, että Jumala on Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tähden antanut kaikki syntimme anteeksi, niin että voimme jälleen onnellisina kulkea taivaan tietä.

Meidän tulisi siis aina muistaa kiittää Pyhää Henkeä siitä, että Hän on antanut meille uskon lahjan ja että Hän jatkuvasti varjelee meitä uskossa ja lohduttaa meitä.

Meidän tulee myös ahkerasti lukea ja kuunnella Jumalan Sanaa, sillä Pyhä Henki tekee meissä työnsä ainoastaan tämän Sanan kautta.

Pyytäkäämme Jumalalta voimaa, ettemme murehduttaisi Pyhää Henkeä ja ajaisi Häntä pois sydämestämme. Raamattu sanoo: ”Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä... kaikki pahuus ol-

koon kaukana teistä." (Ef. 4:30,31). Me murehdutamme Pyhää Henkeä silloin, kun teemme vastoin Jumalan tahtoa tai emme noudata hänen tahtoaan. Pyhä Henki ei voi jäädä sydämeemme, jos me jatkuvasti tahallamme teemme syntiä, emmekä sitä kadu ja pyydä Jumalalta anteeksi. Silloinkin, kun me vastoin tahtoamme heikkoudessamme teemme pahaa, on meidän pyydyttävä anteeksi Jumalalta. Silloin Pyhä Henki ilomielin jää sydämeemme. Hän antaa meille voimaa, että voisimme uskoa saaneemme syntimme anteeksi Jeesuksen tähden ja että voimme elää Hänen tahtonsa mukaan.

Etsi ja lue Raamatustasi seuraavat kohdat, joissa puhutaan Pyhästä Hengestä:

Matt. 28:19: *Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.*

Joh. 14:16: *Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti,*

Joh. 14:26: *Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, mikä minä olen teille sanonut.*

Tiit. 3:4-7: *Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan.*

Arka omatunto

*Onnellinen se ihminen, joka aina on aralla tunnolla; joka sydämensä
paaduttaa se onnettomuuteen lankeaa.* Sananl. 28:14.

Tiedätkö mikä on omatunto? Se on se sinussa oleva ääni, joka syyttää sinua silloin kun aiot tehdä tai kun olet tehnyt sitä, minkä tiedät olevan pahaa, ja joka kiittää sinua silloin kun teet sitä, mikä on mielestäsi oikein ja hyvää. Jos esimerkiksi isäsi kieltäisi sinua menemästä uimaan ja kuitenkin menisit, et varmaankaan voisi uida hyvällä mielellä. Tämä johtuisi siitä, että omatuntosi syyttäisi sinua.

Jotta omatunto voi syyttää ja kiittää meitä oikeista asioista, sen täytyy saada oikeata opetusta. Tätä oikeata opetusta se saa Jumalan Sanasta. Sanassansa, pyhässä Raamatussa, Jumala sanoo meille, mikä on oikeaa ja mikä on väärää. Jotkut lapset esimerkiksi käyttävät pahoja sanoja, mutta eivät tunne omantunnon syytöksiä. Tämä johtuu siitä, etteivät he tiedä, että Jumala on Sanassansa kieltänyt meitä puhumasta turhia ja pahoja sanoja.

Salomo, joka kirjoitti Sananlaskut, sanoo, että olemme onnellisia, kun olemme aralla tunnolla. Arka omatunto on sama kuin hyvin toimiva omatunto. Omatunto, kuten totesimme, ei näet aina toimi oikein. Sen toiminta voi myös meissä Jumalan lapsissakin heikentyä. Näin tapahtuu jos me teemme toisin kuin se sanoo. Jos jatkuvasti näin teemme, se voi lakata toimimasta aivan tykkänään. Tämä on sama kuin sydämen paatuminen, josta Salomo myös puhuu. Kun näin tapahtuu, silloin ei pahanteko vaivaa meitä eikä hyvän teko tuota meille iloa. Näin ollen olemme joutuneet onnettomuuteen, sillä jos synti eli pahuus ei tuota meille surua ja hätää, silloin me hylkäämme

Jeesuksen. Me emme tunne tarvitsevamme häntä ja sitä syntien anteeksiantamusta, jonka hän meille ja kaikille ihmisille ansaitsi. Uskomme sammuu ja muistakaamme: Raamattu sanoo, että joka ei usko Jeesukseen, se ei peri iankaikkista elämää taivaassa, vaan jää Jumalan vihan alle.

Kiitä Jumalaa siitä, että hän on antanut sinulle omantunnon. Kuule ja tutki ahkerasti Jumalan Sanaa, että omatuntosi voi jatkuvasti varoittaa sinua tekemästä sitä, mikä on Jumalan tahtoa vastaan ja kehottaa sinua tekemään sitä, mikä on Hänelle mieluista. Pyydä Jumalalta voimaa, että voit aina noudattaa omantunnon ääntä. Mutta kun — huolimatta siitä, että haluat ja yrität olla hyvä — teet kuitenkin sitä, mikä on pahaa ja omatuntosi syyttää, muista, että Jeesus, Vapahtajasi, oli hyvä sinun edestäsi. Hän täytti kaikki Jumalan käskyt edestäsi ja kärsi rangaistuksesi puolestasi. Jumala antoi kaikki syntisi anteeksi hänen tähtensä. Hän lupaa, että kun uskot Jeesukseen, näitä syntejasi ei lueta sinulle. Kun tämän muistat ja uskot, omatuntosi lakkaa syyttämästä ja saatat olla jälleen onnellinen.

Pyhäkoulunopettajan rukous

*Rakas taivaallinen Isä, minä kiitän Sinua,
että tahdot käyttää minua välikappaleenasi,
kun kaitset ja johdatat taivaan tiellä niitä pieniä,
jotka uskovat Sinuun.*

*Kiitän myös siitä voimasta,
jota olen Sinulta tätä tehtävää varten
tähän asti saanut ja rukoilen:*

*Ole edelleen kanssani.
Ilman Sinua en kykene opettamaan.
Vahvista uskoani,
kasvata minua tiedossa ja rakkaudessa,
auta minua olemaan hyvä esimerkki
niille, joita opetan. Anna minulle
taitoa opettaa Sanaa oikein,
niin että se saa aikaan lapsissa
sen, minkä tahdot.*

*Opetä minua rakastamaan jokaista lasta.
Anna minulle intoa tehtävääni.
Siunaa kaikkia pyhäkouluissamme olevia lapsia.
Suo, että he uskossa ottavat vastaan Sanasi.
Siunaa myös kaikkia opettajia.
Auta heitä olemaan uskollisia tehtävässään.
Kuule minua Jeesuksen nimessä. Aamen.*

Lähetystyö

Suo, Herra, valtakuntas jo tulla ääriin maan

"Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

Matt. 28:19,20.

Kansikuvamme [maapallo, jonka päällä risti ja lähetyskäsky] johdattaa mieleemme sen tosiasian, että meidän uskovaisten on vietävä ristin sanoma maailman kansoille. Tällaisen käskyn on Vapahtajamme meille antanut. Me tahdomme sitä noudattaa.

Syy miksi tämä käsky on meille annettu käy ilmi seuraavista sanoista, jotka Herra lausui apostoli Paavalille: "Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä vaikeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat perintöosan pyhitettyjen joukossa." (Apt. 26:17,18) Ihmiset luonnostaan vaeltavat pimeydessä, ovat saatanan vallassa ja kadotuksen tiellä. Meidän tulee julistaa heille sanoma ristiinnaulitusta Vapahtajasta, että heidän silmänsä aukenevat, että he pääsevät pimeydestä valkeuteen ja taivaan tielle. Toisin sanoen, että Pyhä Henki voi evankeliumin sanan kautta herättää heidät synnin unesta ja sytyttää heidän sydämiinsä pelastavan uskon, jolla he voivat ottaa vastaan ne lahjat, jotka Jeesus, Jumalan Poika, ansaitsi heille ja koko maailmalle pyhällä kalliilla verellensä ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Jumalan tahto näet on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Pelastus on ainoastaan Jeesuksessa.

Joku on sanonut: "Kristinusko ja islam ovat kuin Himalajan kaksi vuorenhuippua. Ei ole mitään järkeä lähteä laskeutumaan toiselta

kiivetäkseen toiselle." On myös sanottu: "Kaikki uskonnot ovat yhtä ja johtavat samaan tulokseen." Jos asia olisi niin, jos vilpittömyys ja hartaus pelastaisivat huolimatta siitä, mitä uskotaan, ei olisi 'syytä tehdä lähetystyötä, sillä vilpittömyyttä ja hartautta löytyy kaikkialla. Intiassa esimerkiksi on 430 miljoonaa asukasta [v. 1962]. Uskonnoltaan hinduja on 67 %, muhamettilaisia 26 %, buddhalaisia 3 %. Hindulaisuuteen sisältyy mm. seuraavat opit: Joka tappaa lehmän, saa kitua helvetissä yhä monta vuotta kuin eläimessä on karvoja; riippuen siitä miten ihminen on elänyt, hän syntyy uudelleen maan päälle joko korkeampaan tai alempaan olotilaan. Muhamettilaisuskonto opettaa, että ei ole muuta Jumalaa kuin Allah ja Muhammed on hänen profeettansa; jokaisen täytyy rukoilla viisi kertaa päivässä kasvot Mekkaan päin käännettynä; almuja tulee antaa uhrina Allahille. Sivistyneissä maissa monet tekevät paljon hyvää, elävät kaikin puolin siveää elämää yrittäen tällä tavalla tyydyttää Jumalaa. Kaikki — hindut, muslimit ja länsimaiden ihmiset — ovat vilpittömiä ja hartaita ja toivovat pelastuvansa. Mutta vilpittömyys ja hartaus eivät pelasta. Jumala sanoo Sanassaan Jeesuksesta: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."

Ristin sanomaa tarvitaan siis kaikkialla, sekä omassa maassamme, että pakanamaissa, että syntisten silmät avautuisivat ja he pääsisivät pimeydestä valkeuteen. Käsky levittää tätä ristinsanomaa on annettu meille uskovaisille. Me tiedämme kuinka kauheat ovat seuraukset, jos sanomaa ei kuulla ja vastaanoteta ja tiedämme myös, että tosi rauha ja iankaikkinen elämä taivaassa seuraavat siellä missä sanoma kuullaan ja uskotaan. Noudattakaamme siis käskyä. Olkaamme ahkeria lähetystyöntekijöitä. Omalla paikkakunnallamme olkaamme Jeesuksen todistajia ja osallistukaamme siihen työhön, mitä seurakuntamme tekee johdattaakseen paikkakuntalaisia pimeydestä valkeuteen. Tukekaamme sekä rukouksin että uhrilahjoin sitä työtä, jota uskolliset kristilliset lähetystyöntekijät tekevät pakanoiden keskuudessa, että nekin, jotka asuvat pakanamailla, saavat kuulla ristin sanoman ja pelastua.

*Ylennä ristin lippu korkealle,
se valkovaate, vereen kastettu!
Sä rohkeasti huuda kaikkialle:
On kaikkein synnit anteeks annettu,
Kun kuoli Golgatalla Karitsa
Maailman kaiken syntiuhrina.*

*Ylennä lippu kaikkein nähtäväksi
Ja kaikkein autuudeksi kirkasta:
Se ristiinnaulittu! Tee tiettäväksi:
On synneistänsä päässyt maailma!
Ei ainoaltakaan saisi peittyä,
Miks Karitsa on kuollut ristillä.*

Siionin Kannel 1961, n:o 163:1,2

Raamatunkohtien hakemisto

Kirjoitusten johdantotekstit

Job 19:2559	Luuk. 2:19 44	Apt. 2:42 159
Ps. 23:1-3217	Luuk. 23:33 51	Apt. 2:42 184
Sananl. 28:14261	Luuk. 24:45 70	Room. 8:31,32219
Matt. 26:36-4646	Joh. 3:16 22	Room. 12:13251
Matt. 28:857	Joh. 7:37 186	1 Kor. 4:2 121
Matt. 28:19,20265	Joh. 10:28 216	2 Kor. 5:15 61
Mark. 4:37-41228	Joh. 19:30 48	Fil. 1:21 188
Luuk. 2:9-11 19	Joh. 20:15,16 63	Hebr. 12:5224

Viittaukset raamatunkohtiin

1 Moos.	Ps.	Jes.
1:3186	31:15,16..... 30	1:5,654
2:1,285	35:28..... 238	6:2,3 87
18:285	37:30..... 238	7:1423,27
32:26116	52:4..... 236	9:5 27
49:18256	71:18..... 154	50:649
4 Moos.	79:..... 161	53:550
11:16131	80:..... 161	59:2 14
5 Moos.	83:..... 161	63:16 117
4:9154	85:..... 161	Jer.
6:6,7175	91:11,12..... 87	17:7,8229
33:27233	91:12..... 233	18:18236
2 Sam.	91:15,16..... 113	23:28122
14:2085	103:20..... 84, 85	29:12,13 114
Job	103:21 87	Valitusv.
19:2559	119:172..... 238	3:44 115
19:25-2771	119:32..... 248	Hes.
30:20115	119:67-71..... 227	18:19 14
Ps.	120:2..... 238	Dan.
2:1-437	130:34..... 248	7:1085
5:7238	139:23,24..... 105	9:18116
10:112	145:14-16..... 37	Miika
13:2228	145:4..... 154	7:18,1937
19:112	145:19 113	Matt.
22:49	Sananl.	1:22,2324
23:1-3217	22:6..... 243	4:10 117
26:12113	28:9..... 117	5:44213
27:14256	28:14..... 261	5:4625

Matt.

6:6	113
6:14,15	118
6:33	30
7:7,8	113
12:36	126
16:16	27
16:16,17	194
18:10	87
18:18	108
18:20	32
21:22	113,117
22:30	85
24:31	87
25:23	122
25:41	98
26:8,20	109
26:36-46	46
28:8	57
28:19	99, 260
28:19,20	158,265
28:20	30,108

Mark.

4:37-41	228
13:12	85
16:16	126

Luuk.

1:13	114
1:35	27
2:9-11	19
2:13	85
2:13,14	87
2:19	44
10:20	206
10:38	173
10:42	173
11:5-10	116
11:13	114
11:28	191
12:15	191
13:8,9	212
15:10	85
16:22	87
18:1-8	116
20:36	85

Luuk.

22:1,4	109
22:42	118
23:33	51
23:34	213
24:39	85
24:45	70

Joh.

1:1-3	85
3:14	248
3:16	22,23
3:36	181,209
5:23	117,193
5:25,28,29	97
5:28,29	58,198
7:37	186
8:12	81,82
8:31,32	175,199,230
9:2,3	225
10:9	208
10:28	30,216
11:25,26	172
14:6	82,117,181,209
14:13	116
14:13,14-	114
14:16	260
14:26	260
14:27	30
15:5	173
15:7	174
15:26	32
16:23	116
16:24	113
17:1-26	162
17:9	213
17:20	78
19:30	48
20:15,16	63

Apt.

1:6-8	68
2:42	109,159,184
3:14,15	72
4:12	201
10:30,31	114
16:31	181

Apt.

17:11	185
20:28	108
23:8	84
26:17,18	265

Room.

1:16	99
1:17	89
3:10-12	171
3:23	171
3:28	195
4:5	203
4:24,25	72
5:1	14
5:10	12
5:20	36
8:1	94
8:26,27	115
8:28	172
8:31,32	219
8:32	36
8:34	213
10:17	176,183,193,200
11:20	216
12:13	251
13:4-7	129
16:17	109

1 Kor.

1:10	108,135
1:18	159
2:2-5	200
2:14	195
4:2	121
4:3,4	250
5:12	108
6:19,20	254
10:7,18,21	109
10:12	216
11:20	109
11:27	107
11:28,29	107
12:3	77
12:21	223
15:20	72

1 Kor.	
15:20-23	60
15:58	198
2 Kor.	
5:15	61
5:19	
.... 12,14,22,36,155,203	
5:19,21	126
5:21	13
6:14	108
8:9	140
Gal.	
1:8	99,128
3:10	125,208
3:13	82
5:9	95
Ef.	
1:7	13,155,239
1:20-23	74
2:1	195
2:3	207
2:5	207
2:8,9	195
3:14-21	161
4:30,31	260
6:4	175,179
6:18-20	162
Fil.	
1:21	188
2:2-8	251
3:8	67
3:13,14	39
3:21	98

Fil.	
4:6	113
Kol.	
1:9-11	161
1 Tess.:	
5:17	113
2 Tess.	
2:15-17	185
3:14,25	109
1 Tim.	
1:12-14	207
2:5	117
2:8	113
3:5,6	109
5:22	109
2 Tim.	
1:10	82
2:14	183
Tiit.	
3:4-7	260
Hebr.	
1:14	84
4:7	53,242
7:24,25	130,214
9:11,12	212
9:15	155
9:27	242
10:23-25	158
10:25	143
11:6	98
12:5	224
12:22	85

1 Piet.	
1:4	155
1:12	87
2:2	165
5:7	226,257
2 Piet.	
1:21	101
2:1	23
2:4	86
3:18	249
1 Joh.	
1:8	204
1:9	54,204
1:9,10	244
2:1	213
2:2	72,181,209
2:23	193
3:8	82
3:15	126
4:11	248
4:19	248
5:14	113,118
Jaak.	
1:5	114
1:6	135
2:19	182,193
3:5-10	236
5:16	113,244
11:6,7	117
Ilm.	
12:10	214

Sisällysluettelo

	Luterilaisen n:o	sivu
Vapahtajan tulemisen odotus (adventtiaikana).....		5
Mitenkä matkustat Betlehemiin.....	12 / 1976.....	6
Adventti.....	12 / 1983.....	7
Vapahtajan syntymä (jouluaikana).....		8
Rukous jouluna.....	12 / 1960.....	9
Vietä joulu sydämessäsi	12 / 1961.....	10
Jumalan armo on ilmestynyt.....	12 / 1970.....	12
Ja maassa rauha	12 / 1960.....	14
Taas on joulu tullut.....	12 / 1972.....	16
Rakas ystävä.....	12 / 1974.....	17
Hyvää joulua!.....	12 / 1975.....	18
Sinulle on syntynyt Vapahtaja (Luuk. 2:9-11)	12 / 1979.....	19
Ei muuta lahjaa.....	12 / 1979.....	21
”Sillä niin on Jumala maailma rakastanut” (Joh. 3:16)... ..	12 / 1982.....	22
Syntyikö Jeesus neitsyestä.....	12 / 1982.....	23
Kristillistä hyväntekeväisyyttä.....	12 / 1983.....	25
"Pankaa Jumala Kristukseen".....	12 / 1985.....	26
Samanlainen joulu kuin ennenkin.....	12 / 1993.....	28
Mitä joulu merkitsee kristitylle	12 / 1994.....	29
Toivottu joulukirkko	12 / 1997.....	31
Joulu on rauhan juhla	12 / 2004.....	33
Uusivuosi		34
Sana alkavalle vuodelle 1968.....	1 / 1968.....	35
Uusi vuosi	1 / 1982.....	39
Et voi tehdä Jumalan lupauksia tyhjiksi	1 / 1970.....	40
Marianpäivä		43
Marianpäivänä (Luuk. 2:19)	3 / 1984.....	44
Vapahtajan kärsiminen ja kuolema ristillä (kärsimysviikolla)		45
Tuo hetki Getsemanessa (Matt. 26:36-46)	3 / 1971.....	46
Se on täytetty (Joh. 19:30)	4 / 1973.....	48
Me ristiinnaulitsimme Jeesuksen (Luuk. 23:33)	6 / 1977.....	51
Ristin ryövärit — varoitus ja lohdutus	3 / 1981.....	53
Katso Jeesusta	3 / 1988.....	55
Vapahtajan ylösnousemus (pääsiäisenä)		56
Jeesuksen ylösnousemuksen merkitys (Matt. 28:8)	4 / 1962.....	57
Jeesus elää! (Job 19:25)	4 / 1971.....	59
Kaksi suurta tapahtumaa (2 Kor. 5:15)	4 / 1971.....	61

Rupert Efraimson, Herrani elää!
Sisällysluettelo

”Mitä itket?” (Joh. 20:15,16)	4 / 1972.....	63
Mun Herrani elää.....	4 / 1974.....	65
Ylösnoussut Vapahtaja (pääsiäisen jälkeen)		66
Jeesus elää! Elääkö Hän sinussa?	4 / 1975.....	67
Tärkeät ja vähemmän tärkeät asiat	7 / 1993.....	68
Pois pelko, pois — Jeesus elää (Luuk. 24:45)	3 / 1970.....	70
Taivaaseen astunut Vapahtaja (helatorstaina).....		73
Veljenä kanssamme — Jumalan oikealla puolella.....	7 / 1993.....	74
Pyhä Henki, Puolustaja (helluntaina)		76
Pyhä Henki	5 / 1988.....	77
Juhannus (Johannes Kastajan päivänä)		79
Jo joutui armas aika (virsi 557)	6 / 1977.....	80
Enkeleistä (mikkelinpäivänä).....		83
Vaan ihana enkeli vieressä käy.....	9 / 1982.....	84
Uskonpuhdistusjuhla		88
Vanhurskas on elävä uskosta.....	10 / 1962.....	89
Hän ihmeitensä näyttää voi velä kansassaan	10 / 1968.....	91
Miksi taistelemme	10 / 1969.....	94
Jumalan Sana		96
Ääni, joka kuolleet herättää.....	3 / 1980	97
Evankeliumille ei ole korviketta.....	12 / 1994.....	99
Raamattu on Jumalan Sana.....	7 / 1996.....	100
Onko Raamattu todella Jumalan Sana	5 / 1979.....	101
Herran Pyhä Ehtoollinen		104
Rippisaarna.....	9 / 1993.....	105
Seurakunnan sisäinen ehtoollinen	2 / 1969.....	107
Rukouksesta		110
Rukous — oikean ilon seuraus	10 / 1997.....	111
Pyhä saarnavirka		120
Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijat (1 Kor. 4:2)	4 / 1970.....	121
"Minun pitää"	3 / 1983.....	123
”Ei ainoaltakaan sais’ peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”	9 / 1990.....	125
Paikallisseurakunta — Kirkko		127
Toimittajan ikkunasta nähtyä	2 / 1964.....	128
Kenelle kuuluu seurakuntatyö	11 / 1964.....	130
Ekumenia käytännössä	1 / 1965.....	132
Mistä kirkko tunnetaan.....	2 / 1965.....	136
Miten vastaan, kun kysytään antamisesta	2 / 1966.....	137

Rupert Efraimson, Herrani elää!
Sisällysluettelo

Käytkö kirkossa.....	5 / 1966.....	142
Matkani Amerikkaan (1966)	1, 2 / 1967.....	145
"Auttajan" ääni lakannut (1967)	9 / 1967.....	152
Julistakaamme Herran suuria tekoja tulevillekin sukupolville..	4 / 1968.....	154
Missouri-synodin opillinen tilanne (1969)	5 / 1969.....	156
Kirkon tehtävä.....	3 / 1970.....	158
Pysykäämme keskinäisessä yhteydessä (Apt. 2:42).....	3 / 1972.....	159
Rukoile seurakuntasi puolesta	8 / 1976.....	161
Kristillinen kasvatus ja sinä.....	3 / 1980.....	164
Ei ole syytä peljätä	8 / 1980.....	165
Varo jalkasi	12 / 1982.....	166
Älä lakkaa taistelemasta!.....	10 / 1983.....	167
Kirkkoni	10 / 1983.....	169
Kristillinen koti		170
Ottakaamme Jeesus kotiimme	10 / 1969.....	171
Kristillinen koti	5 / 1962.....	174
Säilyttäkää usko perheessä	5 / 1983.....	179
Kristityn usko		180
Minkälainen usko pelastaa	2 / 1962.....	181
Puolesta vaiko vastaan	2 / 1965.....	183
Mistä uskon palavuutta (Apt. 2:42).....	5 / 1971.....	184
"Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon" (Joh. 7:37)	5 / 1971.....	186
"En jaksa elää enkä uskalla kuolla" (Fil. 1:21).....	3 / 1973.....	188
Kulkekaamme varmuudella eteenpäin.....	3 / 1980.....	190
Todellinen onni	10 / 1980.....	191
Uskotko tosi Jumalaan	2 / 1981.....	193
Uskotko uskoosi.....	7 / 1982.....	194
Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne.....	3 / 1985.....	198
Vaarallinen suuntaus	3 / 1985.....	199
Jeesus rakastaa sinua	9 / 1996.....	200
Uudestisyntynyt kristitty.....	10 / 1996.....	202
Vika on minussa	12 / 1996.....	203
Onko nimesi elämäkirjassa.....	5 / 1997.....	205
Minä sain laupeuden.....	7 / 1998.....	206
Jeesus on ovi	7 / 1997.....	208
Niin pian ohi armonaika tää	1 / 1973.....	210
Jumalan huolenpito		211
Jeesus, Esirukoilija.....	5 / 1963.....	212

Rupert Efraimson, Herrani elää! Sisällysluettelo

Sä luoksein jää	3 / 1970.....	215
”Ei kukaan voi ryöstää heitä minun kädestäni” (Joh. 10:28).....	7 / 1970.....	216
”Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään” (Ps. 23:1-3).....	6 / 1971.....	217
Jumala pitää meistä huolen (Room. 8:31,32)	12 / 1971.....	219
Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti	8 / 1980.....	222
Muistakaamme Jumalan rakkautta	3 / 1984.....	223
Älä pidä halpana Herran kuritusta (Hebr. 12:5)	6 / 1985.....	224
Kiittäkäämme myös hyvinä päivinä.....	6 / 1985.....	226
”Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?” (Mark. 4:37-41)	2 / 1987.....	228
Kesä taas palajaa	7 / 1991.....	229
Köyhyydessä rikkaita	12 / 1993.....	230
Iankaikkiset käsivarret kannattavat	2 / 1997.....	233
Kristityn vaellus		235
Miten käytämme kieltämme	5 / 1967.....	236
Miksi en ole niin kuin nuo.....	10 / 1979.....	239
Loppuunmyyty	2 / 1965.....	241
Lennonista ja muusta.....	3 / 1981.....	242
Näenkö omat vikani	7 / 1981.....	244
Mitä voit tehdä	10 / 1982.....	246
Miten käytän aikani	2 / 1983.....	247
”Niin kuin mekin anteeksi annamme”	6 / 1984.....	248
Jumala tahtoo, että kaikki kristityt kasvaisivat hengellisesti ..	9 / 1984.....	249
Älä välitä liika siitä, mitä ihmiset sinusta sanovat.....	3 / 1985.....	250
Pitäkää pyhien tarpeet ominanne (Room. 12:13)	7 / 1988.....	251
Älä tapa	3 / 1997.....	252
Tyytyväisyys on suuri voitto	6 / 1997.....	254
Osaatko odottaa.....	9 / 1997.....	256
Lapset ja nuoret		258
Pyhä Henki (pastorin pyhäkoulukirje).....	5 / 1972.....	259
Arka omatunto (Sananl. 28:14)	9 / 1972.....	261
Pyhäkoulunopettajan rukous	10 / 1991.....	263
Lähetystyö		264
Suo, Herra, valtakuntas jo tulla ääriin maan (Matt. 28:19,20)	2 / 1963.....	265

STLK:n julkaisemaa tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta

Täydellinen kirjamyyntiluettelo on Luterilainen-lehdessä ja www-sivuilla.

Kristinoppi (*toim. Markku Särelä*)

Lutherin Vähän Katekismuksen laaja selitys (saatavana suomen, ruotsin, englannin, venäjän, viron, latvian, liettuan ja ukrainan kielillä), 295 s.

Gustaf A. Aho:

Elävän veden virtoja III painos, saarnakirja, 384 s.. *Elävän veden virtoja ja Sinulla on Jeesus* yhdistettyinä.

Katso Jumalan karitsa Hartauskirja, 98 s. *Piinaviikon henkilöhaamoja ja Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat* yhdistettyinä.

Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta Hartauskirja, 45 s.

Jeesus elää Runokirja, 77 s.

Pyhän kasteen sakramentti Opetuskirjoitus, 32 s.

Rukoilkaa siis te näin Opetuskirjoitus Isä meidän –rukouksesta, 28 s.

Rupert Efraimson:

Sovituksen Sana Saarnoja ja hartauskirjoituksia, 400 s.

Herrani elää! Lyhyitä hartaus-, opetus- ja ajankohtaiskirjoituksia, 280 s.

[Tämä kirja]

Markku Särelä:

Rauha teille!, osat I–IV Saarnakirja, 480 s./osa.

Kristus meidän edestämme Opillinen esitys vanhurskauttamisesta, 256 s.

Sana on elämän lähde Lyhyitä opetus- ja ajankohtaiskirjoituksia, 200 s.

Kolossan seurakunta Hartaus- ja opetuskirjanen, 54 s.

C. F. W. Walther:

Kristus herätetty kuolleista, maailma päästetty synneistä

Pääsiäissaarna, 18 s.

Jumalan lasten yhteys Saarna 1 Joh. 2:19 johdolla, 30 s.

Laki ja evankeliumi II painos, opillinen esitys laista ja evankeliumista sekä niiden oikeasta erottamisesta, 480 s.

Carl Manthey-Zorn:

Täksi päiväksi II painos, lyhyitä hartauksia vuoden joka päivälle, 512 s.

Virpi Apponen:

Tieni johdata taivaaseen II painos, opetuskirjoituksia lapsille, 110 s.

Eeva Voima, Outi Lappalainen:

Helmiä Lyhyitä kirjoituksia lapsille, 32 s.

Kirjoja on saatavana STLK:n kirjamyynnistä

os. Rajakatu 7, 15100 Lahti

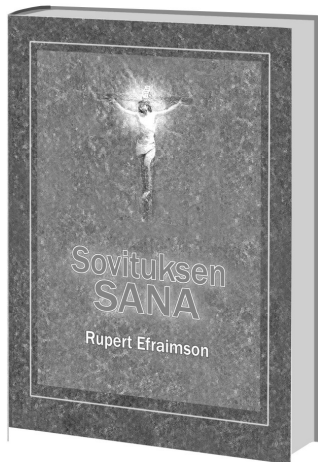
www.luterilainen.com

Rupert Efraimson

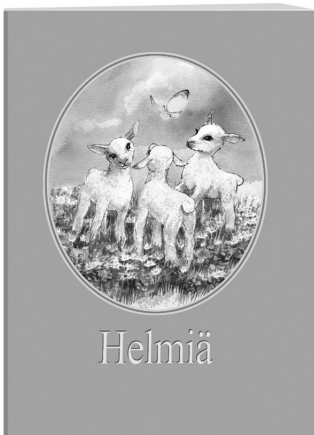
Sovituksen Sana

Saarna- ja hartauskirja 400 s.

Tähän kirjaan kootut Efraimsonin (s. 1925) saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä. Efraimson on entisen amerikansuomalaisen Ev.-lut. Kansalliskirkon kasvatti ja sen serakuntien pitkäaikainen pastori. Hän toimi Suomessa Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnuksellisten Luterilaisten seurakuntien pastorina 1960-luvun. Suomesta lähdettyään Efraimson on vieraillut täällä useita kertoja ja on v. 1995 alkaen joka kesä ollut Suomessa 2 – 3 kuukautta osallistuen STLK:n kesäleireille ja palvellen seurakuntia.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin ”ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

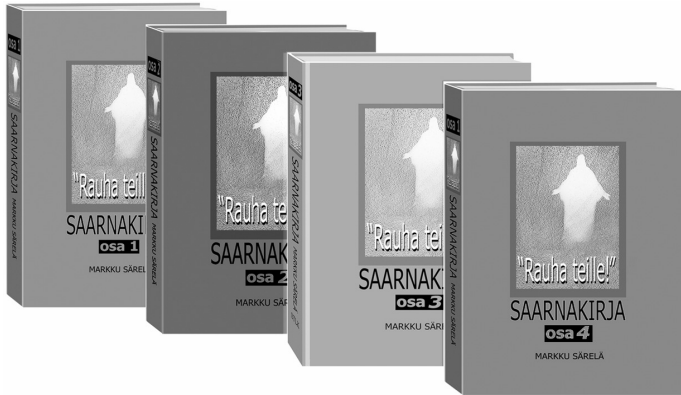
Eeva Voima, Outi Lappalainen

Helmiä

Tämän kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Kertomusten avulla opimme näkemään sen, kuinka paljon meillä on syytä kiittää Taivaallista Isäämme Hänen ihanista lahjoistaan. Kirja sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 32 s.

Markku Särelä

Rauha teille! saarnakirja, osat I – IV

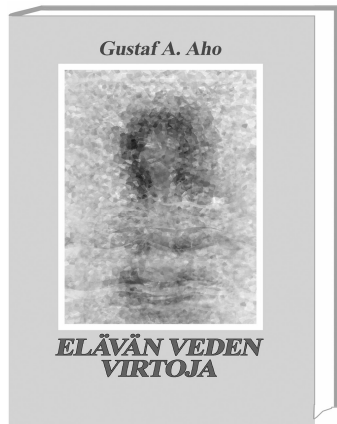
Neliosainen saarnakirja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Ne tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. I osassa on sananjulistajia varten saarnataitoa käsittelevä liite ja IV osassa koko kirjasarjan kattava hakemisto. Kukin osa 480 s.

Gustaf A. Aho

Elävän veden virtoja

Saarnakirja 384 s.

Aho oli amerikansuomalaisen Ev. lut. Kansalliskirkon pastori ja johtaja. Hän toimi myös Lahden ja Kuusankosken Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastorina 1950-luvulla. Tässä Ahon saarnakirjojen *Elävän veden virtoja* ja *Sinulla on Jeesus* kolmannessa painoksessa on molemmat edellä mainitut osat. Näissä saarnoissa laki ja evankeliumi erotetaan selvästi ja lukijan eteen vyörytetään Raamatun selkeät todisteet Jumalan vihasta syntiä kohtaan ja hänen kaikille syntisille valmiina olevasta armostaan, joka on ilmestynyt ristiinnaulitussa ja ylösnousseessa Vapahtajasamme Jeesuksessa Kristuksessa. Sana rohkaisee uskovia osallistumaan Herran työhön ja viemään ilosanomaa toisillekin.

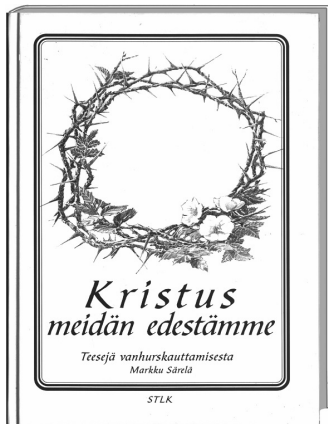
Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Teesejä vanhurskauttamisesta

Kirja julistaa jo nimellään, joka onkin oikean vanhurskauttamisopin lyhyt esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi tekijä marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia. Luther-lainauksia on yli 150, joista suuri osa ensi kertaa suomeksi. Esitykselle on tyypillistä sitaattien suuri lukumäärä ja laajuus, niiden asiayhteyden ja ajankohdan huomioonottaminen, teologisten termien täsmällinen määrittely ja pyhän Raamatun alkukielten tuntemus. Tekijä rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

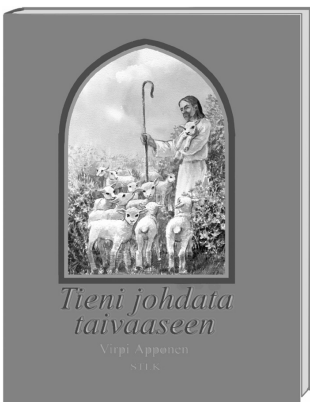
Kirja tuo nykyajan sekavaan teologiseen tilaan raamatullista selkeyttä, valoa, lujuutta, järkähtämättömyyttä ja lohdutusta, minkä juuri oikea vanhurskauttamisoppi saakin aikaan. Kaikkia niitä, joille puhdas vanhurskauttamisoppi on kallos, kirja kehottaa vakavasti muistamaan, ettei vanhurskauttamisoppi siedä harhaavaa opetusta missään muussakaan opinkohdassa. 256 s.

Virpi Apponen

Tieni johdata taivaaseen

Kirja haluaa nimensä mukaisesti johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän –rukouksen. Lisäksi kirjassa on kertomuksia Pyhässä Raamatussa esiintyvistä lapsista ja siitä miten luonto puhuu meille, jos osaamme sitä katsella. Jeesuksen elämästä kerrotaan tärkeimmät asiat, syntymä ja kärsimys sekä pääsiäisaamun ihana lohdutus: Hän on nousut ylös. 110 s.

Virpi-täti on jo itse perillä taivaan kodissa. Sinne Jeesus kutsuu meitäkin.

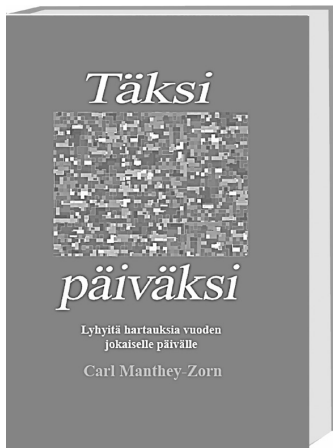
Carl Manthey-Zorn

Täksi päiväksi

Lyhyitä hartauksia vuoden jokaiselle päivälle

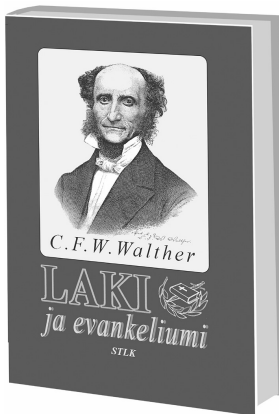
Zorn syntyi v. 1846 Saksassa ja suoritti pääosan elämäntyöstään Amerikassa Missouri-Synodissa. Zornilla oli ilmiömäinen into ja harrastus syventyä Jumalan sanan totuuksiin.

Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää saannottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. Sen lisäksi hänellä lapsenmielisenä luterilaisena kristittynä on se erityinen lahja, että hän opettaa näitä suuria asioita mitä kansanomaisimmin. 512 s.

C.F.W. Walther

Laki ja evankeliumi

C.F.W. Walther on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, "Lutherin oppilas", kuten hän itse sanoo. Raskaissa taisteluissa Walther löysi Jumalan sanaan pohjautuvan luterilaisen tunnustuksen vankan perustan, jolle hän rakensi merkittävän elämäntyönsä kirkollisena johtajana ja pappiskasvattajana, nimenomaan vastoin vaihtelevia jumaluusopillisia katsomuksia.

Laki ja evankeliumi on tämän elämäntyön kypsä hedelmä, kirja, jonka lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Se ohjaa lukijaansa selvyyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat,

laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. Sellaisena se tarjoutuu luotettavaksi opastajaksi niin hyvin jokaiselle sananjulistajalle kuin myös valvettuneelle kristitylle. 480 s.

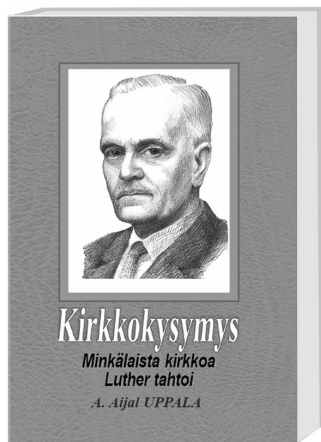
A. Aijal Uppala

Kirkkokysymys

Minkälaista kirkkoa Luther tahtoi

Onko suomalaisilla uskovilla jumalallinen oikeus ja velvollisuus kokoontua itsenäisinä kansankirkosta riippumattomina seurakuntina? Mitä sanoo asiasta Raamattu, että uskonpuhdistajamme Martti Luther?

Uppala (1897-1984) oli kirkko-opin erikoistuntija ja tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien perustajapastoreita Suomessa. Kirja on kokoomateos, jossa Uppala terävästi arvioi Raamatun ja Lutherin opetusten valossa kirkollisia oloja sekä uskonpuhdistuksen ajan Saksassa että 1900-luvun Suomessa. Kirja tarjoaa vankkaa perustietoa aiheesta ja auttaa ymmärtämään nykytilanteen ongelmien taustaa. Kirjassa on myös kirkkokysymystä käsittelevä Raamatun ja Tunnustuskirjojen kohtien liite sekä hakemistoja. 496 s.

Martti Luther

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistö-kirkko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet.

Kirja sisältää seuraavat Lutherin kirjoitukset:

- Seurakunnan Raamattuun perustuvasta oikeudesta ja vallasta koetella kaikkea oppia sekä kutsua, asettaa virkaan ja erottaa opettajia.
- Kristuksen valtakunnasta ja saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnaviran kahdesta kutsumuksesta, 2 Moos. 3:1.

Saksasta suomentanut Markku Särelä. 48 s.